
МОД АллатРа
СЪЗНАНИЕ и ЛИЧНОСТ
Живата беседа
СЪЗНАНИЕ
и
ЛИЧНОСТ
От изначално мъртвото
към вечно Живото
С участието на:
Игор Михайлович Данилов
МОД АллатРа

Живата беседа

„СЪЗНАНИЕ И ЛИЧНОСТ“

„От изначално мъртвото към вечно Живото“

водеща Татяна Новак

МОД АллатРа 2017

Предаването можете да видите на адрес:

http://allatra.bg/articles/consciousness_and_personality/

Редакция на руския текст: А. Нових
Превод и редакция; Вита, 2018

00:00:00 - 00:11:41

ВИДЕО 1
„Опознаване на Истината“

В света ни учат основно чрез ума, паметта, знанията и логиката. А за познаването на Истината е нужно да се усвоява възвишеното стъпало на самоусъвършенстването, осъзнатостта и разбирането на тези дълбочинни чувства, които извират от Душата. Та нали духовният опит се намира извън пределите на ума.“

из книга „АлатРа“

Татяна: Здравейте, скъпи приятели! С времето се променят условията на живот в човешкото общество и цивилизацията, но едно остава неизменно – човека, неговата двойствена природа и въпросът за смисъла на неговото пребиваване в този свят. Във всички времена смисълът на живота е бил и си остава духовното освобождение, което се е постигало благодарение на практическия опит от самопознанието на своята истинна природа, както и посредством усъвършенстването на човека в духовните практики. Темата на днешното предаване е: „Съзнание и Личност. От изначално мъртвото към вечно Живото.”

ВИДЕО 2
„Трейлър към предаването“

СЪЗНАНИЕ И ЛИЧНОСТ.
ОТ ИЗНАЧАЛНО МЪРТВОТО КЪМ ВЕЧНО ЖИВОТО
ПРОРОЦИТЕ. ИНКУЛТУРАЦИЯТА.
ОБРАЗЪТ И ПОДОБИЕТО.
МАГИЯТА И РЕИНКАРНАЦИЯТА.
ЧОВЕКЪТ Е СЪТВОРЕН ДВА ПЪТИ.
АВТОГЕННАТА ТРЕНИРОВКА.
МЕДИТАЦИЯТА. ДУХОВНАТА ПРАКТИКА.
КАКВО НЕ ВИЖДАТ ХОРАТА?!
КАКВО Е СИСТЕМАТА И СЪЗНАНИЕТО?!
ЛИЧНОСТТА И ДУХА. КАК ДА СТАНЕМ СВОБОДНИ?
ФИЗИКАТА НА СВРЪХЕСТЕСТВЕНОТО.
НЕИЗВЕСТНОТО.
ДУХОВНИЯТ ОПИТ. ИСТИНСКИЯТ ЖИВОТ.
ВЪПРОСИТЕ И ОТГОВОРИТЕ НА ПРАКТИКУВАЩИТЕ.
ИСТИНА, ИЗОБЛИЧАВАЩА СИСТЕМА,
КОЯТО ЩЕ ТЕ ПРОМЕНИ ЗАВИНАГИ!

В ПРЕДАВАНЕТО:
„СЪЗНАНИЕ И ЛИЧНОСТ.
ОТ ИЗНАЧАЛНО МЪРТВОТО
КЪМ ВЕЧНО ЖИВОТО“

Татяна: Днес моите събеседници са: Игор Михайлович Данилов, Жана, Володя и Андрей. Игор Михайлович, след появата на цикъла от предавания с Ваше участие - „Истината е една за всички“, много хора от различни страни по света ни изпратиха невероятни отзиви. Те са най-различни, но кое е важното, че тези, които изгледаха най-вече последното предаване, за първи път в живота си усетиха на съвършено ново ниво на духовно възприятие Вашето духовно напълнено безмълвие. Мнозина изпитаха, какво представляват дълбочинните чувства, това безгранично и духовно, част от което имат в себе си.

Игор Михайлович: Това е тази неделима част, която трябва да доминира във всички. Това е естественото състояние за нормалните хора.

Татяна: И те го откриха в себе си, това дълбочинно разбиране на същността без думи, което коренно се отличава от обичайното мислене и работата на съзнанието.

Игор Михайлович: Следователно не всичко е изгубено.

Татяна: Радостно е, че мнозина отбелязаха как най-главният диалог течеше не с помощта на думите, а на нивото на дълбочинните чувства. След разговора споделяли един с друг как се разкривал техния вътрешният, безкраен източник, сравним с океан от безгранична радост…

Игор Михайлович: Ето какво още е интересно. Мнозина често ми задават въпроса относно нашия единен език или праезика, но в предишното предаване бяхме разбрани от хора, които не разбират езика, на който говорихме, имам предвид вербално.

Татяна: Интересен е и момента как след прегледа на предаванията, хората проникнали дълбоко в смисъла на своята религия, нейните основи, значимостта на тези ду-

ховни Знания, които се предавали чрез нейните Пророци и намерили този духовен фундамент, върху който стъпват основите на тяхната религия и вярвания. Във връзка с това бих искала да прочета няколко писма:

«Бисмилляхи ррахмани ррахим! („В името на Аллах, Всемилостивият и Всемилосърден“) Джазакуму Ллаху Хайран (Да ви възнагради Аллах с добро). На днешен ден темата е изключително актуална. Предаването ми оказа много силно въздействие. В него има дълбок смисъл, помагащ за разбирането на моята религия, моят път, който бе предаден посредством плода на честността. В един от хасидите, Пророка (да Го благослови Аллах) съобщава чрез думите на ал-Хасан ибн Али, че посланикът на Аллах (да Го благослови Аллах) е казал: „Остави това в което се съмняваш в полза на онова, в което нямаш никакви съмнения. Во истина, правдивостта – е спокойствие, а лъжата – съмнение“ Барака Ллаху фикум (Да ви благослови Аллах)».

И второто писмо, което дойде от другия край на света:

«Аз съм християнка. Чела съм Библията и се опитвах да си представя къде се намира това невидимо Божие Небе, тази Духовна, а не материална Реалност. Как да стигна там? С какво започва първото намерение, първа стъпка, по истинския път на светите Отци? Моите разбирания от ума бяха неясни и неопределени. И едва днес, благодарение на това необикновено предаване, разбрах без думи цялата дълбочина и простота на чувството, наречено Божия благодат. В Библията е казано: „Това, което е видяло не окото и чуло не ухото, а е влязло в сърцето на човека, е това, което Бог е приготвил за онези, които Го обичат.“ Слушайки сега проповедите в църквата и четейки Библията, започнах да разбирам цялата дълбочина и истинност на Християнското учение, което Църквата ни предава. Разбрах какво означават думите: „Царството Божие е вътре във вас“. Разбрах и думите на Иисус Христос: „Моето

Царство не е от този свят“».

Татяна: Игор Михайлович, в тези, както и в много други от писмата изпъква следния момент: с какво трябва да започва практическото разбиране на Знанията във всеки духовен път, водещ към Бога, а именно – с реалния допир със своите дълбочинни чувства. Днес много хора се отнасят шаблонно и безразлично към своите религии, просто като към някаква традиция. В обществото няма разбиране, какво е човека и важността да живееш с Духовния Свят. В най-добрия случай хората се опитват да изучат своята религия въз основа представите на своето съзнание.

Игор Михайлович: Тук има малко „но“: изучаването на религията е едно, а пътя към Бога съвсем друго. Всички религии са добри, вече си говорихме за това неведнъж. Няма лоши религии, всички те водят към Бога. Но въпросът е, какво иска човека, какво избира. Мнозина обичат просто да участват, все едно гледат театър, тоест просто като участници, а мнозина се стремят към Бога и разликата тук е съществена. Ако хората отиват в някаква религия само и само съседа да не ги гледа лошо е едно, но ако отиват в религията, за да стигнат до Бога чрез нея е съвсем друго. Тук трябва да добавя, че всички религии са обединени от един смисъл и той е простичък – пътя към Бога.

Татяна: Игор Михайлович, в предаванията казахте, че всяка религия съдържа зрънца от Знанията, и за да се следва пътя, водещ към Бога, трябва да се разбере практически, че съществува друго възприятие – чувственото. Възприятието посредством дълбочинните чувства. Игор Михайлович, на ден-днешен в света има около 300 религии и всеки казва, че само неговият път към Бог е верният.

Игор Михайлович: Хората говорят така от ума. И именно тези, които водят другите като Сусанин в блатото, от което няма да стигнат никъде. А истинските хора, кои-

то самостоятелно са опознали и опознават този път, никога няма да кажат такова нещо. Във всички истински религии, не измислените изкуствено от хората, а истинските, всички, които стъпвали на този път, разбирали, че във всяка религия се крие едно единно зърно – пътят към Бога. А всичко останало е култура, наследство и много други атрибути, приемливи за едни или други народи, не повече от това. В действителност, всичко това е един път.

Татяна: Игор Михайлович, защо изобщо пътя към Бога е разделен на толкова много религии?

Игор Михайлович: Съзнанието винаги разделя, то не може по друг начин: борба за власт, борба за доминиране над някого. Материята и нейните закони са такива. Смисълът е следният: разделяй и владей, затова хората и разделят. А тези, които достигали разбирането, се стремели - да обединяват.

Татяна: Игор Михайлович, а с какво се сблъсквали Пророците, когато идвали в този свят?

Игор Михайлович: Със същото, с които се сблъскват и сега - хората и тяхното съзнание.

00:11:41 - 00:37:31

AllatRa TV

ВИДЕО 3
„С какво са се сблъсквали Пророците?“

Игор Михайлович: Нищо не се променя, най-вече в методите, с които системата въздейства върху хората чрез

тяхното съзнание. С какво са се сблъсквали Пророците? На първо място с неразбирането на хората, исканията им за магия и различни чудеса в този свят като потвърждение, че са Пророци. Неверието, присмеха, обидите, та дори откритата конфронтация. Именно това Пророците е трябвало да преживеят не само от властимащите, но и от обикновените хора. Съзнанието не разделя хората на властимащи и обикновени. То настройва всички, на първо място, на една вълна на Животинския разум, на потребителската вълна. Идването на пророка е заплаха за системата, наистина, и тя започва да му противодейства по всякакъв начин, използвайки всички свои роби, а те не са само сред властимащите, сред тях има и много добри хора. За съжаление сред обикновените хора също има много роби на системата. В същност, всичко това разкрива лицето на системата на Животински разум и начина, по който тя работи. Тази система не знае и не разбира, какво е Духовния Свят, съответно противодейства по всякакъв начин. А Пророците са заплаха за нейната тотална власт над Личността на човека. Именно затова действа чрез съзнанията на хората, чрез горделивостта, която им навързва, агресията, страха. А страхът ги подбужда към пряка конфронтация.

Отново страха… Би било интересно да се отбележи, защо човек изпитва страх пред Пророка или Духовното същество? Та нали нищо не го заплашва. Те са миролюбиви същества. Сблъсквайки се с Пророка или с Просветения човек, хората, намиращи се до тези Същества започват да изпитват истински страх и безпокойство, чисто и просто, защото тяхното съзнание изпитва това и защото това е заплаха за системата. Тогава съзнанието активира своето въздействие върху Личността именно чрез негативното, опитвайки се да я вкара в клетката. Чрез горделивостта, агресията и страха, с ръцете на самия човек като свой роб, съзнанието се опитва да противодейства на всяка духовна проява. И на първо място, противо-

действа на това, което дава на хората истинска свобода от оковите на системата.

Татяна: Наистина, четейки житиетата на Пророците, разбирам, че абсолютно нищо не се променя по въпросите, свързани с противодействие на системата срещу духовните прояви в материален свят.

Игор Михайлович: Точно така. Да вземем, например Мохамед. В своята дейност той много пъти се сблъсквал с подобни прояви, които системата активирала чрез съзнанията на околните, а понякога и чрез най-близките хора. Това се изразявало в различни агресивни прояви и недоволство. Ето един обикновен пример. Какво изисквали от Пророка тези, които били на власт в Мека? Първото било доказателства, че той е Пророк, такива от рода на: „*Премести планината, обърни руслото на реката*“ и т.н. Както обикновено, покажи тук, в триизмерността, Божията воля, промени и направи нещо, докажи ни, че си Пророк. Естествено е хората да искат чудеса от Пророците…

Татяна: …Защото съзнанието властва над хората и иска магия и безкрайни чудеса за себе си…

Игор Михайлович: Така е. Няма значение колко чудеса им показваш, те винаги ще се съмняват. Ще подлагат на съмнение всяко чудо, което Пророкът покаже. Това наистина е така. Изискването на чудеса идва, използвайки езика на исляма, от Иблиса, от Шайтана, тоест от дявола.

Татяна: …Та нали именно горделивостта и арогантността станали причина за падението на Иблиса.

Игор Михайлович: Да, в Корана в петнадесета сура се описва моментът, когато всемогъщия Аллах казал на Иблис: „*Ти притежаваш власт единствено върху заблудените, тези, които ще те последват и всички те са обречени на*

адски мъки и наказания с изпепеляващия огън.“ И отново, какво означава изпепеляващ огън, който постига човека след неговата смърт? Говорейки на съвременен език, това е състоянието на субличността.

Татяна: Дори днес, в свещените писания, въпреки многобройните им преводи, все още се таят зрънца от Знанието… Много добри думи…

Игор Михайлович: Но са добри само за тези, които разбират техния смисъл. Извинявам се, но ще се отклоня малко. Как възприема всичко това човек? Съзнанието възприема всичко като приказка, ни повече, ни по-малко. Само този, който получава опит, разбира, че не е приказка, а Истина. Това е бедата.

Татяна: Както се казва: „*Няма пророк в своето отечество*“.

Игор Михайлович: Иисус казал: „Няма пророк без чест, освен в своето отечество и в своя дом“. Това наистина е така. Ето едно простичко обяснение. Живял човек или група хора, които те познавали, заедно сте израснали. След това при теб идва откровението и ти ставаш Пророк. А какво е Пророка? Пророкът е Божий Вестоносец, Той е носител на Истината, изпратена от Бога. Но хората те познавали, расли заедно с теб, какво ще ги грабне на първо място? Ще слушат ли това, което им казваш? Не. Ще те гледат и ще си мислят: „*Как така? Та нали израснахме заедно, а сега ми говори за Бога*“. Не е ли така? Завист. А какво ще породи тя в тях? Омраза. Омраза, породена преди всичко от тяхната горделивост. Защото откровението не е дошло при тях, а при теб. Именно затова няма Пророк в своята родина. Дори бих се изразил така: „*В този свят няма Пророци за тези, които живеят с този свят*“.

Татяна: А как реагирала системата на появата на Иис-

ус Христос? По същия начин – с агресия. Започвайки от осъждането на управляващите жреци и стигайки до оплюването и омразата към всичко свято. Освен това, какво искали хората от Иисус, имайки уникалната възможност да молят за Вечното? Отново магия.

Игор Михайлович: Да, подобно е било и с Иисус. Хората Го молили за същите тези материални блага, и най-вече за здраве. Изобщо, това касае не само Иисус. Сред хората битува разбирането, че ако човек е духовно просветен, следователно трябва да е идеално здрав, щастлив, богат в този триизмерен свят и т.н. В човешкото разбиране, понятието за щастие не е единство с Духовния Свят, нито пък истински Живот на свободния от триизмерния свят човек. Под щастие, хората разбират здраве, богатство и власт. Най-вече – власт, тайна власт. Не само да бъдеш лидер, а тайно да диктуваш на лидерите, а те да изпълняват „твоята воля“. А дали е твоя тази воля е съвсем друг въпрос.

Татяна: Здраве, богатство, власт, всички значими за съзнанието атрибути в триизмерния свят. Всичко тленно, смъртно и временно.

Игор Михайлович: Да, излиза, че всички материални атрибути се навързват от системата на съзнанието на хората. Защо мнозина се стремят да опознаят духовни знания? Всъщност те се стремят да опознаят магията, да придобият някаква скрита Божествена сила, която ще им даде власт над другите хора в триизмерния свят, но това противоречи на Духовния свят. Там понятието власт не съществува, тъй като има свобода от всички тези триизмерни проблеми. Защо? Защото няма зло, болка и завист, а щастие и свобода. На хората им е трудно да го разберат, намирайки се в робството на своето съзнание. За човека, живеещ по законите на този триизмерен свят, свобода е когато може да прави каквото си поиска. За него истинската власт е, когато може да влияе тайно върху някого. Всичко това е магия, обикно-

вена магия. Когато се страхуват от него, когато е уважаван, богат, и независим. И изобщо не му дреме, че всичко това отлита като миг. Защо? Защото съзнанието казва: „Нали постигна всичко?“, а най-често: „*Ще се научиш, ако овладееш тайните знания, ако се занимаваш с магия, тогава ще притежаваш всичко*“. Но като правило, то не дава тези знания на хората, а само обещава, макар че на много от своите адепти, дава и власт земна, и богатство, а на някои дори и здраве, но след това отнема повече.

Татяна: В онези времена, както и сега, богатството си остава предмет за гордост в света на хората. Очевидно затова, хората, намиращи се във властта на своето съзнание не разбират защо Пророка приживе не е искал от Бога никакви земни блага.

Игор Михайлович: Това неразбиране предизвиквало, а и продължава да предизвиква, в хората още по-яростна агресия и отхвърляне. Защо Пророците не молели за себе си каквито и да било земни блага от Бога? Този отказ пораждал съмнения в съзнанието им: „*Ако си Пророк, ако имаш, казано с думи земни, връзка с Бога и можеш да поискаш всичко, защо не поискаш нещо за себе си? Как можеш да дадеш на някого, ако самият ти не вземаш?*“ Хората банално не разбират, че Пророка не дава нищо на никого. Той просто носи Знанието, а те взимат това, което искат. Ако искат да служат на Бога - служат на Бога и го правят с намерението да намерят повече от това, което не свършва, но ако се молят на Бога за земни блага, то тогава не се молят на Него, а на Сатаната. Не можеш да искаш от Вечността временно. Не можеш да искаш от Живота смърт. Няма такова нещо.

Всяка земна молба, материална молба, без значение колко ценна е тя... Бих искал да разгледам един такъв момент. В обикновения си живот хората се привързват към роднини, близки, скъпи хора или просто към своя живот и когато някой от близките им се разболее, искат да му помогнат и започват да молят Бога да им даде здраве. Обещават, че ще Му

се молят редовно и т.н.. Тоест започват да търгуват с Бога. Търг за какво? За здраве. Нима молят Бога за безсмъртие, за спасението на душата, както казват на религиозен език, на своите близки, не, молят за здраве. Здравето е неразделна част от материалните блага. Просто молят от своето съзнание, тъй като то е техният съветник. И към кого е насочена подобна молитва? Към системата. Към този, който притежава този материален свят. Към този, на когото принадлежи.

Във всички религии, по един или друг начин, се казва, че този свят си има свой Княз. Тоест, тук, в този триизмерен свят, си има свой Княз, който го управлява. Именно той дава тези материални блага на хората, когато го заслужават, но в замяна отнема Живота. Хората не разбират това. Мнозина, намиращи се под властта на съзнанието, вярват, че: „*Подобре тридесет години красив живот, отколкото някаква съмнителна Вечност. Има ли я, няма ли я? Предпочитам да си поживея тук. А после каквото ще да става.*“

Хората не разбират, че дали тридесет, дали сто години, всичко това е просто миг. Човек никога няма да се наживее. И здравето не може да бъде много. Всичко отминава. Всичко действително е просто, всичко е дадено. Ако искаш да бъдеш здрав - лекувай се, следи за здравето си. Ако искаш да си богат - учи, работи и ще станеш, къде ще се денеш и това не противоречи на никакви закони. Ако искаш власт - върви в политиката, гради своята власт. Ако поискаш, ще успееш, но въпросът е другаде: не може да се използва магия за придобиването, на каквито и да било земни блага. Защо? Какво е магията? Тя е преди всичко изразходване на жизнените сили, силите, които са ти дадени за извършването на духовните тайнства, а ти ги използваш за реализирането на своите желания и придобиване нещо материално. Каквито и материални блага да придобиеш, всички те са временни. Именно тук е подмяната.

Е, какво да се направи, системата е силна. Нищо не се променя. Хората каквито са си били, такива си и остават. По-точно не хората, а техните съзнания. Системата е една и съща. Хората, както и съзнанията им само на пръв поглед са

различни, а системата е една и съща. Да вземем например съвременните мобилни устройства: телефоните, таблетите, лаптопите. Всички те са различни, но програмите им са практически едни и същи, всички се свързват в един и същи интернет и получават една и съща информация. Нещо подобно е и със съзнанията и системата. Тук е много важно операторът да разбира кои програми могат да бъдат активирани, а кои не, и какво ще плати за това.

Татяна: Колко много Пророци идвали и как всички говорили за едно и също Знание, за пътя към Духовния Свят, за това, какво трябва да преодолеем в себе си, за двойствеността, за системата, за това как Князът на този свят действа чрез съзнанието на самите хора.

Игор Михайлович: И преди всичко говорели, че трябва да се научат да не се доверяват на своето съзнание. Не мисли за глупости, не върти в ума си безкрайни картинки и т.н.. Пророците наистина говорели много за това, но в какво се крие бедата при хората? В това, че на човешкото съзнание не са му нужни Пророци и Знанието не му е нужно. Или, ако обобщим, то на хората не им трябват Пророци, трябват им джинове, изпълняващи техните желания. Но тук би било по-правилно да кажем: не на хората, а на техните съзнания.

Какво е човека? Той преди всичко е Личност, т.е. този, който не е управляван от своето съзнание, а който управлява съзнанието си. Ако човек не е в състояние да контролира своите емоции и съзнание, тогава той е подвластен на Сатаната. И естествено, първото, което прави този човек е да събира камъни. За какво? Да посрещне Пророка с камъни...

Татяна: Камъните на съмнението, горделивостта и завистта на системата, всичко, с което се сблъсквали Пророците, та дори от близките, от своите братя... Ето една шаблонна фраза от съзнанието отнасяща се към всяко Духовно проявление: „*Колкото и да ми доказваш, пак няма да ти повярвам*“.

Игор Михайлович: И кой говорил с устата на този брат? Именно Сатаната, т.е. съзнанието: „*Колкото и да ми доказваш, пак няма да ти повярвам*“. Защо? Защото съзнанието мрази Света на Бога. Именно тук се крие основната причина, защо човешкото съзнание отхвърля всичко Божествено? Защото човешкото съзнание е смъртно, също както твоя стар компютър, защото не е вечен, все някога ще го смениш.

Татяна: Игор Михайлович, излиза, че докато Пророка е бил жив, то и Знанията, които внасял в света били живи, може да се каже не изкривени. Благодарение на неговия авторитет ли...

Игор Михайлович: Не. Просто не се изкривявали толкова бързо, но това се случвало още докато е бил жив. Нека отново вземем Мохамед. Вече говорихме за това и всеки може да се запознае. Още приживе започнали да изкривяват думите Му, дори се появили няколко души, които започнали да изкривяват исляма още при Него. А ако вземем Иисус, какви подмени и изкривявания се случвали докато бил жив? Но Пророците говорили истината на хората, и докато били тук, в този свят, можели поне мъничко да я отстояват. Защо да ходим далеч и да разглеждаме великите Пророци? Нека вземем книга „АллатРа“ и да видим какво се случва сега. Колко много хора я тълкуват с ума, просто да погледнем. И защо я тълкуват така? За своя изгода. И за да получат какво? Власт над себеподобните. Създават някакви затворени групи. Разказват, че са някакви авторитети в движение АллатРа или, че са лидери в движението и какво ли още не. И хората им вярват, прочитат книгата, разбират нещо, стремят се да научат повече и тук изникват авторитетите, които дори не са чели книга „АллатРа“ и играта започва. Всичко това се случва днес, когато човек може сам я вземе, прочете, изучи и да започне да работи. Именно за това се пише и разказва навсякъде. Това изобщо не е трудно, но човек иска да поговори с някого за това.

И отново, колко пъти е казвано, че ако търсиш духовния път – то търси него. А от какво се нуждаят хората? Здраве, решаване на техните проблеми и да знаят какво ще се случи утре. Нищо не се е променило.

Татяна: Какво могат да направят хората, за да не се случи с „АллатРа“ същото, което се случило със Знанията през онези дни?

Игор Михайлович: Това е човешки избор: каквото изберат, това и ще се случи. Нищо няма да спре тези, които се стремят към Живота. А тези, които се стремят да служат на системата... Можеш ли да защитиш мъртвия от смъртта?

Жана: Сега виждаме не само лоши примери, но и много добри: както сред движението, така и сред тези, които се пробуждат. И всички те вече са много повече, което наистина радва. Хората чуват и чувстват...

Игор Михайлович: И тук е ключовият момент - наистина радва. Това радва! Точно за това и съществува.

Татяна: Тоест преумножават вътре в себе си радостта от духовното, от работа върху себе си, със своите действия...

Игор Михайлович: Точно така, защитават позициите на Духовния свят в материалния и по този начин внасят радост. А радостта е като светлина в мрака. И колкото повече светлинки горят, толкова повече отстъпва тъмнината, толкова повече радост има. Виждате ли колко е лесно.

Жана: Лесно, много лесно.

Татяна: Като светлината и мрака... Посредством тъмнината в съзнанието бива отричано всичко Свято и на първо място всичко Свято в себе си като Личност. Е, какво може да породи мъртвото? Мъртвото поражда мъртво.

Игор Михайлович: А Живото поражда Живо. То поражда тази вътрешна духовна Любов. И това е много важно.

Жана: Важно е. Много е важно да намериш в себе си този Източник, защото той поражда безбрежността на Живота вътрешен. Живото разкрива неизчерпаемия Източник на щастие. То е безгранично и безкрайно. И дава Живот на тези, които Го приемат със своите дълбочинни чувства. То дава Живот на тези, които вече са направили своя избор и живеят с него всеки ден.

Игор Михайлович: В Библията... в Евангелие от Йоана има един момент, когато Иисус помоли една жена да утоли жаждата си с вода земна. Тогава й казал: „*Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожаднее, но който пие вода, която Аз му дам, той вовеки няма да ожаднее, защото водата, която му дам, ще стане в него източник с вода, течаща в Живота вечен.*“

Това са дълбоки думи и могат да бъдат разбрани, както се казва в религията, само с отворено сърце. А ако се подхожда от позицията на съзнанието, тогава изобщо е невъзможно да бъде разбрано. И отново, с какво се свързва всичко това? С приказките.

В крайна сметка може ли да се вярва на Пророка? Със съзнанието - не, а с Духа - да. Личността не се нуждае от потвърждения, тя знае кой е Пророк, защото чувства и се стреми към Него, но съзнанието застава на пътя и стремежа Й към Пророка. Защо? Отново, заради горделивост и власт. И започва да разказва на Личността: „*Не му вярвай, гони го, вземи камъка, и го хвърли в Него, защото е същия като теб, Той е от плът и ти си от плът, а Духът не се вижда. Ако беше Пророк, щеше да ти даде всичко, което поискаш, тогава щеше да Му повярваш, но ако не ти дава, а само разказва за това, което не знаеш, как ще му повярваш?*“ Съзнанието винаги убеждава аргументирано Личността, че не е така. „*И всичко, което чувстваш, е просто грешка, твоята надежда. Бог е този, който ти дава всичко,*

което поискаш. Той е като родител.“ Наистина, опитай се да оспориш аргументирано това твърдение. *„Ако помолиш родителите да ти дадат вода, ще ти дадат ли вместо нея разтопено олово? Разбира се, че не, та това са родителите ти, които те обичат. Когато поискаш храна, ще ти дадат ли камъни? Разбира се, че не, та това са твоите родители. Ще ти дадат хляб или всичко, което поискаш, за да наситиш своята плът. Така и Бога. Ще го помолиш за пари и Той ще ти даде, защото те обича, ако е истински Бог.*“ Така се аргументира съзнанието.

Но истината е, че за Духовния Свят, времето на земното пребиваване, човешкото време, е пътя на небитието, където човек избира: да Живее или да умре, да се съблазни или да се освободи. Всичко плътско, идващо от Иблиса, дявола, от нашето съзнание или пък от Вселенския разум (за атеистите, да погали ухото им), всички материални желания, продиктувани от съзнанието са временни и не носят след себе си нищо. Дори изхождащото от него желание за опознаване на Бога е винаги извратено и винаги създава тайни. То казва: „*Как можеш да стигнеш до Бога, тоест Духовния Свят? Колко и да мислиш за Него, Той няма да дойде. Ако искаш да опознаеш и да научиш - отиди и направи. Ако искаш да построиш къща, научи се и я построй. Можеш да я изградиш. А можеш ли ти, човеко, да изградиш за себе си Духовния Свят? Не можеш. Защо? Защото не го познаваш. Щом не го познаваш, следователно не съществува.*“ Така Личността попада в зависимост и робство само с прости убеждения и логични обяснения от съзнанието. Но тук си струва да спреш и да помислиш. Ако сам си си господар, защо тогава допускаш подобни мисли към своята Личност? Защо изразходваш силата от Духа, дадена ти за Живот и Спасение за слушане на приказки? Защо търсиш злото и твориш зло в този свят? Ако искаш да Живееш, защо се стремиш към смъртта? Струва си да се замислиш.

Няма пророци в своето отечество.

На хората не им трябват пророци, а джинове, изпълняващи техните желания.

Ако искаш да Живееш, защо се стремиш към смъртта?

00:37:31 - 00:56:07

Игор Михайлович: …Кой противостои? Съзнанието противостои. Вече споменахме, че съзнанието винаги се противопоставя на всичко свързано с Другия Свят, имам предвид Божествения. Защо? Защото за съзнанието пътят към Него е затворен и това го плаши, затова възникват такива проблеми.

Татяна: Излиза че, по времето на Пророка, той не е бил разбран.

Игор Михайлович: Разбрали го тези, които се стремили към Бога. А онези, които живеели по законите на материята и стремели към властта, просто използвали неговото Учение, за да създадат свои собствени движения или различни манипулативни школи. Това са хората, които влагали силата на своето внимание не там, където трябва и живеели според законите на съзнанието.

Татяна: Игор Михайлович, за да започнеш да вървиш по духовния път, започвайки от първия си контакт с Бога до живота в Духовния Свят, са нужни инструменти. За някои, подобни инструменти са молитвата, медитативните техники и това може да се каже за всички времена, от древността до съвременните религии. В същата тази философия може да се намери много. Да вземем например Платон, който търсел в Египет някакви мистични...

Игор Михайлович: Но не е търсил пътя към Бога, а средства за манипулиране...

(Бел.ред: в студиото изгасна осветлението.)

Игор Михайлович: Ето, виждате ли, спряха тока. Системата винаги е против да се казва истината и реагира по

съответния начин. Принципно ето това е и цялата магия... Нека да продължим с Платон. Той не е търсил пътя към Бога, а средства за манипулация - магия, не повече.

Татяна: А хората, които наистина търсят пътя към Бога? Отново ще се върна към факта как всяка религия предлага свои собствени инструменти: медитации, молитви...

Игор Михайлович: Но това се обуславяло от традициите и нещата, които били приемливи. Някъде използвали повече медитативните практики, някъде молитвата. Но всъщност всички се стремели да постигнат чувственото възприятие. Да вземем молитвените състояния, за които вече си говорехме в едно от предаванията как Иисусовата молитва е средство за достигане до чувственото възприятие.

Също така има и мантри, които не се различават особено от молитвата, при които се повтарят дълго време едни и същи думи с цел предизвикване, в началото на асоциативно, а след това на реално дълбочинно чувство. Също така някои от медитациите са насочени към състоянието на ред и покой в съзнанието. Впоследствие се преминавало към духовните практики за постигане на самия път, благодарение на чувственото възприятие. Всичко това е пътя, духовният път, когато човек се стреми. Разликата във всички тези инструменти по принцип е голяма, но същността, към която се стремят е единна. Макар ако вземем древните школи, всичко било просто.

От изначално мъртвото към вечно живото

Игор Михайлович: Какво води към Бога? Естествено пътят към Бога минава през духовна практика. Но отново, какво можем да наречем духовна практика? Всичко: и автогенната тренировка, и медитацията, и молитвата е духовна практика или работа върху себе си с цел постигането на Ду-

ховния Свят.

Някои хора вървят много лесно и бързо. Тоест, способни са да осъзнават същността на този процес и много бързо преминават към чувствено възприятие. Но това е малко сложничко, ако вземем група хора, един от хиляда в най-добрия случай. А на останалите ще им се наложи, ако се стремят и имат такава потребност, да преминат по-дълъг път, проверен през хилядолетията, а именно: автогенната тренировка, медитативната практика, но подходът трябва да бъде сериозен, като с инструмент. А по-нататък има и духовни практики. Пътят не е много сложен и не отнема прекалено много време ако човек работи усърдно и действително се стреми. Но има едно малко проблемче, хората не искат да се занимават. Съзнанието им пречи. Дори няма да правят качествено автогенната тренировка, а само ще говорят и желаят.

От изначално мъртвото към вечно живото

Игор Михайлович: Говорихме за етапите при човека, чувстващ вътрешната потребност, но не можещ да се справи със своето съзнание и т.н. Какво е необходимо в този случай? От незапомнени времена има добре отработена формула и ако говорим със съвременен език, това е: автогенната тренировка, медитацията и духовната практика. По-рано автогенната тренировка се наричала по друг начин. В нея имало какво ли не измислено от хора, но благодарение на Шулц, който измел цялата измислена философия и метафизика, която представяли за банална автогенна тренировка... Той измел всичко излишно и оставил простичка формула за самовнушение, това е всичко.

Тоест, работата на съзнанието с тялото, но това била само първата основна стъпка. Вторият етап е медитативната практика, когато се работи със съзнанието и с негова помощ се опознава, както самото съзнание, така и много по-сложни автогенни тренировки (например работа с чакрите

и т.н.). До какво се свеждали тези практики? Това е по-съвършена автогенна тренировка, не повече. При автогенната тренировка се работи с тялото посредством съзнанието. Човек се учи да влага правилно силата на своето внимание, правилно да го пренасочва като се фокусира върху определена област на своето тяло. По този начин отсича или спира мисловния поток в главата си, тоест избра това, което му е нужно. По-нататък, медитативната практика е работа на съзнанието със съзнанието. Това означава, че човек го учи на дисциплина. И разбира се, на първите етапи, работа с тялото. На практика това е същата автогенна тренировка, но се добавят усещането на енергийните потоци, работата с чакрите и т.н.. До голяма степен това е автогенна тренировка. Това е самата медитативна практика.

Духовната практика си е чисто духовна практика и тук съзнанието няма нищо общо, това е чувствено възприятие. Има преход, наречен изменено състояние на съзнанието, който е една от формите за управление на състоянието на съзнанието. Какво представлява то? Това е същото това съзнание, но с променено възприятие и това в никакъв случай не е свобода за Личността. Това е една от формите на съзнанието.

Татяна: Тоест измененото състояние на съзнанието е просто промяна в честотата...

Игор Михайлович: Автогенната тренировка, медитацията, хипнозата и други са инструменти на съзнанието, не повече, духовната практика е отвъд предела на възможностите на съзнанието.

Ако говорим с езика на физиката, нашето съзнание работи активно в третото измерение. Може да възприеме до шестото измерение включително и не е способно да функционира в по-високите измерения. Най-висшата магия се случва в шестото измерение, когато посредством съзнанието, използвайки внушението и допълнителни сили, човек може да влияе на този свят или на други хора. Това не е тай-

на и се знае от незапомнени времена. По-високо от шестото - не може, защото там започва влиянието на Духовния Свят.

Духовната практика не е изключване на съзнанието. Ако изключиш съзнанието, ще спреш да възприемаш триизмерния свят. Без него никога няма да го възприемеш. Съзнанието е посредникът между Личността и този свят. С негова помощ можеш да общуваш, виждаш, усещаш, огорчаваш или наслаждаваш на този свят, да живееш или поточно съществуваш в него, всеки избира сам за себе си. Но съзнанието е необходим инструмент за комуникация в триизмерния свят. Затова *духовната практика не е изключване на съзнанието, а изход на Личността извън границите, в които съзнанието може да функционира.*

Духовната практика
е изход на Личността
извън границите,
в които съзнанието
може да функционира.

Игор Михайлович: И третият етап е чисто духовната практика, когато човек осъзнава, че е Личност. В процеса на усвояване, започва да разбира, че е Личност или този, който може да контролира съзнанието си, който може да избира мислите си: някои ще игнорира, други ще възприема. Процесът става лесно управляем, а след това се появява чувственото възприятие, тоест идвало реалното разбиране кой е той. Тогава пренасочва силата на своето внимание към чувствено възприемане на Духовния Свят в себе си. Не някъде във външното, а вътре в себе си. В крайна сметка, това води до разкриването, както казвали някога, на великите тайни. Но кой го е казвал? Човешкото съзнание: „*Не можеш да го постигнеш, защото е велика тайна, без учител или наставник няма да стане. Първо помедитирай двадесет години и чак тогава ще ти се отвори духовната практика.*“

Всичко е пределно просто. Осъзнаването, че човек е Личност, а не съзнание или зрител в театър на сенките, както вече обсъждахме, се случва постепенно. При някои се случва много бързо, но това са единици, а при повечето се случва бавно и на етапи, което често ги обърква. Съзнанието чисто и просто им пречи, казвайки: „*Не, не е така... Няма да стане.*“ И хората по навик започват да го слушат и нищо не се получава. А онези, които наистина се стремят към Бога, които наистина искат да знаят, се учат лесно и бързо.

Татяна: Тоест човек усвоява духовната практика с помощта на дълбочинните чувства?

Игор Михайлович: Духовната практика се изпълнява посредством дълбочинните чувства без помощта на съзнанието. За скептиците, които обичат да търсят потвърждения, но не желаят да разберат самостоятелно, и си задават въпроса: „*Кой е говорил за това?*“, тоест потвърждение, могат да разгледат историята, да прочетат за същите тези духовни старци във всички времена и ще видят как описвали своя духовен опит в постигането на Духовния Свят по време

на изпълнението на молитва или медитация. Какво е необходимо, да се абстрахираш от всяка една мисъл и емоция, независимо дали е добра или лоша. Всичко, което идва от ума, се отхвърля, и само чрез чувствата постигаш Духовния Свят. Който, каквото и да е говорил, това е единствения път, защото съзнанието не може да постигне Духовния Свят. Все едно да сравняваме огъня и водата, абсолютно несъвместими неща.

Мнозина преминавали този път. Съзнанието на мнозина сега може да се възмути: „*Какво ни разказват и т.н.. Светите отци никога не са изпълнявали автогенни тренировки или медитации, а са се молели и постигнали.*“ Разбира се, че са постигнали. Но ако отметем цялата плява, какво остава? Една мантра. Е, молитва, мантра - повторение на едно и също с цел постигането на молитвено състояние, а то е чувствено възприятие. И тогава постепенно развивали и постигали Духовния Свят. Но бих искал да задам един въпрос на всички, които спорят с нас в този момент: „*Действително, колко свети отци постигнали това?*“ Единици. А които писали това, да вземем и да отворим писанието и да видим какво е написано, по думите им може лесно да се види кой, какво е постигал и кой, от кого е преписал за раздуване на своята значимост. Но отново, защо се случва така? Подражание, желание да изглеждаш, а не да бъдеш и т.н..

В действителност, всички религии са едно. Бог е един и всеки минава по този път. Невъзможно е да стигнеш Бога по никой друг начин, освен чрез себе си. Отхвърли съзнанието и ще постигнеш Бога.

Всяка, дори и най-малката мисъл по време на молитва, обезсмисля цялата молитва. Не е ли така? Така е. Кой не го е казвал? Само този, който не го разбирал и разсъждавал от ума. Необходимо е да „почукаш със сърцето си“. Но отново, какво означава изразът „да почукаш със сърцето си“? Сърцето е орган, а израза е просто метафора. Имало се предвид чувственото възприятие, защото на сърцето като орган приписвали любовта, чувствата и т.н.. Бог е щастие, Бог е Любов. Духовният свят преди всичко е... Всеки, който

почувства в предишното предаване е на ясно. А останалите трябва да се поборят със своя ум. Няма смисъл да им разказваме, и не защото не намираме думи, а защото не са способни да го възприемат, нека не се обиждат. Както и да го описваме, винаги ще повтаряме едни и същите думи. Всичко ще се свежда до баналното: любов, щастие, радост, безкрайност. Просто думи, които ограничават реалността.

Татяна: Тоест, диалогът на човека или Личността с Бога се случва...

Игор Михайлович: ...Посредством чувственото възприятие, а духовната практика е инструмент. Молитвата, медитацията не е средство за общуване, а инструмент за неговото постигане. Това е ключът, от вратата, зад която има един Безкраен Свят. Просто трябва да се научиш да го използваш, да го завърташ в правилната посока и да не те мързи да отвориш вратата. Още по-добре е да я отвориш широко и да не я затваряш.

Татяна: Игор Михайлович, какво е нужно на човека, за да развие чувственото възприятие, да започне от автогенните тренировки ли?

Игор Михайлович: Човек може да започне, с каквото си иска. Всяка религия има свои основи и опит на своите мъдреци. Но ако един съвременен човек наистина иска и се стреми, тогава е много по-лесно да се използват простичките инструменти, помагащи му в най-кратки срокове да стигне там, където се е запътил.

Татяна: Игор Михайлович, как е правилно да се изпълнява автогенната тренировка? Много често отпускайки се хората си повтарят: „*Аз не съм тялото. Аз не съм съзнанието. Аз съм Личност. Аз контролирам тялото и съзнанието. Аз съм Дух.*“

Игор Михайлович: Хората много често правят подобни грешки. Защо? Защото в психологията се разказва за самовнушенията: „*Аз съм смел*“, „*Не се страхувам*“... На тази база стъпва и автогенната тренировка - банално самовнушение. Съзнанието наистина започва да работи по тази програма, но ако човек си внуши: „Аз не съм съзнание, аз съм Дух“, то съзнанието ще се приспособи и ще започне да му разказва: „Ти си вече дух, от нищо нямаш нужда, вече си светец, Ангел или такъв както е прието в една или друга религия: „*Какво искаш? Да постигнеш Бог? Заповядай, ето ти Неговите образи*.“ Ще ти покаже и Бога, ще ти нарисува триизмерни картинки. И човек ще комуникира с този Бог, със светците с дълги бради, идващи при него, за да си разговарят, така като ние с теб. Така и ще бъде: „Т*ова е медитацията! Много е силна! Сериозна работа!*“ или „*Това е автогенната тренировка!*“ Необходимо е да станеш Дух, а не да говориш за това.

Необходимо е да станеш Дух,
а не да говориш за това.

Игор Михайлович: Трябва да станеш Дух, а не да говориш за това. Не трябва с помощта на съзнанието да убеждаваш самото съзнание и себе си. Не трябва със съзнанието и собствените му шаблони да го самоубеждаваш, че си Личност. Помниш ли, когато си говорихме за артистите и зрителя? Личността е зрителят, а артистите - съзнанието и те се разделят и си разказват един на друг: *„Ти си дух, ти си дух! Вече знаеш всичко. Виж колко е хубаво.“* Моментално се превръщат в демон, в светец или някой друг. А какво говорели истинските светци? Който и да се яви пред теб в образ човешки - гони го, защото това е демон. Мнозина обаче не разбирали: *„Как така! Това е грях, те идват при теб, а ти ги гониш“*. Никога няма да се яви никой в триизмерността, в нея има само хора и демони.

00:56:07 - 00:58:58

AllatRa TV

ВИДЕО 4
„Подмените на съзнанието“

Игор Михайлович: Вече говорихме за артистите на сцената и картинките, които показват, за какво? За да предизвика в теб силна емоция, в която влагаш своето внимание и колкото по-ярка е картината, толкова повече внимание влагаш, а това означава финансиране на артистите, вече говорихме по темата.

Всичко е просто. А тук едни и същи артисти: дебел здрав чичко играе ролята, извини и ме, на някаква тревичка. Но той я изобразява и ти навързва тази роля, а ти виждаш, че нещо не съответства. Личността чувства тези несъответствия и се стреми, също както и ти се стремиш, към тревичката, а не към дебелия чичо, който

се опитва да я изобрази. Нали така? Личността се намира в пълна тъмнина, има такъв израз и той е удачен - докато не придобие духовното зрение и слух. Когато вижда Реалността, а докато не притежава това, тя е като детенце в залата и слуша всичко, което й разказват.

Зад този театър на абсурда има огромен Свят. Единственият в този театър на абсурда, който може да се докосне с Духовния Свят, това си ти като Зрител, тоест като Личност. Когато Личността преминава през вратата, тя се разделя със своите артисти. За какво са й тези клоуни, когато притежава Истинското? За какво да гледа илюзията, когато я има Реалността? За какво да се държи за временното, когато я има Вечността?

00:58:59 - 01:16:45

Игор Михайлович: Изобщо в духовните практики на различните религии е отделено особено внимание на темата с избавянето от илюзорните образи. Тоест и в християнството, в исляма, в будизма, както и по-древните религии, подчертавам, не трябва да има никакви триизмерни образи. Особено в духовните практики.

Жана: Да, тук има разлика, когато го четеш или чуваш за първи път, тогава твоето съзнание започва да се възмущава: „*Как така? Защо не може да има образи?*“ И съвсем друго, когато вече си придобил практическо разбиране, когато имаш опит и разбираш защо точно така се случва.

Татяна: Тоест всички тези примери в религиозната литература стават разбираеми, когато започваш сам да практикуваш.

Жана: Да, именно собственият опит, а не нечий разказ дава разбиране за това явление и по какъв начин те отвежда от най-важното. Иначе, примери колкото искаш. Да вземем древният Персийски трактат по суфизъм - книга Ал-

Худжвири, която се нарича „Разкриване на скритото зад завесата“. Там има следния израз от ислямският богослов от IX век Джунайда ал-Багдади: *„Ако Господ ми каже: „Погледни ме“, ще му отговоря: „Няма да Те погледна“, защото в любовта очите са други, не Бог. За мен в този свят стана естествено да възприемам Бога без помощта на очите, така че ще ги използвам ли в Другия Свят?“*

Интересното е, че когато разбираш нещата на практика, не са ти нужни нито очи, нито слух човешки, нито някакви илюзорни образи, за да почувстваш Бога, защото всичко това са просто смущения от съзнанието, от системата, които ти пречат.

Игор Михайлович: Да

Татяна: В християнството също има много примери по този въпрос. За това, човек да не се изкушава от призрачното, за да си представя духовното. И светите отци предупреждавали, че умът има сила да мечтае, може много лесно да гради призрачни образи и за да не ти навреди, трябва да го държиш безцветен, безвиден и безобразен. Например в същата тази книга „Добротолюбие“ в пети том преподобен Григорий Синаит...

Игор Михайлович: За тези, които не знаят, това е православен светец от XIII век, който възродил практиката Иисусова молитва на Атон.

Татяна: Да, точно така, той бил един от първите исихасти... Та по-късно той писал, че когато вършейки своето дело видиш светлина или огън, няма значение, извън теб или вътре в теб, или някакъв лик например Христос, Ангел или някой друг, то не го приемай, за да не ти навреди. И не се поддавай на илюзиите от ума, които сами се изграждат, не им обръщай внимание и не позволявай на ума да ги развива, тъй като всеки въображаем образ, който те е впечатлил, е изкусител за душата ти.

Игор Михайлович: Много светци, още преди Григорий Синаит, също говорили да не се държат никакви образи в ума и помисли при изпълнението на духовните практики. И няма никакво значение добри ли са или лоши. Тоест дори да са добри, човек не трябва да се съсредоточава върху тях. Твоето обръщение или вниманието, трябва да бъде насочено навътре в теб, към смисъла, тоест към чувственото възприятие на Духовния Свят.

Татяна: Ето това е много важно за практикуващите, че не е важно какви са мислите, добри или лоши. Това са мисли! Хората не разбират в дълбочина този въпрос и си казват: „*Ами ако по време на медитация идват добри мисли, нали няма нищо лошо в това? Нали са добри?*“ Всичко най-вероятно е следствие от това, че в едни религии казват едно, а в други друго. Просто си говорят. А който търси своя път, той като правило търси навсякъде и съзнанието започва да смесва всичко в едно, от тук и идва неразбирането. Без Знанията на човека му е много сложно да разбере нещата.

Игор Михайлович: Каквото и да правиш със своите мисли, това е все едно да измерваш океана с чаша. Безсмислено. Никога няма да достигнеш познанието ако вървиш към Бога със своите мисли. Мисълта е част от съзнанието, а съзнанието е част от иблиса или дявола. Как е възможно да опознаеш Бога с инструмента, който ти е дал дявола? Никак. Ето защо казвали: възприемай само със сърцето. Не пускай своите мисли в Божието тайнство, защото вече няма да е Божие, а сатанистко. Именно в това е смисъла. Всички, които го постигали говорили за него, а други говорили тъкмо обратното: „*Чистота на ума, съсредоточаване на ума. Настройвай в практиките своя ум на добрите мисли. Възприемай доброто, тъй като ума (съзнанието) се разделя на две категории: лошо и добро. И за да ти е добре в живота трябва да се научиш да разделяш доброто от лошото, игнорираш лошото и възприемаш доброто, но лошото ще напира към теб и само да отвлечеш своето внимание от*

доброто, веднага ще нахлуят лошите мисли. Именно за това умът трябва да се държи чист и да се съсредоточаваш само на добрите мисли. В началото ще ти е трудно, но с времето ще става все по-лесно и по-лесно.“ Има религии, където обучават хората по такъв начин и цялата медитация се ограничава с това, да държиш своето внимание върху мислите или безмислието.

Знаете ли с какво бих го сравнил? Само да добавя, че към всички религии се отнасям уважително и не желая да обидя никого. Във всяка религия, каквато и да е била има зрънца Истина и указание към пътя, а останалото е дело на самите хора. Та какво искам да кажа. Тези техни практики бих сравнил с употреба на болкоуспокояващи при развиваща се смъртоносна болест. Човека приема обезболяващите и се чувства много по-добре, умиротворен, практически здрав, но в това време смъртоносната болест се развива все повече и задължително води до смърт. Защо? Защото има обезболяване, но няма лечение, затова болестта се развива свободно и незабележимо. Това не е правилно.

Всяка работа с мисълта е като игра в пясъчника, в материалния, триизмерния пясъчник. Дали мислиш за добро или лошо – все мислиш и не постигаш дълбочинното. Бих дал още едно сравнение: намираш се на брега на езеро и се любуваш на неговата гладка повърхност. Нима си опознал езерото и неговите дълбини? Докато не се гмурнеш няма да разбереш. Затова ако желаеш да разбереш, какво има във водите му, трябва да се гмурнеш. Естествено, можеш да седиш на брега и да наблюдаваш какво плува отгоре, но никога няма да го опознаеш. Нещо такова.

Жана: Да, и всички тези образи са подобно на илюзия върху езерото, подобно на изпарения в горещ ден. Тук изниква следният момент, че съзнанието придърпва всичко, което му е известно. Винаги ще подмени. Винаги ще измисли нещо допълнително и ще дорисува илюзията само и само, за да отвлече човека. Съзнанието ще използва цялата налична информация от своята банката с памет, всичко,

което пасва за случая, но това се случва, когато човек седи на брега и се колебае да влезе във водите на езерото, тоест да се движи напред. Тези образи са своеобразна форма за отклоняването на вниманието. За човека, който търси това езеро, те привличат вниманието, но за този, който се стреми да опознае неговите дълбини, тоест да се гмурне, образите започват да пречат и да отвличат.

Игор Михайлович: Точно така, вече говорихме, че образите отвличат вниманието. Нека да разгледаме, какво се случва и как въздейства образа. Той е винаги триизмерен и се асоциира с нещо познато от нашето съзнание в триизмерния свят, но Личността възприема не само триизмерността...

Татяна: Но нали Личността не е активна в триизмерния свят?

Игор Михайлович: Да, Личността възприема този свят само посредством съзнанието. Без него тя не е способна да възприеме материалния свят така, както го възприемаме с негова помощ, тоест с образи. Следователно всеки образ идва от съзнанието, този своеобразен посредник.

Може ли човек да влезе в Духовния Свят посредством съзнанието? Не може, но информацията, тоест Знанията се разпространяват на първо място в триизмерността. Когато човек чувства, че са истинни, той започва да работи над себе си и да се освобождава с помощта на своето съзнание. То се явява посредник, който се саморазрушава. В какво се отличават Знанията в своята чистота от изкривените знания? Истинните Знания говорят простичко и посочват най-прекия път, не повече от това. В тях се намира чистота, която Личността чувства. В тях винаги се запазва силата, идваща от Духа, която предавали всички Пророци или тези, които говорили чрез тях. Те са били Вестоносци.

А когато Знанията се изкривяват, то те изкушават ума, но не и Личността. Тя може да бъде изкушена само ако са частично изкривени, тоест присъстват незначителни под-

мени и се е запазил смисъла на казаното. Тези подмени са опасни, тъй като отвличат, но в същото време запазват поне част от смисъла и своята вътрешна сила. В този случай Личността запазва своите шансове да се освободи. А когато се активират максимално образите, които са просто триизмерност и жаждата за магия, та нали жаждата за магия се поражда от триизмерното, от желанието за някакви материални блага, сили и т.н., то шансовете за освобождение се стопяват. Именно това говорили всички, практически във всяка религия, които минавали този път. Защо тези хора съветвали всички свои ученици на първо място да се освободят от всичко земно, тоест от образите в духовната практика и да се стремят с цялата си Душа, „с цялото си сърце“, под което в религията се визирала Личността, именно към Бога. Да се стремят към Духовния Свят, към сливането с Него, посредством чувственото възприятие. Тогава съзнанието отстъпва. Отново ще подчертая, съзнанието тук служи като посредник. Когато човек все още не е свободен, той е зависим от триизмерния свят и с него може да се комуникира единствено посредством неговото съзнание и в случая е много важно, какво се дава и как. Ако Знанията са чисти и всичко е честно, тоест без подмени, то Те се предават и достигат до Личността, и тя го чувства. Много често първото, което възприема човека е възмущението на своето съзнание. Независимо, че шуми, човек чувства, и това искрено чувство преодолява неговата съпротива и нежелание той да научи тази Истина. Така се ражда самата Истина.

Татяна: Тоест съзнанието често лъже и манипулира посредством образите. Например, срещаш човек и външният му вид или образ поражда в съзнанието ти някакво впечатление, базиращо се на шаблонни идеали или неприязън, но ако поживеете заедно, то самото съзнание започва да руши този свой шаблон или илюзия. Защо? Защото твоето съзнание научава какво говори съзнанието на другия за него. Излиза, че човек винаги се стреми към духовната част в ближния, към доброто, но се включва съзнанието и пре-

върта всичко към горделивостта и властта над себеподобните. Но ако работиш над себе си и живееш с друго, коренно различно възприятие – дълбочинните чувства, тогава различаваш Истината от лъжата и всички подмени. Съзнанието ти говори едно, а ти чувстваш съвсем друго.

Жана: Да, и разбираш, че това са само триизмерни образи, съществуващи в твоето съзнание, но само когато ги храниш с вниманието си.

Татяна: Да. В нашето общество всичко е изградено върху горделивостта и жаждата за доминация над себеподобните, тоест под властта на съзнанието. Всичко е изградено върху образите, върху някакви илюзорни представи за самия себе си, другите и света като цяло. Телевизията, Интернет, всички фирми, организации, реклама – всичко се гради върху образите.

Игор Михайлович: Образът е инструмент на магията.

Татяна: Ако в човека доминира съзнанието, тогава образът може да служи за поробване, тъй като е обичаен, лесен за възприемане. Това дава разбирането, защо ако човек се стреми към Бога, не трябва да се хваща за образите.

Игор Михайлович: Точно така. Нека да вземем инкултурацията, какво означава тя?

Татяна: Та това са едни образи. Приспособяване на новата религия към културата на местните народи. По този начин новата религия замества старата.

Игор Михайлович: Точно така. Нека да вземем християнството. Какво се случило, когато започнало да се разпространява?

Татяна: Едни образи били заместувани от други. Според

историята първите опити за инкултурация на християнството започнали от Павел, когато се опитвал да вкорени новата религия сред гърците и римляните, а когато християнството станало официална религия (първо една организация, а после се наситнило на множество организации), тогава и храмовете в различните страни започнали да се оформят по различен начин. Тоест в съответствие с местните култури.

Игор Михайлович: Да, това е така.

Татяна: Какво например изобразявали на иконите? Отново образи, образите на главните библейски персонажи: Иисус, Дева Мария, Апостолите. Интересно е обаче как ги изобразявали? С такива черти на лицата, които подхождали на външните фенотипни особености на местните народи.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. В началото започнали да извършват определени подмени в своята мисионерска дейност. Например в Африканските страни изобразявали Иисус или Мария като африканци, тоест тъмнокожи. Това е разбираем, обичаен образ, който не бил отхвърлян. Защо? Видите ли, защото белите щели да са необичайни и да се отхвърлят от по-голямата част от обществото. Единствено единици, тези, които чувствали, че има Истина в това учение, можели да ги приемат. Нека да обърнем внимание на това, че всяка религиозна организация е преди всичко някаква организирана структура, за която е важна масовостта. Именно за това се правили такива подмени, където изобразявали светците като тъмнокожи. Те били близки и лесни за възприемане от африканското население, което с лекота ги приемало. Но инкултурацията не се ограничавала само с подмяна на образите, а и със заместването на множество празници с християнските. Също така частично използвали месните култови обреди при налагането на християнството. По този начин чисто и просто примамвали хората живеещи на една или друга територия, където се налагало християнството, тоест, случвало се заменяне, в бук-

валния смисъл на думата.

Татяна: Да, примери, колкото искаш. Нека вземем старославянските Святки, които след въвеждането на християнството започнали да се свързват с рождествените обреди, чиито атрибути била свещта, олицетворяваща огъня на живота в човека и огледалото. Подобни празници, заимствани от доста по-древни религии има не само в християнството. Например в страните от Средна Азия, където традиционно се изповядва исляма има празник Навруз-байрам, тоест Нова Година. Той е един от най-древните и се отбелязва в нощта, предхождаща пролетното равноденствие. Интересното при този празник е, че се празнува във връзка с възкръсването от земята на Добрия дух, носещ светлина и поражение за Злия дух. Почти като Велик ден. Основните атрибути на празника са свещта, огледалото и боядисаните яйца. Всички те имат символично значение, което е свързано с духовната интерпретация на тези символи. Свещта например символизира вътрешния огън в човека, неговата жизнена сила, а яйцето символизира зараждането на духовния живот в човека. Освен това празника Навруз се празнува още от разцвета на древната религия зороастризъм, която предшествала християнството и исляма.

01:16:45 - 01:22:32

AllatRa

ВИДЕО 5
„Илюзията и реалността на света“

„Животът не може да бъде временен,
временно е само съществуването.“
Ригден Джаппо

Целия този временен свят се явява илюзия на огледалните пресичащи се отражения, привличащи вниманието на човека благодарение на измамната реалистичност на сенките. Това са множествени огледални отражения на Единното, които представляват същността на илюзорния свят – света на множеството псевдо копия. Тези огледала изкривяват отразената светлина и не се явяват такава в своята същност. Илюзията възниква поради изкушението на човека с желания от този свят и нежеланието му да проникне в истинската Реалност. Отраженията изкушават най-вече човешкия поглед, концентрирайки неговото внимание върху мъртвото. Истинното начало (закрепостената сила на Аллат) се сравнявало с горящата свещ. Споменавало се, че веднага след като свещта угасне, всичко видимо ще изчезне и ще се превърне в нищо. Свещта е постоянното горене, а огледалата постоянното отражение. Всичко е отражение - следствие и причина. Това, което привлича човешкото внимание в неговия живот: огледалната игра на множеството отражения на материалния свят или истинния, духовен източник – част от това се превръща и той.

Единствено този, който не е привързан към видимото, радее за Душата.

доклад „Изконна Физика АллатРа“

Татяна: Именно така се случват нещата в историята. Постоянно въвеждане на добре забравеното старо, когато еда религия заменя друга, но при това претендира, че е уникална.

Игор Михайлович: Добре ли е това или е лошо? От една страна може да се каже, че е лошо, а от друга като се замислиш – кое е лошото? Една религия заменя друга. Човек има избора на кого да служи и как да се държи. Но отново, кой извършвал тези подмени? Хората. Посредством какво? Своето съзнание. За какво? За да популяризират своята вяра. Тоест, използвали определени триизмерни инструменти от своите добри подбуди за достигане до определени цели, а лошо ли е или добро, нека всеки сам съди. Да си кажа честно не виждам нищо лошо в това. Заменяли една религия с друга, тоест със своята, но това е просто организация. Ако сравни подхода с този на коя да е друга организация, например такава, която произвежда спортно облекло: навсякъде са поставени нейните знаци и се рекламират нейните артикули. Ако на определена територия живее някаква знаменитост, достатъчно е да го облече със своите дрехи и хората ще започнат да подражават. Това е естествено и отново се връщаме към приматите и как функционира съзнанието. Чисто и просто се използва един от неговите инструменти, но от кого? От хората, които се грижели тяхната организация да процъфтява и да се разширява, също като примера със спортните дрехи. Какво може да искаш от хората? Добре ли е това или е лошо? За организацията е добре, а за хората, получили Знанията? И ако са получили Знанията, но не са ги използвали? Вече казах, няма лоши религии, всичките са добри. Във всяка религия като организация просто има лоши хора, които служат на противоположното в разрез с Учението, на което стъпва тяхната религия. Те са само роби на системата, на сатаната. Какво да се направи? Хората си остават хора.

Татяна: Да, за съжаление живеем в потребителско об-

щество, където естествения за всеки човек духовен път се ограничава, в най-добрия смисъл, с рамките на една или друга местна религия. А те са ограничени в рамките на една или друга организация, която в потребителското общество се популяризира не посредством чувственото, духовно, възприятие на хората, а чрез образите и желанията от съзнанието. Тъкмо затова все още е живо такова явление като инкултурацията.

Игор Михайлович: Ако погледнем по-задълбочено, какво е инкултурацията и отхвърлим всичко, то това е чисто и просто рекламен ход, естествената еволюция на една или друга организация.

01:22:33 - 01:35:57

ВИДЕО 6
„Инкултурацията на християнството в света“

Видео за инкултурацията на християнството в света. Показани са иконите от много страни с образите на Дева Мария, Архангел Гавриил, Иисус Христос, християнските светци, чиито черти на лицата съвпадат с външните фенотипни особености на едни или други народи. Дават се примери в християнското изобразително изкуство в Северна Африка, Азия, Северна Америка и други краища на света. Споменава се още, че в света съществуват повече от 700 различни образа на Мария, показват се части от Библията на китайския диалект хака, арабски език, хинди и други.

Татяна: Игор Михайлович, от собствен опит зная, че

може да възникне такъв въпрос, защото преди време информацията за инкултурацията честно казано ме шокира. Изведнъж забелязах, че моето съзнание смяташе Иисус или Мария за свои, приличащи на своя народ, че са такива, каквито съм ги виждала в своето детство върху иконите. Тоест, вярвала съм и това ме е устройвало, но с това съм се ограничавала. Мога да кажа, че поради своя мързел и горделивост, пътят за духовно развитие бе ограничен. Тогава шаблоните рухнаха и съзнанието започна да търси виновни, но слава Богу вървеше интензивна работа над себе си, имаше определено чувствено разбиране и благодарение на това разбрах, че врагът е вътре в мен, че съзнанието ме ограничава като ме кара да вярвам в неговите образи, без да търся духовния смисъл в Учението на тази религия. Тогава обаче остана още един въпрос. Когато за първи път разбрах, че работата не е в образите, се сблъсках със следната шаблонна мисъл: „*Как така? Та това е самия Иисус, самата Мария! Как ще ги отпъждам в своите молитви, та това не е правилно.*“

Игор Михайлович: Когато човек изпълнява някаква практика или при него идва образа, на който и да е светец, то това е посредством триизмерния образ и не трябва да се отвличаш. Много от светците говорили за това. Ако пред теб се появява образът на Иисус или Мария – гони образа. Не Тях, а образите. Защо? Защото съзнанието облича всичко в образи, а същността му е да те отвлече. Следователно човек се намира не в духовно състояние, а просто в изменено състояние на съзнанието. Този триизмерен образ е просто заблуда, дори и да говори правилни неща, но подтекстът винаги ще е във вреда на човека, не в полза. А когато човек е в духовната практика, той възприема и чувства представителите от Духовния Свят без ясна триизмерна форма.

Жана: Тоест чувства, а не вижда.

Игор Михайлович: Да, чувства.

Жана: И не пренасочва вече своето внимание...

Игор Михайлович: Разбира се.

Жана: На хората не им казват, че Богородица е Дух. Какво реално е Тя? Когато се губи понятието „Дух“, остава едно материалистично разбиране за Нея като за „Майка“, „защита и грижа“. Именно тук съзнанието на хората им играе много лоша шега, защото активно използва образите поднесени им от религиите, което си е чиста магия. Вместо хората да се научат да разбират и живеят с Духовния Свят, Света на Бога, с дълбочинните чувства, се получава съвсем друга история. Те се ограничават с образите и спират да се развиват, защото съзнанието се опитва да концентрира цялото внимание на човека върху тази подмяна, към магията. Молейки се на едни или други нарисувани от хората образи, човек започва чисто като потребител да моли за земни блага.

Игор Михайлович: Правилно!

Татяна: Когато започнах да изучавам този въпрос, видях с нови очи Знанията в книга „АллатРа“. Разбрах, че в ранното християнство почти не е имало образи, а символи и знаци.

Игор Михайлович: Точно така, затова в обновената религия, привнесена от Мохамед се казва ясно да не се създават никакви образи, и хората се дистанцирали от тях. Защо са забранени иконите, изображенията на Мохамед и всичко останало? За да не може съзнанието да създава образи. Трябва да се чувства, трябва да се постига чувственото възприятие. Именно на това учил своите ученици Мохамед, да възприемат Духовния Свят и Неговите представители на чувствено ниво, а не образно, не на ниво визуализации и халюцинации. В това е смисълът.

Татяна: Да, та нали в исляма в храмовете не се признават изображенията, там са на почит фигуралните композиции.

Игор Михайлович: Точно така.

Татяна: Също така се използват епитети на Бога или стихове от корана изписани на арабски.

Игор Михайлович: Правилно, в исляма имамите казват следното: „*Който си мисли, че Аллах има облик, било то светлина, юноша или старец, то той не знае Всевишния Аллах, това е плод на неговото въображение, тоест илюзия, която не съществува. Бедата на този човек е в това, че не разбира извънтелесния живот, именно затова приписват на Аллах тяло и човешки качества.*“ В Корана е казано: „Няма нищо Нему подобно.“ Има се предвид Аллах.

Жана: Да, Бог няма предел и човек не може да си Го представи или да постигне мислено Неговата природа.

Игор Михайлович: Каквото и да търсиш в мислите си, не ще го намериш, за да опишеш великия Му лик, тъй като Той няма лик, Той е толкова велик, че няма нищо Нему подобно.

Каквото и да търсиш в мислите си,
не ще го намериш,
за да опишеш великия Му лик,
тъй като Той няма лик,
Той е толкова велик,
че няма нищо Нему подобно.

Татяна: Принципно, сега е дадено доста по-обширно пояснение, какво представляват образите на Дева Мария върху иконите и какво реално е Богородица като Дух. Но преди време не ми даваше мира следният въпрос: *„Как тогава много хора по света виждат образа на Божията Майка?“*

Игор Михайлович: Защо системата използва често образите? В целият свят, религиозно настроените хора, а и не религиозно настроените, често имат видения на представители от Духовния Свят. Виденията са под формата на образи. Често виждат Дева Мария, като помощница и закрилница, но в повечето от случаите това е своеобразно създаване на Антипод на Мария. Тоест, съзнанието използва познатия образ, за да удържи човека в материалното русло. Забележете, човека боледува, започва да се моли, при него идва Мария и той се изцелява. Какво ще се случи с този човек? Ще укрепне ли неговата вяра... в съзнанието ще има вяра, но с вътрешни съмнения. Човек спира да се развива, тъй като започва да живее с мисълта, че е избран, че някой е дошъл при него и го е спасил. Нима излекуваният от някаква болест човек е спасен?! Простичък въпрос. Да не би да живее вечно? Станал е безсмъртен ли? Това е уловка на съзнанието. Да, в него ще се зароди вяра, разбиране, но и страх, който няма да му позволи да премине в Духовния Свят. Какво е молил? Материални блага, разрешаването на някаква конфликтна ситуация, подобряване на живота и какво е получил в крайна сметка? Такава възможност, но веднага се появява и страха да не я изгуби. Какво пречи? Страхът. Има ли възможност? Има. Но страхът пред неизвестното, който изниква от кого? От съзнанието, от този, които е молел за помощ пред иконата. Именно това блокира развитието на човека.

Жана: Потребителското отношение към Духовния Свят, този човек ще моли още веднъж, ако...

Игор Михайлович: Обезателно, той ще моли винаги.

Няма да се труди сам. За какво да правиш нещо сам, ако можеш да помолиш и да получиш? Та така е по-лесно. Също така се случва човек да усети реално вмешателство, когато трябва да направи нещо добро или стои на прага пред важен избор и чувства присъствие. Тогава разбира, че това е влияние на Дева Мария, именно Нейното, но не вижда триизмерният Й образ. Получава чувствено възприятие и в това е смисъла. Но когато се проявява магията, то тя идва от системата, а не от Духовния Свят. На Него не му е нужна магия, за какво му е да се бърка в този свят? Понякога се случват преки вмешателства, но това са много редки случаи, а най-често се дава просто кредит на доверие, нека да го наречем така. Проява на онази Сила, която идва в помощ на хората, за да помогне в духовното развитие на Личността. Тази Сила дори се чувства и на физическо ниво, тя е в помощ на хората, но мнозина я използват за развиването на метафизични или свръх способности и по този начин си нанасят вреда. Защо? Защото съзнанието им диктува. Нима човека като Личност не разбира и не чувства, че тези капчици жива вода трябва да се запазят и използват за прехода през пустинята?

Татяна: Тоест да ги преумножи...

Игор Михайлович: Правилно. Не само да ги съхрани, но и благодарение на тях да премине този път. А съзнанието веднага заговаря: „*Хайде да ги използваме за ето това. - Човек ги влага и вижда ефект. - Виждаш ли, работи! Ти придоби нещо в триизмерния свят.*“ Въпросът е, какво можеш да придобиеш тук, какво ще остане с теб? Нищо. Всичко това е илюзия, временно. Поредната картинка в твоето съзнание. Така работи то.

Татяна: Тоест, както казахте, кара човека постоянно да се връща към Източника...

Игор Михайлович: Да Го желае. Човек се стреми към

Източника, но самият не става такъв. Само се стреми, за да вземе и използва за триизмерното.

Жана: Идва, за да попълни силите си.

Игор Михайлович: Точно така, трупа сили, а те се дават в изключителни случаи, когато е нужно да се помогне на човека. Не повече от това. Защо се дават толкова рядко? Защото хората често ги използват за материални желания, а не за духовен ръст, а понякога се използват за потвърждение или както още го наричат - „печат“. Тоест „печат на силата“, това, което се проявява...

От изначално мъртвото към вечно живото

01:35:57 - 02:18:42

Татяна: Игор Михайлович, говорихте за проявлението на Божията майка, Ангелите и т.н. и хората най-вероятно се питат: „*С какво се различава духовното виждане от тяхното въображение?*“ Какво е духовното зрение?

Игор Михайлович: Духовното виждане – е възприемане на Реалността. Ако сега се опитам да го обясня, мога да объркам хората още повече, защото съзнанието (включвайки въображението и халюцинациите) винаги рисува с познати форми, тоест всичко, което вече знаем и можем да си представим. Надникни в своето съзнание и то ще ти покаже какво ли не, а как можеш да видиш проявлението на Светия Дух или Ангела? Единствено със своето духовно „зрение“, което никога няма да показва триизмерни картинки.

Татяна: Да... единствено с духовното зрение. Интересно е, че хората, които се занимават сериозно и вървят по духовния път, стъпвайки на практическия си опит, се раз-

бират прекрасно, независимо, че са от различни страни или религии, защото Истината е една за всички. Всичко това става ясно, когато чета писма от различни краища на света, когато общувам с хора израснали в различни среди, култури и религиозни традиции.

Как например се описва постигането на Любовта Божия в християнството, суфизма? В суфиските трактати, практиците описват, че познаването на Бога – е Живот със сърце в съзерцание на Бога. Нещо повече, под „съзерцаване“, суфиите разбират „духовно зрение“. Те подчертават, че някои хора, попаднали в заблуда, предполагащи, че духовното зрение и съзерцанието – е някакъв Божий образ, който се формира в тяхното съзнание под влиянието на някакви представи.

Игор Михайлович: Естествено, това е един от шаблоните на съзнанието...

Татяна: А истинското съзерцаване е следствие от усърдната, искрена и възторжена Любов, която те възнася като Личност на такива висоти, където вътрешният живот се превръща в единен стремеж към Възлюбления, към Бога, към Духовния Свят и само за Него. Има и разбиране, че освен Него не съществува нищо друго.

Жана: Да, защото разбираш, че р**аботата над себе си се проявява чрез искреността и честността** с помощта на самоконтрола. Това не е нужно на някого си, а преди всичко на теб самия. Възниква вътрешната потребност да живееш с Бога, с Духовния Свят. Започваш да жадуваш вътрешния контакт и потапянето в безкрайната радост, безбрежната Любов и да живееш живот изпълнен с дълбочинни чувства, защото те разкриват пред теб Живота истински и те правят жив в Любовта. Чувстваш, че се изпълваш с Нея, чувстваш радостта бликаща от Другия Свят, която никога не е временна, как прелива и как посредством благодарността и любовта се проявява в своята безкрайност.

Разбираш колко просто е всичко и изпитваш такава благодарност, намираш се в такава благодат, че... много е сложно да го опиша с думи. Просто се съединяваш с източника на Божията Любов и ставаш част от нея. В теб се заражда потребност да излъчваш безспир тази Любов и да се намираш в нея. В този момент разбираш, че Духа е в свободата!

Игор Михайлович: Да. За да се присъединиш към Духовния Свят, трябва да пребиваваш на Негова страна и сам да станеш Дух, тогава ще се присъединиш. Духът може да се сближи само с Духа, а материята с материя. Огънят с огъня, водата с вода, но огънят и водата не се смесват.

Татяна: Игор Михайлович, има един въпрос от човек, който практикува суфизъм. В трактатите по суфизъм има описание, че когато човек извършва „муджихад", тоест вътрешен джихад срещу своите неизменни страсти, то пред него се разкрива „мушахадат" или блаженото съзерцаване на безкрайната Любов, продължителна възхита пред Божието величие и могъщество. Какъв е въпросът: „*Когато пред човека се отваря това духовно зрение, заличават ли се разликите между земния свят и Духовния?*"

Игор Михайлович: Когато пред човека се разкрива „мушахадат", различията в никакъв случай не се заличават. Просто се придобива ново възприятие, различно от привичното, с което човека като Личност е свикнал (към това възприятие, което му пробутва съзнанието). Той придобива ново, което не може да се сравни с нищо в този свят, дори е изключително трудно да се опише. Как например да опиша Божията Любов? Опитваме с думи земни, говорим многократно, но това вече е изкривяване на същността, това е приземяване на онова щастие. Казваме щастие, но какво е то в човешкото разбиране? То е временно, мимолетно, бързо отшумяващо явление, а Там то е безкрайно. Казваме безкрайно щастие и сравняваме Безкрайния Океан с капчицата на твоята длан. Именно тази капчица наричаме без-

крайно щастие в този материален свят. А в действителност това е Океан, той е безбрежен, няма нито начало, нито край. Много е тежко да се предаде с думи.

Татяна: Тоест различията между двата свята не се заличават?

Игор Михайлович: Не остават, дори тъкмо обратното, стават явни. Какво имам предвид? Подобно предаване на знанията и опита е красиво, но само философски. Звучи красиво и хората говорят и пишат за него. За съзнанието е приемливо границите да се заличават, това го изкушава, но изкушава именно съзнанието: „*Границите изчезват и този свят плавно прелива в Другия, и Онзи Свят е част от този*“ също както Ин и Ян. Е, разбираемо е, че Духът присъства в този свят и всичко живее благодарение на Него. Какво е Духът? Махнеш ли го, всичко ще изчезне. Следователно част от Духовния Свят присъства в този свят, но тази част присъства като движение, не повече. А по-нататък всичко се прави по волята на Княза, който управлява материалния свят. Тази власт му е дадена не защото е въстанал, силен или равен на Бога, защото е отвоювал този свят – не, в никакъв случай. Вече нееднократно говорихме по този въпрос и няма да се повтаряме, но смисълът се крие в това, какво е изгодно за системата, в това, човешкото съзнание да възприема нещата по този начин, та това гали неговата горделивост. В действителност всичко е тъкмо обратното, образите изчезват и се появява разбиране за пустотата на този свят. Ето защо много пъти е казвано и отново ще се повторя, че Личността не възприема триизмерния свят, Тя го възприема от много по-високи измерения. Говорейки с езика на физиката, този свят се превръща в нищо. Той е смешен, наистина смешен. Ако съществуваше огледало, което да отрази за съзнанието нещата от този свят, такива, каквито ги възприема Личността, смятам, че щяхме да сме свидетели на най-якото шоу, което може да съществува на света. Защо? Защото, това, което смятаме за живот всъщност е пустота, която се движи, сменяйки

едни илюзии с други. Затова подобни тълкувания въвеждат човека в заблуда и за съжаление усилват влиянието на съзнанието над Личността. Хората, които се поддават на подобни размишления по такива теми им е най-трудно да се изтръгнат. Просто Личността получава информация от съзнанието за това, че „границите на света трябва да изчезнат и всичко да стане единно“ и търси пътя там, където всичко е единно... А различия има. **Не може Живото да бъде мъртво, и още повече мъртвото Живо.**

Жана: Да, действително, това е много полезна практическа информация. Много често човек се сблъсква със страха да излезе от рамките на обичайното, когато практикува за първи път. Аз между другото също се сблъсках с това в самото начало. Или когато човек за първи път в живота си се докосва с духовното, с неведомото, тогава съзнанието моментално атакува и му навързва страхове. Този страх е свързан със загубата на самоидентификация, въпросът обаче е: тази идентификация твоя ли е? Това е главният въпрос. Реално своето „Аз“ може да изгуби само съзнанието.

Татяна: Съзнанието се страхува от новите неща, особено в този момент, за който разказа, когато човек се докосва с духовното, с неведомото. За съзнанието това докосване е непознаваемо и пътя му към него е затворен. То не знае и не разбира. Както каза Игор Михайлович: „*в този момент Личността просто излиза отвъд пределите на функциониране на съзнанието*“.

Жана: Ами да, ако човек не се е поддал на първия страх, възниква втори: „*Повече никога няма да изпиташ подобно нещо.*“

Татяна: Да, но в началото ти казва: „*Запомни усещанията, които изпита и задължително ги предизвикай следващия път.*“

Жана: Естествено, защото знае, че следващият път човек няма как да изпита същото. Защо? Защото вместо да изпълнява духовната практика следващия път, човек ще напряга съзнанието, за да си спомни, какво е било усещането предишния път...

Татяна: А съзнанието на това отгоре и ще украси „героичното ти минало“ и вниманието ти се отвлича... Тогава ще изпълняваш не практика, а ще наблюдаваш някакъв филм за съзнанието – супермен, чийто режисьор е твоята горделивост. Изобщо, какво може да ти покаже съзнанието? Поредните илюзии и образи, защото то е способно само на това.

Игор Михайлович: Абсолютно сте прави, съзнанието рисува илюзия и се опитва да прикове към нея Личността, но забележете не към практиката, а към създадената от него илюзия стъпваща на опита от предишната практика. Тоест изпълнявайки практиката, било то молитва, медитация или нещо друго, човек придобива чувствен, истински опит, опит от докосването му с Духовния Свят. В него се проявява това, което не може да бъде описано с думи. Именно тук първичното съзнание, тъй като има достатъчно силна връзка с Личността, получава само бегли отгласи, но не и това, което е възприела Личността. Не пламъка от огъня, а далечни отблясъци и лека топлина и на тази основа гради своите илюзии. Когато човек излезе от духовната практика или молитвата, съзнанието му предлага да направи анализ: „*Какво си усетил? Какво си възприел?*“ и започва да навързва своето, пречупено през интерпретацията на системата. Това е абсолютно друг опит. **Личността получава истински опит, а съзнанието създава илюзия на базата на този опит**. След това то започва да разказва на Личността: „*Трябва да изпиташ еди-какво си*“, вкарва човека в материалния свят и го кара да изпита физическите прояви, усетени по време на практиката. Но отново, какво се случва в практиката? Когато Личността се е докосвала с непознатото за съзнанието и придобивала духовен опит, естествено, че

са протичали и други процеси, свързани с различните видове енергии. Това е банална физика. Отгласи от тези проявления се наблюдават и във физическото тяло. Подчертавам отново, първичното съзнание ги възприема. Впоследствие настройва Личността като я убеждава: „*Нищо няма да излезе, Нещата се получиха съвсем случайно. А сега, за да се случат отново, първо трябва да предизвикаш усещанията във физическото тяло. Трябва да влезеш в изменено състояние на съзнанието...*“ И започва да разказва всичко, което е възприело, но винаги с подмени. Тогава човек се опитва да направи нещо, но го прави с помощта на съзнанието и нищо не излиза. После съзнанието му разказва: „*Онзи опит изобщо имало ли го е или всичко бе илюзия? Или пък самовнушение, самохипноза? Може да е било и халюцинация и да си го почувствал случайно. Както виждаш, в действителност, всичко това не съществува. И другите, които говорят за това просто се заблуждават, фантазират. В тях говори фанатизма, граничещ с психични отклонения, тъй като виждат несъществуващи неща. Ако и ти се занимаваш и практикуваш, с теб ще се случи същото. Затова по-добре не се занимавай. Защо? Нали опита – не стана, следователно не съществува.*“ Ето така много често съзнанието отвежда хората от истинския път, подменяйки всичко с някакви триизмерни театрални представления, карайки човека да извършва нещо физически, да сяда и да става правилно. Каква е разликата, в какво положение е твоето тяло? Какво значение с какво се занимаваш в триизмерния свят?! Свириш на дайре, редиш камъни или изпълняваш някаква друга обредност – всичко това е просто обредност, това е нещото, което ти навързва системата.

Бог е близо. Той действително е по-близо от твоята сънна артерия, много близо и е много лесно да Го достигнеш, но на пътя ти стои преграда по-голяма от планина. На пътя ти стои съзнанието, а то е част от системата. На пътя към Живото стои мъртвото. Това трябва да се помни. В никакъв случай не се съсредоточавай върху нещата, които ти разказва съзнанието. Трябва духовен порив, духовен опит. Трябва

да се учиш просто да Живееш, а това е прекрасно. Каквото и да ти разказва съзнанието, както и да те навива, че „*Нищо няма да излезе и че нищо не можеш*“, то това не те засяга. То говори за себе си. Съзнанието наистина няма да успее и наистина нищо не знае за Духовния Свят, единствено някакви отгласи от разказите, на тези, които са постигнали нещо и върху тези отгласи гради своите илюзии. Най-важното е да вървиш и да не се предаваш, и да не слушаш различни водачи, които те водят в пропастта... имам предвид съзнанието, а то не е твое, то е част от системата и това не трябва да се забравя. Тогава всичко ще е добре и ще върви в правилна посока.

Жана: Да... а когато живееш с чувственото възприятие – ти просто Живееш. Разликата е огромна. Това е като да дишаш кристалночист въздух. Ти просто знаеш вътре в себе си, какво да правиш – просто дишаш и толкова. Съзнанието не дава свобода на Личността. Нужно е да се знае, че ако веднъж се е получило ще се получи пак, но не е нужно да обвиняваш всички подред ако не става, трябва да знаеш, че това е малък „поздрав“ от съзнанието, когато търси врага във външното. Трябва да се знае, че съзнанието е способно да поставя такива препятствия, защото на него не му е изгодно да се освободиш. Когато разбереш, че това е просто негово дело, че просто така работи, тогава спираш да се бориш с него и насочваш вниманието си към свободата и се отваряш за нея. Разбираш, че всичко е много лесно, че нямаш привързаности към миналото или към бъдещето, разбираш, че **в духовната практика има само Сега**, именно това е истинския Живот, **а там всеки миг е неповторим**.

Татяна: Абсолютно вярно!

Жана: Тогава живееш с вътрешния си свят и се чувстваш изпълнен с него. Разликата, когато гледаш на някого със своите земни очи и с вътрешното, духовно зрение става очевидна. Става много лесно да се отличи Истината от лъ-

жата, тъй като, който и каквото да ти говори, а ти чувстваш, какво реално се случва. Човек става за теб като отворена книга, всички негови мисли са видни, вижда се целият му духовен опит, защото чувстваш, а то не може да бъде излъгано. Чувстваш кой е празен отвътре и в него няма духовен опит, за който така усилено говори съзнанието. Също така чувстваш всекиго, който, както и ти самия се намира в постоянна практика, всеки, който живее с Духовния Свят, който е изпълнен с тази родна Божия Любов. Виждаш неговата духовна същност, защото го виждаш от вътре и чувстваш, че вътре се таи нещо повече, нещо, което ви обединява. Именно този опит няма нищо общо с опита от обикновения живот, когато си хранил с вниманието си твоето съзнание. Просто си хранил различни триизмерни образи, своето съзнание, а когато започваш да живееш с Духовния Свят, цялото ти внимание, посредством дълбочинните чувства, се устремява към Бога, към родното, към Източника. **Просто живееш с Духа**. Всеки избира сам как да живее.

Игор Михайлович: Абсолютно правилно отбеляза, че духовното зрение се различава коренно от земното. Духовното зрение дава разбирането кое е Истина, тогава виждаш нещата такива, каквито са, а земното зрение е това, което съзнанието иска да ти навърже или покаже, на теб като Личност. Тоест да създаде поредната илюзия, в която трябва да вярваш и която трябва да те отвлече от твоето истинно предназначение, от това, за което си тук. Това е разликата. Относно лъжата, тя е елемент от системата. В Духовния Свят не може да има лъжа. Там има само Истина. Отново подчертавам, духовното зрение показва нещата, такива, каквито реално са. Важно е да се отбележи, че хората биват привличани от магията, защото чисто и просто Личността се стреми към духовно развитие.

Татяна: Тоест личността чувства потребността да се развива духовно, да развива нещо отвъд предела, а съзнанието подменя тази потребност с магия?

Игор Михайлович: Да. Тук наистина има смисъл и той се крие в това, че Личността се стреми да научи Истината. Тя се стреми към свободата, истинската свобода. Личността няма и не може да има врагове, имам предвид в Духовния Свят. От позицията на Духовния Свят, Личността е абсолютно свободна и тя търси и се стреми към тази свобода, а съзнанието прави всичко възможно да не се развие като зряло Духовно същество. То се стреми да задържи своята илюзорна власт над Нея. Много правилно каза. Радостното е, че много хора започнаха да го разбират. И с много от тях на днешен ден може да се говори мълчешком. Поглеждайки напред ще кажа, че с всяка изминала година тези хора ще стават все повече и повече и това е приятно, много приятно. Целият смисъл е, че езикът на практиците, както и на хората, вървящи по духовния път и стремящи се към Бога, независимо от вероизповеданието им е един. Хората чувстват един другиго. В действителност Бог е един, Духовният Свят е Един и хората няма какво да делят. Разделя съзнанието. То подтиква към вражда, навързва някакви илюзии, защото се стреми да властва над Личността. Когато хората постигат Духовния Свят те стават едно семейство, без значение каква националност са, какви религиозни възгледи имат, човек атеист ли е или нещо друго, не е важно, веднъж почувствал ли е, той е разбрал, че Духовния Свят съществува. Разбирайки, осъзнавайки и прочувствайки това, той става част от духовното Семейство, истинското и неразделно Семейство, там, където е вечният Живот, който никога не свършва, Живот отвъд триизмерния свят. Всичко земно свършва, няма значение какво е, то е временно. И илюзиите, които съзнанието навързва са временни. Често хората служат цял живот на своята религия, а до последния си дъх се съмняват: „*Има ли Бог, няма ли Бог?*“ Защо? Защото са служели на съзнанието, а не на Бога, не на Духовния Свят. Служили са на системата, в полза на някаква организация, на своите желания или нещо друго, но най-често в полза на чуждите желания, навързвани от чуждото съзнание, дори не своето собствено. Но когато хората разбират на практика, когато

се сдобиват със Знанието, тогава не са им нужни думи, те разбират прекрасно това и знаят кои са, къде отиват и защо. Това е висшата ценност. Именно за това хората идват тук, за да се родят, да се родят Живи.

Жана: Да...

Татяна: Игор Михайлович, нещата, които казахте ме докоснаха истински, особено примера с единното семейство в неговия духовен смисъл, но съзнанието банално изопачава всичко и рисува земните представи за семейството. Моментално разделя и наситнява... Показва някакви конкретни хора и образи... Показва твоите роднини от плът и кръв и първото, което изплува са емоционалните отношения с тях или по-точно взаимоотношенията с техните съзнания. Интересно е, че по-рано, намирайки се в битови взаимоотношения с тях и мисъл не ми е идвала, че имат частичка от Светия Дух, че са Личности в нематериалния смисъл на думата. Защо мислех така по-рано? Защото мислех, а не чувствах, защото живеех със съзнанието, а при него всичко се гради на егоизма. Ако погледна честно на взаимоотношенията с тях, какво се случва, когато човек живее под контрола на своето съзнание? То просто принизява значимостта на другите в сравнение с твоята. Постоянно върти тайни мисли и се страхува да ги озвучи. Страхува се от чистотата във взаимоотношенията, честността, простотата. Защо? Защото жадува да властва и е загрижено за своята корона: кой е казал нещо лошо за теб или обратно, кой те е похвалил. В подобна въртележка преминава целият ти живот, поточно животът на твоето съзнание, но когато осъзнаваш, че си Личност, тогава и в другия човек започваш да виждаш духовния потенциал, духовната Личност. Но най-главното е, че я чувстваш, независимо, какво ти говори съзнанието.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Как нашето съзнание възприема, какво е семейството и родините ни? Това на първо място са мама, татко, децата, бабите, дядо-

вците, братята, сестрите и така цялото семейство. В действителност, когато хората придобиват духовен опит, те разбират, че всички са единни, независимо от цвета на кожата и местообитанието. Те са едно цяло, едно човечество. Всеки има Душа и да се причинява лошо на някого не е правилно. Това е все едно да направиш нещо лошо на най-близкия си човек. Да ненавиждаш някого не е правилно, дори и да е злодей и да ти е сторил нещо лошо. Трябва да се разбира, че това е било неговото съзнание. Не казвам ако те ударят по едната буза да дадеш и другата. Когато пред теб стои системата, тя също трябва да бъде вразумена, иначе няма да разбере. Искам да подчертая, че Личността като потенциално Духовно същество е еднаква при всички, тя принадлежи повече на Духовния Свят и когато се предава, губи своя личен армагедон и става част от системата, тогава просто умира... Да, бавно... Субличността е проблем, послесмъртните мъки също са тежки. Но работата не е в това, тя все някога ще спре да съществува. А докато човек е жив, той има шанс и реалната възможност да се присъедини към Безкрайния Свят, да стане част от огромното семейство. Тук трябва да се разбира, че всяко зло, което човек множи от своето съзнание, застава между Личността и Духовния Свят и я отделя от най-близките и хора, а както казах, най-близкият е всеки човек. Това го разбират и чувстват хората, които на практика започват да възприемат Духовния Свят. Всичко им се изяснява.

Естествено, че има и отрицателни моменти, ако говорим със земния език. Защо? Защото, както вече бе казано се чувства и лъжата от съзнанието. Когато човека идва при теб с „дявола в пазвата“, ако може да използвам този религиозен израз, и говори от негово име, то наистина не е никак приятно. Жал ти е за неговата Личност, жал ти е... за изпуснатия шанс за постигане на духовното, но в същото време, когато той като Личност допуска съзнанието да му диктува и да твори зло, то това не е приятно. Но за това пък човек знае истината, знае с кого говори: С Духа ли общува или с дявола. Това също не е маловажно.

Жана: Да, това е един от страничните ефекти на духовното развитие, когато чувстваш човека, още преди да е започнал да говори, какво доминира в него и какво иска. Тогава разбираш крайната му цел и това не е нещо свръх естествено, когато хората успяват да прочетат нечия мисъл, не, тук нещата са много по-сериозни. Човек придобива цялостно, обемно възприятие. Стават ясни причинно-следствените връзки, тоест вижда в дълбочина и разбира чий проводник е в момента: На Духа или системата. И разбираш какво иска системата... Просто знаеш.

Не може Живото да бъде мъртво,
и още повече мъртвото Живо.

Игор Михайлович: Ако погледнем истината в очите, ще видим, че съзнанието манипулира човека. То е наш помощник: общуваме, възприемаме един други го с негова помощ, но прикривайки се със своите дипломатически, посреднически възможности между Личността и триизмерния свят, манипулира човека. Личността не е материална, Ако съзнанието е, то тя не е. За да е ясен процеса ще обясня как се случва. Съзнанието е посредник, който е непосредствено свързан с Личността. Затова възприемаме, виждаме и усещаме всичко около нас. В този процес Личността получава тази информация от триизмерния свят, която и подава съзнанието във вида, който сме свикнали да възприемаме. Но когато пред човека се разкриват възможностите на вътрешното зрение, тогава триизмерния свят вече се представя по съвършено различен начин и всеки образ започва да не съответства на реалността.

Татяна: Тоест ценността на материята като такава се губи?

Игор Михайлович: Да. Един човек добре го е казал. Попитали го: „*Как виждаш човека?*“ а той отговорил: „*Виждали ли сте как се върти електрона, тоест електронния облак? Нещо подобно, просто има повечко мръсотия*“.

Татяна: Ето един често задаван въпрос: „Какво означава вътрешното зрение?“ Просто когато човек не знае нищо друго, освен триизмерния свят и няма опит от чувственото възприятие, какво ще му покаже съзнанието за другия човек? Просто едно тяло, или ако се изразя с езика на физиката – триизмерен образ, защото възприятието на съзнанието е настроено по този начин.

Игор Михайлович: Да, така е. Човек вижда другия като триизмерен обект, банално: ръце крака и всичко останало. Но ако „погледнем“ посредством чувственото или духовното възприятие триизмерния свят, какво ще видим в този човек?

Виждаме обект, размито петно. Нещо подобно като въртенето на електрона около атома. Просто размит облак, в който са видни всички съставни части, но чрез чувственото възприятие не виждаме триизмерен обект. Именно тук на помощ идва съзнанието и благодарение на него виждаме вече земния обект. Когато човек е достатъчно развит духовно, той става свободен, той чувства едно и вижда друго. Той прекрасно разбира, че в момента вижда триизмерен обект, но също така възприема обекта със своите духовни очи. Вижда дали човекът отсреща е напълнен духовно или не, пуст ли е вътрешно или пълен, но с какво? В какво състояние се намира неговата Личност: робско или вече е извоювала част от своята свобода. Защо в много от писмата, които получавате се пита: „*Защо чувстваме хората, които преди смятахме за духовни, пусти?*“ Ето тук е и смисъла. Хората, които се развиват сами започват да чувстват, а чувственото възприятие е духовното зрение. Тоест човек може да говори правилни неща, но ти чувстваш, че е пуст. Също така и съзнанието може да си играе номерца с хората. Човека влиза в храма и вместо да се моли на Бога започва, както в пясъчника, да сравнява лопатките и да Му предявява претенции. Защо? Защото самия той е вътрешно пуст. Съзнанието не му дава да разбере и възприеме нищо божествено, а на него му се иска... То му разказва, че трябва да почувства на физическо ниво нещо Духовно и как именно сега трябва да се случи нещо, тогава ще повярва. Колко пъти в човешката история човека се е сблъсквал с различни свръх естествени явления и как съзнанието му ги е възприемало? Започвало да си измисля и свързва явлението с различни природни явления, с магия или да обвинява човека, че в него има демон. Тоест какво ще разкаже на първо място: „*В него е самия дявол, а не Божия Дух*“. Защо? Защото е много по-лесно да се отрече и заклейми, за да не може Личността да достигне свободата. Когато тя вижда подобен пример, разбира, че може и сама, а за съзнанието това е ужасно страшно. Именно за това започва да обвинява и измисля: „*Това са демони, магия и т.н.*“

Жана: Защото на системата не и е изгодно човек да се освободи.

Игор Михайлович: Разбира се! Защото тогава започва да работи за него.

Жана: Ами да, и тогава, вместо да получава...

Игор Михайлович: ...започва да дава. Именно в това е феноменът: никой не иска да дава. За системата това е лош бизнес.

Татяна: Бих искала да споделя един момент от своя опит, тъй като е възможно в съзнанието на хората вървящи по духовния път да възникне следния въпрос, поне при мен възникна на първия етап. Когато се сблъсках със Знанията, вътре почувствах нещо безкрайно близко и там еднозначно се чуваше ясно: „*Да!*“, но съзнанието през цялото време ми подхвърляше съмнения, постоянно претегляше всички „за“ и „против“. Разбирането, какво придобиваш вървейки по духовния път бе вътрешно разбиране, различно от това на съзнанието. Появи се неповторимо чувство на свобода и някаква абсолютна дълбочинна убеденост, а съзнанието подхвърляше мисли от рода: „*Какво ще загубя на духовния път?*“ В онзи момент ме чакаше засада, защото просто нямах отговор на въпроса. Дори възникна страх, но хубавото вътре в мен бе повече...

Игор Михайлович: На духовния път човек не губи нищо, освен страданията и смъртта, той само придобива. Именно затова страха от предвижването по духовния път идва от съзнанието. Защо? Защото то поставя своите окови върху Личността, а на духовния път тя ги премахва. Много хора се страхуват, че постигайки истинно духовното ще изгубят придобитите земни навици. Няма да ги загубят, нищо не се губи. Идва ново възприятие и разбиране, идва ново разбиране какво е съзнанието, но за него това не е изгод-

но. Именно за това то навързва на човека своето мнение, че може да изгуби нещо. Нищо няма да изгуби, само ще придобие. Ще придобие това, което не може да придобие в материалния свят, защото то е Вечно, а щом е Вечно, следователно не се губи. Всичко, което човек придобива в този свят, рано или късно го губи. Това е важно и трябва да се знае преди началото на своя път. Преди да направи своята първа стъпка трябва да разбере, че не бива да се доверява на съзнанието. Слушането на неговите подсказки може да доведе и до болести, и до трагедии, и до какво ли още не. Но извинете ме, какво общо има тук духовното, когато се подпираш на счупените бастуни от своето съзнание? Не трябва да се опираш на нищо. Просто трябва да обичаш. И когато обичаш истински, тогава обичат и теб. За какво са му опори на този, който няма тяло? Опорите са нужни единствено на временното тяло, а и опорите са временни. Това е важно да се знае.

Жана: Да, защото разбираш, че практическия опит е пътя към Бога, това е пътя на твоите вътрешни чувства и действия. Много важен момент са именно твоите действия. Тоест не седиш и не чакаш, че ще дойде някой и ще ти даде нещо, а действаш, изразяваш своите чувства, обичаш и се намираш в това състояние всеки ден. Изразяваш чрез чувствата си своето намерение тук и сега и именно това е твоя личен живот – живота на Личността. Той ясно се отличава от живота, който знае твоето съзнание, та нали те е карало да страдаш от различни мисли и да се стремиш към външното... В тези минути на безкрайна радост разбираш, че твоя Дух не е поробен, че твоя Дух е по-високо от интелекта, че е свободен и силата Му е в Любовта. Разбираш, че **дълбочинното изразяване на твоята безкрайна Любов е пътя към Бога и това е най-важното**.

От изначално мъртвото, към вечно живото.

Игор Михайлович: Когато хората са отворени един към друг и в тях доминира чувственото възприятие, тогава триизмерния свят за тях е просто допълнение. Те с лекота се разбират, а когато съзнанието се активира: „*Как така се разбираме без думи? Та аз не зная твоя език*“ те спират да се разбират. Защо? Не защото съзнанието ги е отвлякло, а защото е спряло чувственото възприятие, та нали човека е там, където влага силата на своето внимание. Ако го влагаш в съзнанието, в материята, чувственото възприятие секва.

Татяна: Битува такова мнение, че когато човек започне повече да чувства, тогава системата започва да реагира почесто на него. Игор Михайлович, бихте ли могли да коментирате този въпрос?

Игор Михайлович: Това наистина е така, тя винаги реагира, за да откъсне човека от възприятието на Духовния Свят. Слага препятствия на пътя му. Когато с човека се случва нещо, то привлича неговото внимание и той по навик се отвлича. Тогава системата чрез неговото съзнание се опитва да го отвлече от духовния път, просто за да чувства по-малко. Но това се случва, когато човек започва да чувства.

Татяна: Игор Михайлович, а кога човек става невидим за системата?

Игор Михайлович: Когато живее изцяло с Духовния Свят. Тя го забелязва само тогава, когато живее с материалния свят, когато е отново тук, ето както ние сега, седим и разговаряме.

Татяна: Тоест първата стъпка на духовния път е самопознанието.

Игор Михайлович: Да. Пътят, за който говорим наистина е лесен, дори елементарен, той дава възможността за

осъзнаване на целия смисъл и неговата дълбочина. Най-важното е да се изучи как работи твоето съзнание, да се достигне до разбирането, че то не е съвсем твое, колкото и парадоксално да звучи и най-забавното – ти не си съзнанието. Вече засегнахме тази тема с теб в предишните предавания и сега можем да говорим смело за нея. Защо? Защото това се потвърждава и от много неврофизиолози, както и други хора, които се самонаблюдават. Всички те забелязват, че съзнанието слага повече пръчки в колелата, от колкото помага при неговото опознаване.

Татяна: И с какво е свързано това?

Игор Михайлович: С това, че съзнанието на всеки индивид се явява част от цялото. То е като една огромна мрежа. Системата наистина съществува и това, за което говорят в религиите, в Библията, че има дявол... Разбира се, че има и никой не го оспорва, но той бива наричан с различни имена: Вселенски разум, Абсолют, Информационно поле, но най-удобно е да се нарича – Система.

На духовния път човек не губи нищо,
освен страданията и смъртта.

02:18:343 - 02:32:21

Татяна: Игор Михайлович, а какво не виждат хората? Какво се случва с тях в глобален план?

Игор Михайлович: Добър въпрос: „*Какво не виждат хората?*“ Всичко не виждат. Реално, ако вземем човека като Личност или като зрител, намиращ се в театъра на живота, то той не вижда най-важното. Хората не виждат, че са Личност и не разбират, че действително могат да станат безсмъртни. Не виждат елементарното – за какво са тук, най-простичкото – в какво е смисъла на тяхното съществование. Върху какво уповават? На обичайното, това, с което са свикнали още от детството си, както и това, на което са ги научили. А на какво са ги научили? Да бъдат умни, да слушат съзнанието, да бъдат хитри, да живеят и оцеляват. Да живеят и оцеляват къде? Как е възприето да се казва: оцелявам. Но правилното е да се живее, да се живее добре. Въпросът е къде да се живее? Вечният живот се подменя със съществувание. И какво се случва с човека? Той е като слепец. Какво му показва съзнанието: „*Това е дърво*“. Човека се приближил, пипнал го – дърво. „*Ето това е камък*“. Човека се приближил, пипнал го – камък. Може да го вдигне, усеща колко е тежък и съзнанието му говори: „*Нима можеш да оспориш този факт? И науката го потвърждава, а вие ми говорите за някакви си духовни неща*“. Въпросът обаче е кой потвърждава и посредством какво потвърждава? Посредством съзнанието. А то какво е – на човека му се струва, че съзнанието това е той. А той ли е? Именно тук е най-голямата загадка и слабост на този, когото наричат дявол или система. Тук е нейната слабост. Мнозина твърдят, че силата на сатаната е, че е успял да докаже, че не съществува. Всеки човек, стъпващ на духовния път и започващ да опознава цялата му сложност и простота едновременно, цялата му прелест, първото, което разбира е, че неговото съзнание не е негово и то не му служи. Съзнанието е диктатор, то е част

от системата, която манипулира човека и го превръща от свободна Личност в роб. В това е смисъла. За да види всичко това, човек на първо място трябва да жадува вътрешната свобода. Не да иска или желае, а да жадува. Това трябва да бъде негова потребност. Именно тогава, когато човек чувства тази потребност, именно тогава може да премине пътя, а ако „иска“ и “желае“, то винаги минава през съзнанието, желанията и искането са негови свойства. Когато човек пропуска целия опит на своя „духовен път“ през съзнанието ще стигне ли някъде? Ето, вие също се пекохте на този огън. И как беше? Може ли да се постигне нещо посредством съзнанието? Нищо! Защото то ще направи всичко възможно да не мръднеш от своето място. Защо? Защото това са законите на материята: *„разделяй и владей“, „Притежавай, нищо че е временно, но притежавай, това е много по-добре, от колкото да нямаш нищо в този материален свят.*

Жана: Ами да, ако съзнанието изгуби своята власт над Личността, то просто няма да може да оцелее. Тук има много важен момент, когато човек още приживе се освобождава духовно, то съзнанието и тялото си остават с него, но придобивайки тази вътрешна свобода, когато наистина чувстваш Духовния Свят и живееш всеки миг с него, то Той става твоя неразделна част. И естествено, управлението на съзнанието става много лесно. Ясно е, че то продължава своята агресия към теб като Личност и всячески се стреми да ти навързва своите шаблони и програми, но Личността вече разбира всичко това и знае Истината. Именно в това е смисъла. Трябва да се отбележи, че съзнанието вече атакува много по-рядко, защото този процес става неизгоден за него. А когато тялото изживява своя земен срок, тогава свободната Личност, достигнала до своето духовно освобождение още приживе, се прибира в своя Роден Дом, връща се в Духовния Свят, а съзнанието спира да съществува. Именно за това, когато Личността се стреми и чувства тези вътрешни пориви, когато действително откликва на вътрешния зов, на душевната Любов, на чувствата, изникващи от Душата,

когато се освобождава духовно, съзнанието знае за това и много се страхува от физическата смърт, защото смъртта на тялото означава смърт и за него.

Игор Михайлович: Точно така. Тази част от системата, която наричат човешко съзнание спира да съществува след смъртта на тялото и освобождението на новия Духовен човек. Тя също така губи своята власт и когато човек още приживе се освобождава, тоест става свободен – в това е смисъла на свободата! Той е този, които управлява съзнанието. Всеки човек ще каже: „*Аз управлявам своето съзнание. Та това е моето съзнание, каквото си искам, това и правя*“. Много говорихме по този въпрос. Просто седни с химикалка и тефтер и си записвай всяка мисъл, която ти разказва и показва, а после прочети написаното: ти искал ли си ги тези мисли? Искал ли си тези желания? Защо се случва така?

Татяна: Това е прекрасен практически съвет, когато съзнанието се опитва да натовари човека със своите триизмерни щуротии, това много му помага да излезе от състоянието на свито съзнание и да разбере кой е всъщност. Аз например си записвам, точно, както ни посъветвахте: записвам всичко, без да модифицирам и украсявам, без логически умозаключения, просто както си е. Иначе, ако знаеш, че някой ще го чете, тогава съзнанието започва да украсява активно текста, за да не си помисли някой нещо лошо за теб или по точно за твоето съзнание. Тогава няма честност, както например ако го пишеш просто за себе си, както казват, заради експеримента. Когато пиша честно всичко, което се върти в главата ми, а после го чета, става видно, че съзнанието ми подпъхва някакви идиотщини, плод на болен мозък, лъжи и клевета, опити за реклама на своя егоизъм, примесен с някакви натрапчиви преживявания, недооцененост на твоята значимост, едни и същи събития от миналото добре объркани с откъси от днешния ден. Просто някаква каша. Сюжетите се сменят, но същността остава винаги една. Общо взето, пълни идиотщини, които се повтарят все-

ки ден. Маймунско шоу. Съвременната психология е много далече от решаването на тези проблеми...

Игор Михайлович: Да, човек може, от позицията на психологията, неврофизиологията и другите науки да се опита да докаже защо именно така се случва, защо съзнанието подава една или друга информация... шаблони. Цялата психология е изградена върху шаблоните на съзнанието, казвам го, за да стане ясно. Специалистите изучават тези шаблони и начините да ги манипулират с помощта на други шаблони. Същата пръчка, но погледната от другия край.

От изначално мъртвото към вечно Живото

Жана: В ежедневието Личността винаги чува своето съзнание. Тя не го чува само тогава, когато се намира изцяло под негово робство. Тогава съзнанието за теб – това си ти самия.

Татяна: Да, бидейки в подобно състояние, човек е абсолютно убеден, че той е своето съзнание.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно!

Татяна: Игор Михайлович, има още един интересен момент, а именно, че системата не е способна да влияе на човешкия избор, но какво прави? Тя се опитва да му внуши, че...

Игор Михайлович: Отвлича. Какво е внушението? Внушението това е навързване на образи и картинки, които подбуждат желанията. Това е игра на какво? Преди всичко на егоизъм. Това е индивидуализация на индивида, да го наречем така. Тоест: „***Та това си ти! Ти си уникален и всичко трябва да се върти около теб***“. Нека се върти,

въпросът е: колко дълго? Времето лети толкова бързо, че минава миг и всичко е спряло да се върти. Какво е утрешния ден? За теб той не съществува. Но всичко това е добре да се разбира, когато пред себе си имаш не само утре, а и цялата Вечност. Тогава става ясно, че всеки ден е буквално нищо. За смъртният човек, живеещ със своето съзнание... Отново подчертавам, смъртният. Защо смъртен? Защото наистина е така. Та, за него живота е всеки ден. Съзнанието се хваща за всеки ден и се опитва да го направи много по-бурен и наситен. Някои хора ще кажат: „*Какво означава бурен или наситен ако не съм правил нищо?*“ Именно в неправенето в самосъжалението, в апатията е бурното проявление. Човек казва, че се чувства отпаднал, няма настроение или е в депресия, изобщо може ли да съществува депресията? Не може. А какво изобщо е тя? Част от егоизма или един от начините за манипулация на човека. Съзнанието чисто и просто му диктува и той като Личност преживява крайно отрицателни емоционални състояния.

Татяна: Позицията на жертвата...

Игор Михайлович: Да, и къде влага своето внимание? Постоянно в своята обида, в самосъжалението. Какво ще се случи с този човек? Можем да сравним ситуацията с крава, която бива недохранвана, но постоянно я доят от сутрин до вечер: организмът и още не успял да произведе мляко, а вече я доят. Всички тези депресивни състояния са нещо подобно или пък другата крайност – изключително веселите състояния – просто манипулация. Има ли зад това нещо истинско? Не, пустота. Ако погледнем същността, ще видим, че всичко е пусто. А какво е истинското щастие, истинския живот от позицията на духовния живот, когато човек се докосва с Истината? Може ли тогава да има състояние подобно на депресията? Направо е смешно. Изобщо може ли да има лошо настроение? Смешно. Да, тялото може да изглежда уморено, тъжно, но какво се случва вътре в човека?

Жана: Да, там живееш с Духа. Тялото може да е изморено, но Духа поражда вътрешната радост.

Игор Михайлович: Защо казват Свети Дух? Защото с него е весело, Свято, Празник. Празничен Дух, ето така може да се нарече, защото с Него винаги е празник. Нима има нещо по-добро? Няма. Може ли един миг от този Празник да бъде заменен с каквото и да било земно? Не може. Именно за това, когато човек реално се докосва с Онзи Свят, то той вече не прави глупости и се старае, къде не много уверено, нека дори и с леки подсказки от съзнанието, но се стреми към това. Когато се докосва не с някакви отражения от съзнанието, или сенки от Празничното състояние, макар и това да е прекрасно, а когато се докосва реално, тогава и дума не може да става за замяна.

Жана: Дори когато физически си силно изморен, спал си малко или си извършвал тежък физически труд...

Игор Михайлович: Това е проблем на тялото...

Жана: ...в един момент разбираш, че по никакъв начин не пречи на вътрешното състояние, тъкмо обратното, успяваш да усилиш чувствата.

Татяна: Щастлив си, че тялото и мозъка са заети и не пречат на Личността...

Игор Михайлович: ...да Живее...

Татяна: ...в Духовния Свят.

Жана: Дори използваш лошото самочувствие в полза на твоето духовно състояние. Тялото може да е загрижено със своето здраве, а ти знаеш, че ни си тялото си.

Игор Михайлович: Тялото може да е ангажирано със

своето здраве или да почива, но теб това не те вълнува.

Татяна: Да, почивка от горделивостта и снимка за спомен на твоя егоизъм – всичко това не те вълнува, тъй като е просто илюзия от вчерашния ден.

Игор Михайлович: Когато Личността постига това, което трябва да постигне, тоест Духовния Свят, то тя се освобождава от всички илюзии. Ясно е, че расте и опознава света, но при всички положения започва да го вижда такъв, какъвто е в действителност. Третото измерение не е най-интересното за изследване измерение, имам предвид за духовната Личност. Защото силата на вниманието се разделя в съотношение 70% за духовното към 30% за материалното.

02:32:22 - 02:57:03

ВИДЕО 7
„Информацията и нейното влияние. Какви могат да бъдат медиите?“

Описва се как системата използва медиите за усилване на своето влияние над Личността. Манипулации, лъжи, скрити психологически тактики за контрол, силата на думите и посланията, изкушаване на опонента с цел печалби, психология на тълпата, магията на продажбите, манипулация на събеседника без дори да подозира, психологическа стратегия на случайната, импулсивна покупка – това и още много други похвати, превръщащи човека в роб на своето съзнание и подбуждащи към безропотност.

Но може ли да бъде другояче? Може. Информацията, коя-

то кара човека да работи над себе си и да изучава системата дава представа, с какво Личността се отличава от съзнанието, как да се освободи от неговото робство, получавайки своята свобода, и как да Живее с Духа. Разказва за духовния опит на хората във вековете. Най-добрите примери за духовна Любов, мнението на много хора от различни страни за потребността да се живее с дълбочинните чувства и живота с Духовния Свят. Цялата тази информация създава условия човека да стане свободен и щастлив. Изборът остава за всеки!

Игор Михайлович: До къде е стигнала днешната наука? Всеки, който се интересува може свободно да достигне до информацията и да се убеди самостоятелно, че хората, започващи да изучават как работи и какво се явява съзнанието, разбират, че то е нещо чуждо за човека и го управлява.

Жана: Нещо повече, то рисува илюзии за конкретната Личност.

Игор Михайлович: Естествено.

Жана: Тоест човека вижда само 10%, а останалите 90% както вече утвърждава науката... Че мозъка възприема само 10%...

Игор Михайлович: Не мозъка, а съзнанието. Мозъкът възприема това, което му подава съзнанието, при това в своите функционални предели. А съзнанието е основния манипулатор. Голяма част от информацията просто минава покрай Личността, тоест изобщо не достига до нея.

Жана: Така си е... Между другото, ето още един момент от опита ми в опознаването на съзнанието: то поднася информацията на Личността под формата на готова и синтезирана информация, без да я подкрепя с никакви факти и винаги се опитва да Й пробута някакъв свой готов извод. Съзнанието се страхува от фактите и практиката.

Игор Михайлович: Да, така е. Нека отново да вземем артиста на сцената. Какво виждаме? Играе на сцената някаква роля, а целия му живот остава зад сцената. Всичко в този материален свят се повтаря фрактално. Ето един интересен пример. Преди време в театъра един актьор, няма да назовавам фамилии, игра цар Соломон. Мнозина се възхищавали на актьорската му игра и го възприемали за цар, толкова бил убедителна играта му, а в живота бил баналeн алкохолик. Ето ти я справедливостта.

Татяна: Цар...

Игор Михайлович: Ето ти го и царя, но хората го възприемали подсъзнателно едва ли не за Соломон.

Татяна: Да, когато човек живее с материалното, съзнанието му подлага краче, играе си с него като котка с мишка. На всички е известен резултата от тази игра. Всички проблеми изникват от човешката горделивост...

Игор Михайлович: Още нещо интересно. Съзнанието само си играе с нас. Мнозина изучават мозъка и търсят къде е скрито съзнанието, **но главният мозък е следствието, а не причината**. Един простичък пример. Ако разгледаме човешкия мозък с помощта на МРТ, то и в момента на наблюдение на някакво действие, и когато просто си представя същото действие ще засечем възбуждане на едни и същи неврони. Тоест **съзнанието не различава едната илюзия от другата**. Това е много важен момент. Защо? Защото **това, което се случва в човешкото съзнание е реалност за Личността**.

Жана: Това е много тъжен момент, защото ако Личността не е свободна духовно, то за нея съществува само една реалност, тази, която Й показва първичното съзнание.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Да вземем съня.

Вече говорихме, че човек го възприема като реалност. Той чувства и твърдото като твърдо, и мекото като меко, и водата като вода, и огъня като огън, но това е илюзия.

Татяна: Игор Михайлович, ето още един интересен момент във връзка със свободата на избора. От 70-те години на миналия век се провеждат изследвания с цел изясняване има ли човека свобода на избора или не. И в последно време активно се разпространява позицията, че мозъкът взима решение много по-рано, от момента на човешкото осъзнаване или действие.

Игор Михайлович: Това наистина е така. Съзнанието наистина взима решението много по-рано, преди да го поднесе на Личността, съответно осъзнаването на решението е след неговото взимане. Излиза, че ако започнем да спорим с теб за нещо, то резултатът от спора вече е известен на нашите съзнания, а ние продължаваме да си спорим. Те вече отдавна са решили кой е победителят, и как може да е другояче щом моето, твоето и съзнанията на всички останали, които ни възприемат, са част от едно цяло. Това е като игра на шах със себе си: колкото и да умуваш, колкото и да опитваш да се излъжеш – винаги ще спечелиш, но и ще загубиш.

Татяна: Да, шах и мат... Може да се каже „Идеален мат“

Игор Михайлович: Парадоксът е в това, че изходът от спора е предварително известен. Известен не на спорещите страни, те са само пешки на системата, и двамата горят от емоции, съпреживяват, влагат силата на вниманието в определени думи и подклаждат своите страсти, а на системата, която вече е решила изхода от спора.

Татяна: Да, и изходът от играта е предрешен ако твоето внимание е в нея.

Игор Михайлович: Да. Човекът наистина има свобода

на избора и този избор се извършва не в съзнанието, камо ли пък в мозъка. Просто хората не разбират, че те са преди всичко Личности, а това е нематериална структура. **Силата на вниманието, което Личността като нематериална структура влага се намира в Духа, а не в материята. За да станеш наистина свободен и да живееш щастливо, истински щастливо, е нужно да влагаш силата на своето внимание в развитие на чувственото възприятие и да го насочваш в посока на духовното развитие**. В никакъв случай да не го влагаш в ненужни мисли и картинки, подхвърлени от твоето съзнание и още повече в измислени емоции. Тази сила трябва да се пази и да се влага разумно, както средствата. Тогава ще придобиеш онова Безкрайното, към което се стремиш, но само тогава, когато се стремиш искрено.

От изначално мъртвото към вечно Живото.

Жана: В последно време учените правят гръмки изявления в медиите, че човек видите ли не само е лишен от свобода на избора, но и от воля. И това не е никак случайно.

Игор Михайлович: В действителност човек не може да притежава воля. Той може да бъде неин проводник. Докато е разделен, той не е единно цяло, а частта не може да притежава силата на Цялото. В това е смисъла. Волята е проявление на Цялото. Човек може да провежда или волята от системата (дявола), или волята от Духовния Свят и като Личност може да избира, какво да провежда. Човека има свобода на избора, но съзнанието понякога го вкарва в такава задънена улица, че... Ето един пример: Вървиш си спокойно, мислиш си за нещо духовно, или произнасяш на ум някаква молитва и изведнъж точно зад теб чуваш кучешки лай. Каква ще е реакцията ти? Нима няма да реагираш и да вложиш своето внимание? Естествено, че ще го вложиш.

Малко преекспонирам, но го правя, за да бъда разбран.

Татяна: Дори сега съзнанието на някои от хората може да се улови за кучето и да си каже: „*Ето, човек няма свобода на избора*“. Макар да става дума за банална триизмерност.

Игор Михайлович: Неволно ще влагаш силата на своето внимание с цел опазване на своето тяло. Това е закон за запазването на живота и съзнанието е длъжно да реагира на лая. Това е нормално и естествено. Въпросът обаче е: Къде си бил ти? Дори да си бил в чувствено възприятие на Духовния Свят, твоето съзнание пак ще реагира и ще вложиш внимание, но ти като Личност няма да влезеш под контрола на съзнанието. Това не е в никакъв случай като в компютърната игра, нито пък като матрицата, която хората си представят. Това е като наблюдение от вътре на вън или от страни на външното. Защо? Защото ще виждаш всичко цялостно. Ще реагираш нормално и няма да излезеш от своето състояние и да влезеш отново в робство на твоето съзнание, е, ако наистина живееш с Духовния Свят. Но когато нямаш такъв опит, съзнанието ще ти разкаже обратното, че както и да изпълняваш своята медитация, както и да произнасяш молитвата ако се случи нещо, то моментално ще реагира. Да, съзнанието ще реагира, естествено! Трябва да реагира и да запази своето съществуване.

Татяна: Тъкмо за това казват: „*Занимавай се с духовното, а не живей с него*“.

Игор Михайлович: Човек може да се занимава със спорт или още нещо, а с духовното трябва да Живее. Докато не го разбере, съзнанието няма да спре да му разказва: „*Върви, позанимавай се с физкултура, с медитации или духовни практики, помоли се*“. Няма значение как ще го нарече, човек ще се занимава и няма да Живее. Разликата е голяма. Можеш да занимаваш своето физическо тяло или съзнание, с каквото си искаш, но с Духа трябва да Живееш.

Жана: Да, защото духовното не е някакво увлечение, а най-важната вътрешна потребност. Тя ти е необходима повече от всичко земно взето заедно и без него е просто ад, а не съществувание.

Игор Михайлович: В това се крие основното: защо съзнанието кара хората да се занимават с духовното? **Трябва да Живееш с духовното, а не да се занимаваш.** Защо се случва така? Защото съзнанието не възприема Духовния Свят, то не знае как може да се Живее с Него. Именно за това подтиква хората да губят своето време и сила (на първо място силата на вниманието), в опити да станат духовни, да превключват вниманието си от един момент на друг. Хората, които се намират под контрол на своето съзнание винаги търсят, било то някаква религия, магия или още нещо.

Татяна: Търсят новото.

Игор Михайлович: Разбира се! Новото им е интересно. Именно него преследва съзнанието, което юрка хората от култ в култ, от едно религиозно общество в друго. Съзнанието постоянно се намира в търсене на магия за себе си и се стреми да отвлича хората от истинния път.

Татяна: А ако човек Живее с духовното?

Игор Михайлович: Ако Живее с духовното тогава съзнанието работи, функционира, или лае като онова куче, но без да отвлича.

Татяна: Тоест системата създава условия: ситуации, илюзии, провокации и всичко това се прави с една-единчка цел – да отвлече човека от най-главното. Ето ситуацията, която имаме в научната среда... това своеобразно заглушаване на въпросите по изучаване на съзнанието, та нали с него е свързано всичко в този триизмерен свят: започвайки от човешките мисли и завършвайки с войните между хо-

рата, които се отбелязват, подчертавам, като „дълбочинен конфликт на съзнанието“.

Жана: Да, и в какво се крие този дълбочинен конфликт? В това, за което каза Игор Михайлович – че съзнанието, на първо място, се противопоставя на Духовния Свят, на всеки изблик на Личността, която се стреми да живее вътре в себе си с Него. Системата прави всичко възможно Личността да не придобие своята вътрешна свобода и да остане в робството на агресията и страха.

Татяна: Да, именно за това са толкова нужни Знанията за съзнанието. Учените се оплакват, че изучаването на въпроса: „Какво е съзнанието?“ изисква поглед отвъд пределите на стандартните научни методи. При тях трудността възниква още на етапа на задаване на самия въпрос „Защо съществува съзнанието?“ Те дори имат свой термин по въпроса - „трудния проблем на съзнанието“.

Жана: Има такова, да.

Татяна: В научните среди този проблем се явява важен предмет на изследване, и в съвременната философия, и в психологията, и в невронауката, също така и в квантовата физика. Учените създават различни теории за съзнанието, изучават неговите възможности, в това число и интроспекции, тоест самонаблюдението, но големия проблем е, че провеждат основно теоретични изследвания. Тоест със съзнанието си изследват различни „разрези“ на същото това съзнание и отново с него правят своите изводи, при това оставайки роби на системата или съзнанието в своя живот... Дори е отбелязано, че веднага, след като изследователя навлезе в дълбочината на този въпрос се влошава здравословното му състояние, но тази роля до голяма степен се изпълнява от самото съзнание, то блокира изучаването на системата.

Игор Михайлович: Системата е против човека да я изучава. Тоест, хората опитващи се по научен път да изучат съзнанието посредством своето собствено съзнание, винаги стигат до задънена улица, а тези, които успяват да се доберат по-близичко, просто се разделят със здравето си, който е бил прекалено настойчив завинаги, а други за известно време, докато провеждали изследванията. През това са минали много учени. Веднага, след като достигали до интересен резултат, цялата група се разболявала, а когато прекратявали експеримента – оздравявали. Колкото по-настойчиви били в изследването си, толкова по-тежко се проявявало заболяването. Този факт е документиран и подобни групи е имало много. Всички, които са се сблъсквали с това явление чисто и просто зарязвали изследването. Защо? Защото започва свръх естественото, необяснимото. Много от съвременните неврофизиолози, както и учени от други области, изучаващи как работи съзнанието прекрасно разбирали, че се сблъскват с някакви свръх естествени проявления, дори се страхуват да говорят за тях. А кой в тях се страхува? Отново, същото това съзнание: „*Какво ще си помислят хората за мен? Ще загубя своя авторитет*“.

Татяна: Тоест съзнанието им предлага да вложат своето внимание в програмите на страха и съмнението.

Игор Михайлович: Да. Много хора са се лишили от своето здраве, много дори са си заминали от този свят, когато се опитвали да изучат съзнанието с помощта на своето съзнание. Това е все едно на огромен кораб да се разбунтуват няколко моряка. Естествено, или ги усмиряват или ги изхвърлят зад борда по законите на онова време.

Татяна: Тоест системата няма да позволи на никой да я изучи?

Игор Михайлович: Естествено, че системата няма да позволи да я изучават ако в човека доминира съзнанието, а

не Личността. Системата може да бъде изучена и трябва да бъде изучена, но от позицията на Личността като Духовен наблюдател. Тоест с доминацията на Духовното начало в човека, а не с вторичното съзнание или Материалното начало, което произлиза от системата, или този, когото в религията наричат дявол. Простичък въпрос: може ли дявола да посочи пътя към рая? Не разбира се. Той може да посочи пътя, водещ при него, в казана, но не и в рая. Системата действително е лесна за изучаване от този, който става част от Духовния Свят. Дори не му се налага много да се тормози с изучаване. Всичко се вижда като на длан, а който се опитва, намирайки се под неин контрол, да я изучи посредством съзнанието си, което е част от същата тази система. Е, нищо хубаво няма да излезе. Не е възможно, и не малко е казано по въпроса в различните епохи от мъдрите хора, тези, които наричали Мъдреците на човечеството, които знаели Духовния Свят и усърдно се трудили над изучаването на своето съзнание като част от системата. Те рано или късно стигали до извода, че не са част от системата, а част от Духовния Свят. Именно тогава пред тях се разкривали всички тайни на този малък и нищожен триизмерен свят, в който дори може да се каже, че няма тайни. Най-голямата тайна на света е, че дявола съществува и той е неразделна част от всеки човек. Всичко зависи от избора – на кого служиш, а човек не може да не служи. Дори когато не прави абсолютно нищо, не мърда и не мисли – той служи на дявола. Бездействието, особено в духовен план е служене на дявола. А служенето на Бога си е служене на Бога. Това е развиване в себе си на чувственото възприятие, което те изпълва с Истинна Любов и те прави Безсмъртен. Това е Живота. Не може да има друго.

Татяна: Да, излиза, че всичко се крие в това, с какво живееш вътре в себе си всеки ден, с какво се изпълваш. С Духа, с благодарността, с Божията Любов или живееш с горделивостта, с жаждата да притежаваш власт над другите, просто да изглеждаш, за да те смятат за някого си. Но отно-

во, къде? В системата.

Игор Михайлович: Системата управлява триизмерния свят и всяко човешко съзнание я дублира. Системата или дявола винаги се стреми да стане Бог или поне така да си мислят. Системата прекрасно разбира и знае, че е нищо. Тя не може да се сравнява и да има възможностите, които принадлежат на Духовния Свят, но тя се опитва да навързва такова мнение на Личностите, които я слушат. Посредством кое? Чрез своята част – човешкото съзнание. Но дори тази част от цялото притежава своя индивидуалност и винаги се стреми да се противопоставя на всичко. Тоест наблюдаваме парадокса на множественото деление. Дори цялото се дели, но то винаги ще бъде под контрола на единното съзнание. Тук всичко е точно и ясно, всичко отива на своите места. Системата никога няма да позволи на някоя от своите части да придобие власт над нея самата.

Татяна: Тоест, на човека, вървящ по духовния път не му трябва да разбере, че...

Игор Михайлович: Този, който се стреми и живее с вътрешното, истинското и незаменимото... Нека се изразя така: Човека преди всичко трябва да си изясни нужно ли му е да върви по духовния път или не? Ако иска просто да си играе – нека си играе. Ако иска да го смятат за духовен – нека си мислят. Но ако наистина жадува този път, ако това е неговия избор, тогава трябва да разбира, че няма нищо полесно от духовния път, тъй като винаги чака и е до него. Просто силата на вниманието е нужно да бъде използвана рационално, това е. Всичко е много лесно.

Татяна: Излиза, че човек трябва да Живее, а не да се прави.

Игор Михайлович: Да. Ако човек само говори, че има такава потребност и се опитва да усети нещо, така, заради

експеримента, играе своеобразна игра, целяща да го смятат за духовен човек, ако провежда часове в молитви и медитации с другите, то това е просто привличане на вниманието. Той се опитва в триизмерния свят да се представи в желаната от него светлина пред съзнанията на другите, предизвиквайки желаните отзиви. Всичко това показва, че той реално не работи над себе си, не живее с чувствата и това много се чувства... Просто си играе. Такъв човек дори не изучава елементарното – как работи неговото съзнание, как го управлява, кой го подтиква към определени действия. Той не разбира, просто си играе на игрички от системата. Естествено, че няма да стигне никъде. Просто се е загубил в илюзията и там ще си остане, докато самия не се превърне в илюзия. В подобни хора винаги присъства съмнението, страховете, тоест обикновените шаблони от съзнанието. Независимо от външната им игра, те винаги се съмняват във всичко и на първо място в Бога и нещата свързани с Духовния Свят, затова и играят. Кой ги подтиква към това – горделивостта, а тя е част от съзнанието, тя връзва здраво Личността, ще се изразя образно – за краката и ръцете, и я кара да изпълнява изгодни за системата действия.

02:57:03 - 03:01:29

AllatRa

ВИДЕО 8
„Самоизучаване“

Игор Михайлович: Първо, трябва да изучиш себе си. Всички минават този път, няма как да стане по друг начин. Докато не разбереш, че твоето съзнание, действително си играе лоша шега с теб и много от нещата, които ти представя за истина, реално не са, чисто и просто

борба за твоето внимание, докато не го осъзнаеш – няма да разбереш повече.

Какво представлява този свят? Просто една илюзия, сянка от кривите огледала на септона. Че съществува някаква сила, която поражда всичко, то се изкривява и в крайна сметка се превръща във вълна, а тя в материя и какво излиза, че всички сме просто илюзия. Но ние все пак чувстваме един другиго, ръцете, масата и всичко останало. За нас това е важно. И кой реално усеща, как и защо чувства? Какво се намира зад всичко това?

А за това, че съществува нещо друго, което създало цялата материя и се явява истинния Живот. Та ако махнем това, което наричат Свети Дух или Божие проявление, всичко ще изчезне! Благодарение на светлината вътре във всяко септонче, чиито огледала я отразяват и създават илюзията, отразявайки вътрешното те създават материята. Ако погледнем, какво представлява материята, то тя просто е една илюзия. Колкото по-плътна е тази илюзия, толкова по-материална става. И материята възприема другата материя като материя.

Забележи, дори сънят, просто работа на ума. В съня чувстваме всичко реално, няма никаква разлика между там и тук, в редки случаи осъзнаваме, че това е сън, нали? Всичко е реално. И от позицията на Зрителя ние виждаме театъра на събитията. За нас твърдото е твърдо, материалното е материално, усещаме мириса, вкуса и живота ни минава абсолютно реално. Същата тази илюзия, както и тук. С какво се отличава? Бих казал с по-голямата си продължителност. Има още едно фундаментално отличие, че в тази илюзия имаме възможност да придобием истинния Живот.

Радостта бива различна. Има радост от съзнанието, когато си получил нещо, но тя е кратковременна. Защо радостта идваща от чувственото сливане с Духовния Свят не свършва? Тя е постоянна и всеки миг е нов. Това е безкраен поток от нови чувства, чувствени възприятия, това е кипящ Живот! Който е изпълнен с Живот. Живот,

изпълнен с Живот. Просто няма как да бъде наречено по друг начин. А материалният свят е просто една кратковременна илюзия.

Ако човек, идвайки в този свят, не излезе от него Жив, той просто е Изгорил своя Живот! Затова съзнанието трябва да бъде изучавано. Но тук се крие един малък феномен. Когато човек изучава своето съзнание то изпада в ужас - съзнанието изпада в ужас. А когато Личността осъзнава, че е Личност, тя изпитва невъобразимо Щастие. Защо се случва така? Защото в този момент всеки един от тях се докосва с Този, който ги е създал.

03:01:29 - 03:36:44

Татяна: Тоест, когато човек става участник на тези илюзорни игри, в него има както съмнения така и страхове.

Игор Михайлович: Съмненията и страховете винаги идват от съзнанието, тъй като то не възприема духовното. Защо го привлича магията? Тя е нещото, което излиза отвъд рамките на неговото разбиране: „*Еди-какво се е проявило, еди-какво се е случило*“ и т.н.. Истинската магия се проявява по съвсем друг начин и тя за съзнанието е практически незабележима, то я възприема като съвсем естествен процес. Ето това е истинската магия. Но и на нея не си струва да се отделя внимание, а страховете и съмненията идват от ума, от съзнанието, то трябва да се съмнява. Просто не живей с него, а с Духовния Свят. Когато човек започне да живее с Него, практически изчезват всички страхове, които съществуват в материалния свят. Защо? Защото прекрасно разбира, че са илюзия. Нали след като се събуди не продължава да съпреживява съня. Ето, сънувал си нещо, събуждаш се и съня е още пресен, но след миг се отвличаш на нещо и съня губи своята сила. Животът в този свят е същото нещо. Цялото това съществуване е просто една илюзия, която отминава много бързо. За това може да се говори много, но истинското разбиране идва, когато човек започва да Живее.

Татяна: Системата рекламира много активно привлекателността на магията, естествено, изхождайки от своите лични интереси и много хора намирайки се под контрола на своето съзнание се отнасят изключително небрежно към това.

Жана: Просто не разбират цялата пагубност на магията и нейните жестоки последствия. Тя е пряк път към сублимността, тя е подхранване на системата... Хората не разбират, че дори самия съблазън или желание за притежаване на такива умения е пряк път към ада.

Игор Михайлович: Правилно отбелязахте, дори самото желание да се притежават магически способности е много далече от духовното. Защо? Защото желанието за притежаване на подобни способности е тайно желание за власт, а към нея се стреми винаги съзнанието или по-точно – системата посредством съзнанието. То чисто и просто действа по такъв начин, че да властва над другите и техните съзнания. И винаги се стреми към придобиването на все повече и повече власт, това е неговия блян...

Системата винаги се стреми към духовните тайни. За какво? За да продължи поне мъничко своето съществуване, не да придобие вечен Живот, макар и да се стреми към това, а защото знае, колко бързо отлита времето. Системата е изключително разумна и се възприема като „Аз“, затова се и противопоставя на Бога. Забележете, мнозина задават следния въпрос: „*Защо системата като разумно същество, разбирайки, че е смъртна, продължава да се противопоставя на Бога. Защо не се примири и не запази своя живот?*“ Първо, защото е антипод, тя никога няма да се примири, тъй като е създадена с тази цел. И второ, как постъпват хората? Веднага, след като човек придобие някакъв навик или власт, започва да се изтъква над другите.

Знаем мнозина от движението, които дори и една автогенна тренировка не могат да направят качествено, но тичат и разказват на всички, че вече са „Бодхисатви“ и т.н..

Защо? Защото за тях е важно другите да ги смятат за такива. Системата действа по идентичен начин. Тя навързва на човека илюзията, че е Бог. Тя твори, показва, лекува болести, дори може да наруши своите собствени закони и да прояви различни свръхестествени явления. За какво? За да изглежда в очите на такова незначително същество като човека, в сравнение с нея, Бог. Хората постъпват по абсолютно същия начин. Тук наблюдаваме фрактално повторение на малкото от голямото.

Татяна: Интересно е, колко шаблонно действа съзнанието. Ето, Вие Игор Михайлович сега споменахте за хората, които се поставят по високо от другите, при това, без да работят над себе си и съзнанието ми веднага акцентира вниманието на някакви конкретни познати хора от града или страната, но за тези хора не знаят останалите, живеещи в същия град или страна. И съзнанието рисува своята илюзия от горделивостта и някакво измислено противопоставяне на всеки, който го слуша. Тоест за едни това е Петко, за други Ваньо, а за трети Джон. Съзнанието на всеки от тях излага своя готов отговор от горделивостта, същото, за което говори Жана. Но ако човек излезе от състоянието на свито съзнание, то той вижда вече глобално ситуацията, в която няма място неговата горделивост. Цялата работа е в това, че той разбира, колко шаблонно действа системата, във вековете. Нейното действие именно посредством човешките желания и горделивост се внедрява в новопоявилите се Учения, в това, което е единно с Духовния Свят. Системата разделя единното на множество и го превръща в безчет течения, религии със своите авторитети, запетайки и все същата неутолима жажда за власт. Ненапразно казахте, че всичко се повтаря фрактално. Изобщо каква е разликата кои са хората? Просто в дадения момент слушат своето съзнание, изпълняват волята на системата. А ти къде си? Системата днес има едни проводници, утре други, тези, които жадуват за власт и се наричат например светци (във всеки случай те много биха искали другите да ги смятат за

такива). Но глобално смисълът не е в конкретните хора, а в системата и в това как действа. Когато знаеш за това, ти вече разбираш и отделяш повече внимание на своето съзнание и своите реакции. Нима ще живееш с външното или пък в конфликти и разделение? Ще вярваш на съзнанието в поредния враг или чувстваш Истината? Виждаш глобално проявленията на системата и не се поддаваш на нейните провокации. Ето, задаваш си сега въпроса на кого служиш? Къде е твоето внимание? Чувстваш ли В себе си Духовния Свят? Какво развиваш сега в себе си?

Жана: Когато в теб доминира съзнанието, какво отглеждаш в себе си? Разбира се, че горделивостта, манията за величие и жаждата за власт, тъй като влагаш силата на своето внимание в тези негови игри.

Татяна: И всеки зацикля на някаква своя си игра. Един върху религиозния фанатизъм, друг върху магията, трети отрича и религията и магията и зацикля върху науката и т.н.

Игор Михайлович: Сатаната е хитър: ако не искаш Бога или магия – ето ти наука. И каква е разликата, с какво се отвличаш, главното е да влагаш своето внимание в материалното и временното. И докато си експлоатиран – сатаната е жив. Колкото повече е възпитал в теб егоизма, горделивостта и усещането за превъзходство, толкова по-силно си поробен. Както и да го сучеш си е така. Когато се превъзнасяш в своите мисли и се виждаш по-високо от другите или когато хулиш някого, толкова по-ниско слизаш, защото ставаш роб, манипулируема марионетка, управлявана от сатаната. Когато хулиш някого – ти си роб. Това е естествено.

Татяна: Да, човешките съзнания постоянно се хулят едни други за своя външен избор, за поредния начин някой да блесне пред другите. Колко само сили и нерви се хабят, за да се доказва нещо, а времето отлита, тялото остарява и

възможностите се губят. В този момент хората чувстват, че отново са излъгани, появява се разочарованието и вътре в тях чувстват пустота и нещастие.

Игор Михайлович: Точно така.

Жана: А всичко е толкова просто – не служи на системата.

Игор Михайлович: Реално колкото и да превъзнасяме човешкото съзнание, то е изключително примитивно. Ако го сравним със съвременните технологии, то е като първия Pentium. Просто се само асоциира с някаква свобода или поскоро се само идентифицира като „Аз“, дадена му е малко свобода и право на избор и то започва да действа агресивно. Но това право на избор е мнимо. Всъщност то не избира нищо, целият избор се ограничава до определен набор от програми. Личността избира от тези програми, които то й навира, и го прави шаблонно, все едно по списък. Толкова е банално и ограничено всичко, нищо ново.

Татяна: Наистина, времената се менят, а всичко си остава същото. Едни и същи мисли се лутат в човешкото съзнание, ту го изкушават, ту го манипулират. Вижте само колко много примери има в литературата, особено в религиозната, когато едни и същи явления са се наричали с различни понятия. В зороастризма казвали „деви“, в исляма „джинове“, в християнството „бесове“ или „демони, страсти, желания“.

Игор Михайлович: „Демони“ са ги наричали по-рано. Днес можем да говорим с друг език, езика на високите технологии. Можем да ги наречем програми. Защо? Защото съзнанието е полева структура и тази терминология е поблизо до разбирането на съвременния човек. Изкуствено създадените програми попадат в съзнанието и се отварят, също както в компютъра, и започват да работят. Ние ги фиксираме и влагаме силата на своето внимание в тях, а това

е равносилно на действие, с което активираме програмата и тя започва да работи, чисто и просто... Представи си как човек би могъл по-рано да обясни това на хората, естествено, че с „деви“ - някакви невидими същества, които идват и те съблазняват. Но отново, това са само думи. Ще мине време и ще ги нарекат по друг начин, цялата работа е, че нищо не се променя. Смисълът остава винаги един и същ: **ти не ръководиш този процес, а той ръководи теб.** Няма никакво значение, какво те съблазнява, някаква вирусна програма или „деви“. Важното е да се съблазниш, а щом си се съблазнил, следователно си роб.

Жана: Но когато човек има Знанията може да живее по друг начин.

Игор Михайлович: Трябва да живее по друг начин. Изобщо, за да Живее, човек трябва да действа по друг начин. Съзнанието трябва да се подчинява и това не пречи на нищо. Ето, отново се върнахме към това, че много хора не разбират: „Как така ще контролирам съзнанието? Как ще карам колата? Нима трябва да спра да мисля?“ Не, колата ще я караш елементарно, просто животът ти ще стане прекрасен и интересен, защото започва живота Там, в Духовния Свят, намирайки се още в своето тяло, а съзнанието става лесно контролируемо и управляемо. Това е като компютъра. Ти просто ставаш много по-умен от своя стар компютър. Защитните програми вече са старички, все така напират всякакви вирусчетата и програмки, които не желаеш. Но това все пак е компютър, не е задължително да активираш, всичко, което ти показва, нали така? Например влита някаква картинка, която се опитва да те съблазни, но ти прекрасно разбираш, че ако сега я активираш, компютърът ти ще забие за дълго време. За какво ти е да я активираш? Затваряш я и продължаваш своята дейност. Всичко е пределно просто.

Татяна: Наистина интересен момент. Излиза, че Ли-

чността притежава свобода на избора, върху която системата не може да повлияе, но напоследък се наблюдават следните й действия. Тя предлага на човека да повярва, че просто няма свобода на избора.

Жана: Ами да, току-що разказахме за научните експерименти и изводите, че съзнанието взимало решение много по-рано, от колкото човек го огласява. И това заявление на учените сега се рекламира много активно в медиите. Какви изводи ще си направи съзнанието на обикновения човек? Какви мисли ще възникнат в него при подобно едностранно поднасяне на информацията от системата, когато същността на въпроса се скрива?

Татяна: Появи се мисъл...

Игор Михайлович: Че си роб и нямаш изход. Нека да разгледаме реално, кога започна този процес? Съвсем наскоро се твърдеше, че Духовният Свят не съществува и че е някаква отживелица, просто рудимент на съзнанието породен от стари заблуди.

Татяна: Действително се наблюдава мощна активация на системата в опита й да отдалечи хората от разбирането на Духовния Свят... Какво е разказвала в съзнанията на хората в последните няколко столетия? Излиза, че хората спорили в рамките на мирогледа, наложен им от Животинския разум: „*Материята* ли е първична, а съзнанието вторично, или обратното?“

Игор Михайлович: Материята винаги се стреми да доминира и да навързва своята първичност, особено над Духовния Свят. Тя предлага, по скоро влага в съзнанието на хората мисълта, че материята образува всичко и целия свят е материя.

Жана: Да, и точно с това започва учебника по филосо-

фия в кое да е висше учебно заведение, че видите ли „материята образува единството на света“... с тази своя високопарна философия от съзнанието: материализма, идеализма и т.н.. Но преминавайки обучението, хората така и не разбират цялата тази философия, просто защото идва от ума. Тя само се опитва да засегне духовните въпроси, но защо се случва така? Защото това е игра на системата, която чрез съзнанието усложнява многократно простото и раздува значимостта върху празно място, затова на хората им е сложно да я разберат. Тези, които са я писали, намирайки се под контрола на своето съзнание, просто не са разбирали същността на духовното. Именно за това текат безкрайни разсъждения за „главното“, вместо да се трупа практически опит, от там се усложнява и простото. Всичко това се случва не защото хората са лоши, а защото системата се опитва да внедри в тяхното разбиране, че материята е първична. Вместо човек да се усъвършенства духовно, той разсъждава безкрайно по тези теми със своите високи категории.

Татяна: Игрички от системата: „*В какво ще повярваш? В диалектичния материализъм или в идеализма?*“ За бъдещите поколения ще измисли нещо ново.

Игор Михайлович: Ами как? Такава й е функцията, да измисля все нови и нови неща...

Татяна: При това няма да спира да се сравнява с Духовния Свят. Излиза, че почеркът и е шаблонен и лесно разпознаваем. Ето, както в този случай: и в едното, и в другото системата си прави пиар, присвоявайки си качествата на Духовния Свят. Визирам Вашите думи, че системата винаги се стреми да стане Бог за човека. Ето един простичък пример: в материализма **качествата на Духовния Свят, неговата безкрайност и вечност**, се присвояват от системата и се проектират върху материята, която е смъртна и мимолетна. Тя утвърждава, че видите ли в света „*няма нищо друго, освен различни състояния на материята*“ и че

„*материята образува единството на света*“. От най-ранна древност хората са знаели, че **Бог е един и че Духовният Свят е източникът на всичко.**

Жана: Да, системата усърдно се само рекламира и поглъща вниманието на хората за сметка на изопачената информация от Духовния Източник. Тя е като присмехулник. Целият този напън, който идва от нея се чувства много силно. Чувства се като нещо пусто, защото когато имаш практически духовен опит, тогава ясно чувстваш и знаеш, къде е истинското и духовно, и къде е пустото от системата.

Татяна: Да. Ето един пример. Този, който живее с Духовния Свят разбира, че началното стъпало в опознаването Му е чувственото възприятие с дълбочинните чувства, а системата много примитивно го придърпва, изопачава и описва с някакви физически усещания. Един вид: „С*лед чувственото възприятие ще преминеш към още по възвишено стъпало*“... от системата – някакво ниво на „абстрактно и логическо мислене“ вместо възприятие с дълбочинните чувства, което съзнанието просто не разбира. Същото се случва ако се гледа света през призмата на идеализма, където се подчертава активната роля на съзнанието и се утвърждава, че то изгражда света. Подхвърля се някакъв мистицизъм, реално просто магия.

Игор Михайлович: Системата винаги е в две крайности, както махало: или желязна логика, породена от горделивостта, или панически страх, породен от незнание. Това е нормално...

Татяна: Да, системата се опитва да проведе някакви паралели, сравнявайки се с Духа. И върху кое набляга? Върху *съзнанието и логиката*. Например, разказва как „*човешкото съзнание се развива по пътя на преодоляване на телесната обвивка и така опознава абсолютния дух*“. Ключовия момент в случая е, че не Личността, а съзнанието е като

Духа. Целият идеализъм е изграден върху нова версия от умозаключения за съвременните хора, но базираща се върху философия от съзнанието на древните гърци, римляни, тоест тези, за които споменахте в началото на предаването, които търсели магията, а не духовния път. *За системата висшата духовност винаги е магията.* Просто нейното разбиране за духовното е силно ограничено и пътят и към него е затворен. Правилно отбелязахте, че не е възможно да се опознае Духовния Свят посредством съзнанието и безкрайния диалог в главата. Това е възможно единствено чрез чувственото, дълбочинно възприятие.

Жана: Когато притежаваш тези духовни Ключове, започваш да разбираш къде е скрит ключа от палатката или препъникамъните от системата. Има ли бъркотия и сложности, това е признак за работа на съзнанието, а Духовното, истинското и практическо Знание просто липсва.

Игор Михайлович: Защото **духовният път е винаги прост, а съзнанието винаги усложнява и приказва безкрайно**.

Жана: Това е принципът на работа на системата и съзнанието.

Татяна: Връщайки се към науката, става ясно от къде изникват подобни разбирания – от системата. Ако си решил да станеш учен, задължително трябва да си съгласен с политическите разбирания от миналите векове – с материализма, че „*съзнанието е функция на мозъка, отражение на обективната реалност*“. Всичко това е било наложено още от XIX в., така е и сега. Никой няма да те пусне в науката с различен от шаблонния мироглед. Защо изобщо е възникнало подобно политическо разбиране?

Игор Михайлович: На първо място, защото в XIX в., хората достигнали много близо до понятието „ефир“, който е

можел да дари хората с безкрайна, безплатна енергия, а това в никакъв случай не влизало в плановете на световните кукловоди. Как щяха да печелят и да държат хората в робство? Това е едната страна. Другата е, че по този начин се доказва съществуването на нещо нематериално, което създава материята и което създава енергията, а това вече е много близо до Духовния Свят. Паралелът е много близък. Последния факт създал напрежение и страх сред кукловодите, именно за това забранили изобщо тази тема. Естествено, че световния елит бързо покрил случая и задал нужните системни, политически разбирания, които отвели цивилизацията в такива дебри на материализма, че и до ден-днешен не може да излезе от тях. Като следствие, това се отразило, както на науката, така и на благосъстоянието на хората, и на духовното им развитие, и на много други неща. Човек може да се запита: „*Как такива събития могат да се отразят на духовното развитие на човека? Какво общо има безплатната енергия и духовното развитие?*“ Та нали на човека нищо не му пречи да се развива духовно, та къде стигаме отново? Стигаме до съзнанието. Представете си простичкия пример, когато науката в областта на физиката се развива до такава степен, че стига до разбирането, че съществува Нещо отвъд пределно, което създава този свят, и което е носител на безкрайна енергия. Тогава ще излезе, че нашия свят изобщо не е такъв, какъвто го описват в училище и в университета. Той е много по-сложен и зад него се намира това, което наричаме Духовен Свят. Съзнанието не може да се противопоставя, защото това е истина. И се пита: това би ли се отразило на духовното развитие? Разбира се, щеше да се отрази и още как. Това би приближило всички хора до разбирането, че Духовния Свят, Света на Бога съществува, а щом съществува, то това вече изключва всяко съмнение в съзнанието, тъй като щеше да е научно доказан факт. Естествено, че хората щяха да живеят по духовните закони и щяха да придобият духовна свобода. Тогава, който и каквото да им разказва, те няма да се поддават на манипулации. Как може да се управлява подобно, стремящо се към

Духовния Свят общество? Нима е възможно такива хора да бъдат противопоставяни едни с други в съревнование по трупане на богатства или още нещо? Не е възможно. Нима е възможно да бъдат подбудени към омраза едни други и да им се навързват мисли за лично превъзходство над останалите, когато пред Бога всички са равни? Това няма как да стане. Естествено, че всичко това породило куп страхове и въпроси в така наречения световен елит. Именно за това до ден-днешен ползваме въглеродни горива... Именно за това на днешен ден тези, които се наричат „учени“ се страхуват дори да си мислят на тази тема и се правят все едно не съществува. Ето ви я системата.

Татяна: Тоест отново текат твърдения и разбирания от системата... Просто сега не е удивително, защо в научната среда учените атеисти толкова се стараят да разказват за своите материалистични възгледи. Възниква въпросът, а техни ли са тези възгледи? Именно затова така ревностно отстояват позициите на материализма и защитават съзнанието: че съзнанието го е имало, че се е формирало благодарение на еволюцията, че всичко е материя, че всичко се случва в мозъка и т.н.. А по-младите просто повтарят като папагали, без да разбират същността, тоест истинната причина за възникването на подобен, да го наречем в кавички, „научен мироглед“. Системата действа превантивно заливайки с изгодна за нея информация съзнанията на хората и за съжаление позициите и днес са непоклатими.

Игор Михайлович: Точно така. Нека да погледнем истината в очите. Не започнали още да се разпространяват Знанията и много хора да говорят за тях, в един прекрасен ден като с вълшебна пръчица в главите на хората, занимаващи се с неврофизиология, психология и т.н. се появили следните мисли: „*Как ли работи нашето съзнание? Защо се случва така?*“ Забележи, при сатаната всичко е в противовес. Дошли Знанията – тутакси се появяват оправданията, но оправданията са другаде.

Татяна: Излиза, че това оправдание от системата и нейните подмени идва в отговор на духовния импулс и Знанията, които са дадени отново на хората.

Игор Михайлович: Да. Тоест човека, който започне да използва това, за което говорихме (процеса на наблюдение над себе си), то той ще види, че мислите постоянно текат. Тези мисли или „деви“, или програми тичат преди нас и му разказват, че: *„Няма изход. Да, мислите идват преди още да си помислил. Да, ти не ги управляваш“*. Някои „учени“ са се сблъскали с това явление изучавайки го и говорят: *„Не, ние бяхме до тук, защото това намирисва на свръхестествено, на нещо неразбираемо. Такова не може да има“. Така се отказват да изучават по-нататък, но в същото време потвърждават, че: „Да, такъв феномен съществува и човек е управляем, но ти не можеш да промениш нищо, ти не притежаваш никаква воля, ти изпълняваш волята, която идва отвън“*.

Татяна: Просто в учените се появява страх да изучават по-нататък, страх да изгубят своето съзнание. Все едно има неразбиране, че човек и без това не може да се раздели с него докато не дойде края на живота му. Възниква въпроса, съзнанието ли управлява теб или ти като Личност ставаш свободен от неговата власт.

Жана: Да, излиза, че съзнанието просто премълчава, че свободата на Личността е Живот в Духа. Защото именно този Живот е напълно непонятен за съзнанието, а за духовно развиващата се Личност Живота в Духа е нещо напълно естествено.

Игор Михайлович: Разбира се. Виждаш ли колко интересно и симетрично работи всичко, дори тича малко напред. Знанията още не са внесени, всичко тепърва започва да се развива и веднага се предприемат контра мерки. А защо по-рано не ги е имало? Защо по-рано не говореха по

тези теми? Макар и в миналото в религиите да се е говорило. И Пророците говорили за това. Това е много интересно.

Татяна: Да, въпросът е чували ли са за тях хората? Или по-точно, кой ги е чувал и реагирал ли е? Та нали в съзнанието всичко е построено върху горделивостта. При него всичко е отделно, наситнено и непримиримо.

Жана: Така е. Ето как за съжаление, робските съзнания подчинени на системата изопачават и тълкуват посвоему Знанията, внесените духовни Знания?! Днес можем да наблюдаваме този процес, това се случва буквално пред очите ни. И кои са лостовете, с които системата управлява хората? Горделивостта. И робите на системата не го забелязват, защото очите им са покрити с пелената на горделивостта и собствената значимост.

Татяна: Сега се появява разбирането, защо, когато се внасят духовните Знания, съзнанието или системата започва да завърта своите гайки както в науката, така и в религията. Излиза, за да може после върху тази основа да сблъсква хората едни срещу други. Има един много подходящ пример. Нека вземем науката приматология, тоест науката за изучаване на маймуните. Ако прочетем историята на създаването на тази наука, всички трудности, с които се е сблъскала, при това трудности, свързани преди всичко с психологическото възприемане от обществото на резултатите от биологичните изследвания на маймуните, хората и тяхната съпоставка, то става ясно, защо се е случило така, защо хората толкова много са се страхували да се отъждествяват с приматите и стопирали развитието на дадената наука. Естествено, че не маловажна роля е изиграл и религиозният аспект. До ден-днешен има разпри по този въпрос. И всичко това се случва, защото в обществото са изгубени ключовете към духовните Знания и има неразбиране на своята двойствена природа. От примера с приматологията може да се разбере как системата създала велик проблем

на равно място и с помощта на трактовки от ума сблъскала чело в чело хората, изучаващи тази наука с тези, които изучавали религията.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Малцина са тези, които знаят за това, защото просто никой не се интересува, но действително, развитието на детенцето и маймунката до определен период е абсолютно идентично. По тази тема има много интересни изследвания.

Татяна: Да. Това наистина е така и учените вече са потвърдили този факт, макар и причината за тях да остава неизвестна, е, до настоящия момент. Паралелно с това някои хора от различни религиозни организации започват да се възмущават на учените: „*Чакайте малко, не може така, а къде се дяна вярата? Нали в Библията е казано, че Бог е създал човека по образ и подобие?*“ И какво могат да отговорят учените, ако и те са просто обикновени хора, които изучават материята със своето съзнание? Могат да боравят единствено с факти и хипотези. А учените на това отгоре открили в шимпанзето способността за езиково общуване и това също стоварило купища критики към опитите, някой така да се каже получил още една „религиозна травма“. Като цяло, отново ударили на камък и тръгнала агресията едни към други, защото в човешките глави властва съзнанието. То дотолкова е объркало и ожесточило хората, че освен горделивост, страх и незнание... Дори термините... Вижте думата „приматес“ (primates), което се превежда от латински като „първи“, с която учените нарекли раздела с най-високо организираните животни. Оказва се, че този термин се употребявал в църковната йерархия и неслучайно през 2006 година в папската титулатура бил официално премахнат един от най-древните и пищни титли на Папа Римски, наричан още „Патриарх на Запада“, бил официално премахнат от папската титулатура. В разшифровката на тази титла има редица наименования, сред тях е и титлата „Primatus Italie”. Тази титла указва, че Епископът на Рим

се явява „*първи сред равните*“ в редиците на италианските епископи. Съзнанието просто си прави шега с хората и свива тяхното възприятие до точката на конфликта. Ако погледнем с общ поглед, какво се случва по света ще видим как: махат титли, спорят зад океана, организират „маймунски процеси“ в противовес на хипотезите, тоест измислици от съзнанието. А в Индия въобще създали култ към Хануман – бога на маймуните, на физическата сила и магията и го почитат като покровител на науката. При това той е един от най-популярните богове в индуизма, в негова чест са посветени огромно количество храмове и олтари с изображението му.

Игор Михайлович: Ето, виждате ли как работи съзнанието.

Жана: Да, твори беди, тъй като не разбира духовното и постоянно извращава неговия смисъл.

Татяна: Точно така. На хората просто не им достига разбиране и примирение. Ако всички те знаеха отговора на въпроса, какво реално означава Бог да е създал човека по образ и подобие, какво означава двойствената човешка природа, как ни пързаля съзнанието и че във всеки от нас живее една маймуна. Ако знаеха отговорите на тези въпроси, тогава нямаше да има никакви възражения нито към религията, нито към науката, която просто изучава материята, не повече от това. Що се касае за приматологията, то няма как да спориш с фактите от биологията на животинския свят. Тъкмо обратното, те отварят широко очите за това, как работи съзнанието и как стандартно работи системата. Точно както ни говорихте по-рано Игор Михайлович, че благодарение на примерите от зоологията и нейните дисциплини като приматология, етология, изучавайки и наблюдавайки поведението на животните, в това число и човека, могат да се разберат схемите, тези примитивни шаблони от системата и как работи тя самата. Честно казано, когато самата аз

се сблъсках с този въпрос, за мен това беше като кофа ледена вода на главата. Излиза, че човек си мисли, че е тяло, че управлява с мислите и емоциите си. Горд е от това, но сблъсквайки се с приматологията разбира, че в него тези неща ги определя маймунската природа.

03:36:44 - 03:44:20

ВИДЕО 9
„Маймуната и човека. Шокиращи научни факти.“

Във видеото е представен забавен колаж от научни материали от приматологията, показващ биологическото сходство между маймуната и човека. Действително, сходството е поразително: започвайки от ДНК молекулите, та до поведението. Общо приматната характеристика, интелектът, биологичното и физиологично сходство, способността към обучение на езика на жестовете. Сходствата в поведението на маймуната и човека като: горделивост, агресия, раздразнение, страх, депресия, трупане на собственост, алчност, лъжа, потайност, „икономическите отношения“. Показан е и експеримент как маймуните се отнасят към парите, експеримент за чувството за справедливост. Също така исторически сведения от различни епохи, че човешкото тяло практически по нищо не се различава от животинското. Показани са символи на маймуна в различните древни цивилизации.

В крайна сметка с какво се отличава човека от маймуната, щом неговата биология, емоции и интелект са практически идентични?

Игор Михайлович: До осмия си ден от раждането,

човек по нищо не се отличава от животното. Шимпанзето също има добре развито първично съзнание. Аналогията е много близка. Малките маймунки и дечицата, някъде до третата - петата си година, се развиват практически аналогично, а след това човека започва рязко да дръпва напред. Защо се случва така? Защото на осмия ден след раждането си, човека подобно на съд, се запълва с човешка Душа, А Душата създава Личността. **Личността е това, което действително се явява Човека. Това си ти самия**.

Татяна: Душата и Личността са духовните съставни в човека. Защо човекът е станал Човек, и защо бил сътворен по образ и подобие? Защото в него се намира частичка от Духовния Свят. Игор Михайлович, хората пишат много писма по въпроса: как да подчиня своето съзнание в ежедневието.

Игор Михайлович: Когато хората питат „*Как да подчиня съзнанието си в ежедневието*“ - този въпрос идва от съзнанието. Тоест то може да си играе с теб... Артистите на сцената могат да се подчиняват един друг и да ти разказват, колко хубаво е всичко. **Когато човек получава поне мъничко свобода от своето съзнание, той разбира, че на Личността не й е нужна власт над съзнанието. Идва разбирането, че това е нещо друго**. Това е твоя компютър и тръгвайки си от този свят не ще го вземеш със себе си, защото е стар, голям и неудобен. Той не ти трябва.

Татяна: Следователно за Личността е много важно да излезе от неговото влияние, от неговата власт, а не да властва над него, така ли?

Игор Михайлович: Точно така. Първата победа е човек да излезе от неговата власт и да разпределя правилно, това, което наричаме внимание, а то работи точно както захарчето, което използват в цирка, когато мечката кара колело. Защо кара колело? Защото иска нещо сладичко. По същия начин действа и съзнанието, то започва да работи в полза

на Личността, когато на нея й е нужно, просто защото иска да се храни. Нашето внимание се явява захарчето за него.

Интересното още е, че колкото и да се опитват нашите звукооператори да почистят записа, пак ще останат много шумове. Обърна ли внимание, колко пъти записвахме предавания, и колко пъти засягайки подобни табута за системата, природата веднага започваше да се гневи: Всичко шуми, всичко се руши. Не стига, че ни спряха тока, но виж колко шумове се появиха: кучета лаят и какво ли още не. Наистина интересно...

Татяна: Интересно е да се отбележи, че съзнанието се съпротивлява и не позволява да бъде изучено...

Игор Михайлович: Не е възможно системата да бъде изучена намирайки се вътре в нея. Трябва да се излезе отвъд нейните предели, тогава и ще я изучаваш.

Свободата за Личността
е Живота в Духа.

03:44:20 - 04:21:43

Татяна: Игор Михайлович, Знанията за системата и наблюдателя извън нея, които ни давате са много ценни. От тук изниква разбирането как системата отвежда вниманието на човешката цивилизация в своите дебри и отдалечава човечеството все повече и повече от главната му цел – духовното развитие. Нагледният пример с приматологията доказва, как хората, смятайки, че най-ценното в тях е разума и интелекта, без дори да са разбрали природата на своите мисли, започнали да учат маймуната да мисли. Естествено, че нещата не мръднали и крачка напред от природата на примата и примитивния интелект. А сега дори се правят опити, целящи да научат машината да мисли, тоест да се създаде самообучаващ изкуствен интелект или разум, който да имитира психическите процеси в човека и да моделира интелигентно поведение, дори по-добре от човека. Някои учени възлагат големи надежди на времето, когато ще бъде създаден. Добре ли е това или е лошо естествено зависи от доминиращите в обществото приоритети: духовната страна или както сега – алгоритмите на системата на Животинския разум в главите на хората.

Игор Михайлович: Ако искаш да разбереш, за какво си мисли системата, погледни внимателно самия ти за какво мислиш. Всичко е пределно просто.

Жана: Просто да бъдеш честен пред себе си.

Игор Михайлович: Точно така. Ето, говорят: „Изкуственият интелект това, изкуственият интелект онова...“ А какво е съзнанието? Нашето съзнание е същия изкуствен интелект. Това, към което се стремят учените отдавна е създадено. Защо нашият интелект е изкуствен? Защото този свят изобщо не се е зародил така, както например ни разказва съвременната астрофизика: Че всичко произлязло от

една точка, случил се Големия взрив, образувала се материята и т.н. Реално нещата са много по-прости и по сложни едновременно. Сложно е за разбиране от съвременната наука, а просто, защото нещата действително са пределно прости.

Татяна: Да. Съвременната астрофизика, а и физиката, се намират далече от истината, изникват повече въпроси, от колкото отговори. В науката съществуват маса неразрешени или т.нар. „велики проблеми“: започвайки от космологията на ранната Вселена, нейното разширение, проблема с увеличаването на ентропията, необратимостта и „линейността на времето“ и завършвайки с въпроси свързани с квантовата механика, неразбирането на много нейни процеси и свободната им интерпретация. До ден-днешен например няма отговор на прословутият въпрос: „Къде ще попадне електрона?“ Естествено, че в купа от „велики проблеми“ във физиката влиза и въпроса за връзката й с биологията или т.нар. проблем на редукционизма, свеждането на биологичните закони към съвкупността от физичните. Общо взето, в човешкото съзнание живее желанието да се обясни зараждането на живота и самия живот като цяло с ясни физични формули. Интересният момент е, какви именно въпроси се открояват – за произхода на живота и появата на съзнанието като всичко това се свежда към идеята за създаване на „изкуствен интелект“ и „живот в епруветка“. Затова въпросите, както във физиката, така и в астрофизиката са предостатъчно и отговорите им на даден етап на развитие на науката са незадоволителни.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Щом сме засегнали астрофизиката, смятам, че е невъзможно да не се спомене как изучавайки микровълновия фон (който се предполага, че е възникнал след Големия взрив), учените стигат до такива изводи и поставят такива хипотези, че нашата Вселена е холографска, че този свят вероятно е една огромна холограма и че нашето триизмерно зрение, това, което хората приемат за „реалност“, действително е просто една

илюзия. Защо? Защото всички мисли, информация, картинките, които възприема, както смятат, мозъкът на нашето тяло (макар и да говорихме, че не мозъкът възприема, а съзнанието), се възприемат двуизмерно. Тоест всички картинки в нашата глава са двуизмерни. Но когато Личността им обръща внимание или ги захранва със силата на своето внимание (както казвали по-рано – съсредоточава се върху тях), тогава съзнанието ги възприема като триизмерни. Ако който и да било човек проследи как се зараждат мислите, от позицията на Първичното съзнание, ще види, че тях като такива, било то в думите или още не**що, ги няма. Това се случва само, когато тече вътрешен диалог или както вече разказахме, когато артистите играят в главата ни и се появяват и думите, и споровете. Иначе като цяло, идват основно картинки: една сменя друга, дори често както на компютърния екран – може да има няколко едновременно, борейки се з**а вниманието ни. Всички те са двуизмерни. Достатъчно е само да им се обърне внимание, да се приложи силата на вниманието, също както преместваме курсора и щракваме на избраната картинка, тоест активираме я, тогава в нашата глава тя веднага става триизмерна.

Татяна: Във всичко това се крие и основния отговор на въпросите на невробиолозите, математиците, физиците или всички, които изучават: „Как се заражда и работи мисълта? Защо мозъкът не различава реалността от фантазията? Защо имаме чувството, че живеем в компютърна симулация и именно с такова възприятие на времето и пространството?“ Въпросите за двуизмерността, триизмерността...

Жана: Също така защо в нашето обикновено триизмерно възприятие възниква такава своеобразна „слепота към глобалните промени“, които произвежда системата в човека. В действителност тя го мами и пренасочва неговите жизнени сили в своя полза...

Татяна: Във всичко това се скрива и корена на разбирането, защо мисълта е материална.

Игор Михайлович: Работата е другаде. Целият този свят е илюзорен, наистина. Когато възприемаме със своето съзнание например нещо твърдо, реално (вече говорихме многократно за това) ако навлезем в дълбочина ще видим огромни разстояния между атомите, а атомите са съставени от още по-малки частици. Излиза, че твърдото изобщо не е твърдо, но когато го пипаме, например някой камък или път тази маса – за нас те са твърди. Нашето съзнание го възприема като твърд, плътен обект. Той е твърд, но само в третото измерение. Ако го разгледаме от по-висока позиция, да речем от седмото измерение (на което е способна единствено Личността, съзнанието не може, за това също ще поговорим малко), излиза, че изобщо не съществува. Защо? Защото Личността е Дух, а не тялото. Съзнанието е привързано към материалното тяло и е способно да възприема материята само като материя. За съзнанието дори понятието, какво е „Личност“, „Личността като Дух“ или „Човека като Дух“ не е възможно да бъде възприето. Съзнанието не е способно да го обясни логически, то може да сравни: това е чаша, стояща на масата – те са твърди, това е керамика, а това дърво. Тук съзнанието може да сравнява, а да сравни неща, които не познава не може. Именно заради това в много хора възникнало неразбиране какво представлява Духовния Свят, от тук изникват много най-различни трактовки и изкривявания на този въпрос. Например ако видим, какво е писано за създаването на човека. Нека да вземем Библията... до ден-днешен я тълкуват различно. Ако се осланяме на библейските канони, то Бог сътворил човека два пъти, от което изниква голямо объркване, за това също ще поговорим.

Татяна: Да, първата глава на книга Битие носи големи изненади...

Жана: Да, при това какви...

Татяна: Игор Михайлович, а защо системата днес започва постепенно да разкрива различни тайни страници с информация за своя микрокосмос в своя триизмерен свят? Защо хората се сблъскват с двуизмерни, триизмерни и различни други явления?

Игор Михайлович: Реално тя не разкрива нищо. Всичко това е било известно някога. Ако внимателно се вгледаме в древните религии, например зороастризма, за който говорихме днес, ще видим как там също се мяркат понятия относно природата на мисълта, за типичните програми на системата, за истинната човешка природа. С вас вече си говорихме по тази тема.

Татяна: Да, наистина в зороастрийските текстове има много интересни моменти, за които ни разказахте по-рано. Например, там конкретно се разказва, че Ахриман (или по християнски Сатана) се проявява посредством „концентрирането на човек върху злите мисли, произнасянето на зли думи, творенето на зли дела, магьосничеството, ереста, лъжата“...

Жана: ...А злите мисли се наричат „зли духове“ или помощници на Ахриман - „деви“.

Игор Михайлович: Да, и ключовият момент тук се явява концентрирането на човешкото внимание върху злата мисъл, тоест подхранването на системата, съзнателният избор на човека в посока на Животинското начало.

Татяна: Споменава се също така, че Ахриман напада Божиите създания подобно на конска муха. Та нали мислите, които се въртят в ума през деня действително приличат на рой мухи, когато не искаш да ги слушаш, а те нагло бръмчат.

Игор Михайлович: Естествено, това е програма, до-

сущ както рекламата в Интернет. По принцип от къде идва рекламата? От шаблоните на съзнанието. Всичко е фрактално.

Татяна: Интересно е, че в зороастризма са описани и признаците на системата или онзи човешки враг под формата на съзнанието... Ахриман не иска хората да го разпознават, тъй като няма да му се връзват. Именно за това се старае всячески да скрие от тях своите истинни намерения, храни се с човешкото раздразнение, общува със злобни и отмъстителни хора, а най-често от всичко мами хората посредством съмненията и алчността. Изпраща им слепотата, глухотата и враждата.

Игор Михайлович: Да, духовната слепота и глухота е нещото, което наблюдаваме повсеместно в съвременната цивилизация.

Татяна: Ясно се показва неговата цел, а тя е: да скара хората с Ормазд (Бога на Доброто в зороастризма) и да ги направи свои приятели. Като цяло са изброени всички интриги на системата на Животинския разум.

Жана: ...Там има няколко интересни момента, които посочват, че някога тази поредна религия се е формирала от остатъците от учение за Духовния Свят.

Татяна: Точно така. Там има отгласи на знания, за безкрайното време, което е съществувало изначално (в зороастризма го наричали „зурван“); за съществуването на Духовния Свят, което се наричало „менок“, тоест „невидим“, буквално „духовен“; за това, че Бог се намира в областта на „безкрайната светлина“, че Е – Всевиждащ, че Е – Всезнаещ. Също така, че Бог сътворил човека два пъти, за духовните търсения, за послесмъртната съдба, за Съда на моста Чинват и много друга информация. Зороастризмът е съществувал през първото хилядолетие преди н.е. той е отпечатък

от по-древни учения, защото тази религия се е осланяла на древните учения и религии на индоарийците и арийците.

Жана: Всичко е налично, просто са изгубени ключовете към духовното разбиране. Съзнанието е затрило най-главното с времето, преводите и естествено – с трактовките от ума.

Татяна: Тоест всички тези знания – ги е имало още от древността и който търси, ще намери.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Съществува реалност, която се намира отвъд пределите на материята, а има и свят, който е временен и изпълнен с илюзии. Тук отново възниква възприятие от съзнанието, когато хората възприемат този свят посредством него, в тях възниква своеобразен дисонанс, отказ от възприемане или неразбиране на това, че съзнанието може например да бъде смъртно, а човека като Личност – безсмъртен. „Как така щом аз съм съзнанието“, ако човек се асоциира с него следователно „съзнанието трябва да е безсмъртно“. От тук произлизат множество тълкувания. Този парадокс отвежда мнозина в такава религиозна задънена улица, че не могат сами да си обяснят нещата с помощта на своето съзнание. Този ступор ги подтиква към търсене на различни пътища към Духовния Свят. Те чувстват вътрешната необходимост, но се подпират на счупената патерица наречена – съзнание. Събират маса инструменти от различните религии, секти, различни тълкувания и седят и чакат. За знанието – знаят, вътрешно се стремят към Бога, но съзнанието ги държи на място и им разказва: „Нали знаеш вече всичко, какво още трябва да постигнеш приятел? Нали знаеш всичко: изучил си Библията, Корана, Будизма, Ведите, всичко-всичко, дори и Кабала знаеш наизуст. Вече си просветлен човек, одухотворен, можеш да спориш с всеки имам и да му доказваш своята правота, къде е правилно да стои запетайката“. Ето в това е целият фокус. Ти знаеш къде е правилно да стои, дискутираш сам

със себе си, беседваш с другите, но не си се приближил и милиметър към Бога. Защо? Защото тече говорилня.

Татяна: Да, излиза, че системата отглежда единствено теоретици на познанието, но не и практици.

Игор Михайлович: Защо изниква парадоксалната ситуация, когато хората говорят много за Бога и се стремят към Него, но от приказките по-далече не помръдват? Защото системата е настроена по такъв начин. Ето, засегнахме темата с изкуствения интелект... Има такъв показателен пример: някакви хора направили следния експеримент: взели два бота (ботовете са изкуствен интелект, който понякога общува с хората във виртуалното пространство, а те си мислят, че комуникират с други хора. Ботовете трупат информация и се научават да отговарят шаблонно на различни въпроси. Този пример може да бъде видян в Интернет, вижте го, доста е интересен), които в продължение на много години общували с хората, имали по милион разговора. Общо взето събрали доста акъл, станали умни и просветлени, почти като хората и когато, заради единия експеримент, решили да ги срещнат, тъй като се чудели за какво ли ще си говорят, то те малко пообщували, както едва познаващи се хора, а после единия бот предложил на другия: „Хайде да си поговорим за Бога“. Именно това е ключовия момент. При мнозина това ще остане незабелязано, като нещо по подразбиране, но тук се крие малък ключ за по-добро разбиране как работи системата, а тя работи именно така, съзнанията на всички хора работят именно така: „Хайде да поговорим за Бога!“ Тоест не казва: „Хайде да тръгнем и да се доближим до Духовния Свят, хайде да положим усилие за опознаване на Бога“. Не, системата настройва Личността по такъв начин, че само да седи и да слуша как артистите играят и разказват за Бога. Под артистите имам предвид – съзнанието, когато човек говори сам със себе си или с някой друг... И реално, каква е разликата? За по-добро разбиране ще поясня още веднъж, няма да е излишно: Съзнанието на всеки човек е индиви-

дуално, но се явява част от една цялостна система, част на това, което хората наричат Абсолют, Свръхразум или Висш разум и това по никакъв начин не се отнася към Духовния Свят и Бога.

Излиза, че общуването на ниво съзнание един с друг е все едно системата да играе шах сама със себе си. От тук изниква всичко. Вече говорихме, че когато двама души започват да спорят, то още не отворили своите усти, дори още, без да са се срещнали, а изхода от спора вече е предрешен. Също като да играеш шах със себе си, ако си за черните, то те ще спечелят при всички положения. Как е възможно да се матираш с белите? Така е и тук. В това е целият смисъл, в това е цялата илюзия, бих добавил – на лъжата. Всичко се върти около това, човек да седи и чака, когато при него дойде Бог и му каже: „Хайде с Мен в рая, нали си добър, всичко си прочел, всичко знаеш и се стремиш към Мен вътре в себе си, вече си го заслужил“. Така системата убеждава човека. Нещо повече, дори му разказва, че не просто ще стигне, а и „ще влезе в рая със своето тяло“...

Татяна: Да възкръснеш в тялото си...

Игор Михайлович: Да, ще възкръснеш в тялото си там. И ще имаш купища материално щастие, блага и всичко най-хубаво. Та нали това е рая, а там трябва да има всичко.

Татяна: Системата, посредством човешкото съзнание издава, за какво самата тя мечтае – за своето безсмъртие. Именно от тук се появяват подобни материални желания в съзнанието като възкресение в тялото, материалния рай и т.н. Между другото, хората често питат какво е „рая“.

Игор Михайлович: В различните религии рая се споменава по различен начин, но това е просто е една асоциация. Някога, едни хора, под диктовката на своето съзнание, създавали религия и напълно сериозно внесли асоциацията, и съзнанието на другите хора започва да вярва на тези

измислици, как всички ще възкръснат в телата със своите съзнания в някакво материално пространство и ще живеят там вечно.

Татяна: Заедно със зверовете...

Игор Михайлович: Разбира се, с различни зверчета, където ще царува мир и покой. Но когато се включи логиката излиза, че ако това е рая – не трябва да има убийства. Следователно лъвът ще гризе морков гушнал зайчето на брега на реката и ще се любуват как щуката и каракудата се прегърнали и плуват заедно. Заекът не може да се яде, тъй като това е убийство, но тогава изниква въпроса с какво са по-лоши растенията? Какво, морковът не иска да живее ли? Той също е жив и одухотворен. Някак несериозно излизат нещата. Както и да ги въртиш, излиза, че винаги някой изяжда някого. Тогава какъв е този рай, когато там се изяждат един друг? Не е правилно. Защо дори хората, които са прослужили целия си живот на постове в различни религии се съмняват в съществуването на рая? Защото такива неща са си наизмислили от съзнанието, че същото това тяхно съзнание не иска да вярва. Защо? Защото чувстват друго.

Татяна: Да, Света на Бога може да се почувства единствено с дълбочинните чувства, тъй като те отиват далече отвъд шестте измерения, а системата е ограничена единствено до шесто измерение.

Игор Михайлович: Светът на Бога е съвсем друг Свят. Той е отвъд пределите на всяко измерение. Той е безкраен, а измерението за това е измерение, защото може да бъде измерено.

Светът на Бога е съвсем друг Свят.
Той е отвъд пределите на всяко измерение.

Татяна: Правилно отбелязахте Игор Михайлович, че живеем в одухотворен свят... Хората често бъркат две различни по смисъл понятия: одухотворен и одушевен.

Игор Михайлович: Тук също се наблюдава своеобразен феномен. Нека да вземем например религиозните предания. Когато Бог създавал човека, той създал и растенията, и животните, всичко, което е одухотворено. Под думата „одухотворен“ се визира това, което е живо. Всичко, което е живо живее благодарение на Духа, а не Душата. Мнозина бъркат... Хората спорят: „Има ли кучето Душа?“ Няма и не може да има. Това, че е одухотворена твар е напълно естествено, тъй като нямаше да е жива. Дори всяко стръкче и микробче живее благодарение на своята одухотвореност.

Сега ще предложа на хората да направят следния мисловен експеримент и да накарат своето съзнание малко да поработи за Личността, тоест за себе си. Нека си представим, да речем както в един виц, рибата или бълхата: ако рибата имаше козина, тогава на нея щеше да има бълхи. Да вземем бълхата, слона и човека. Гледаме как техния строеж е абсолютно различен, но ако ги разложим на частички и отидем отвъд квантовия предел, тогава ще видим единствено енергийни потоци, от които се образуват определени полеви структури или вълнови структури, които вече носят определена информация. От тях се образуват първичните блокчета на мирозданието, от които се образуват кварките, от тях атомите. От атомите се образуват молекули, от които се сглобява тялото и именно на молекулярно ниво започват различията. Именно при образуването на молекулите. Забележете, един Бог знае, какво съединение е молекулата, от която вече се образува слона, бълхата и човека. Но човекът се различава драстично от останалите. С какво? Защото в него има Душа. И естествено благодарение на Душата се образува Личността, а тя е това, което Бог някога създавал като човек, като нематериално същество, тоест без тяло. После отново ще се върнем към момента, защото е много интересен.

Излиза, че нито бълхата, нито слона имат Душа и Личност, но имат някаква форма на съзнание. Дори бълхата има определени навици за оцеляване или рефлекси, които й помагат да съществува. Та нали не скача на дървото и не се опитва да го гризе? Не. Тя скача върху кучето, човека или още нещо и се храни с кръв – това е нейна потребност, а от къде изниква потребността? От съзнанието. Мнозина на ден-днешен вече говорят, и слава Богу, че и рибите, и птиците имат достатъчно изразено съзнание, как могат да използват различни инструменти за своето оцеляване и т.н. Действително, и птичката може с помощта на пръчица да изрови червейче и това вече е използване на инструмент. Някои риби също използват инструменти при добиването на храна, за създаването на по-добри условия за зимуване или т.н.. Това не е просто някаква генетична памет, караща ги да се движат. Това вече е форма на съзнание, при едни е повече, при други по-малко, но животните нямат Душа.

Провеждайки паралел между живите същества, можем да направим извода, че човешкото тяло по нищо не се различава, да речем на молекулярно ниво, от същата тази бълха или слон. Тоест същите елементи, но с друга последователност и количество. А сега нека се върнем обратно по верижката: до атомите, от тях в квантовите частички, а след тях ще стигнем до вълните или това, което наричаме енергии – движение на вълните съгласно определена информация, заложена в тях, които се преобразяват в едни или други частички. И ако отидем още по-далече, ще видим първичната енергия, това, което наричат в религията „дух“. Много е тежко да се опише със съвременен език, а по-рано е било още по-сложно. Затова нека да го приемем като определение, като някаква сила или простичко казано Аллат – сила, изникваща от Бога, тоест първично състояние, това, което възниква и от където се образува всичко.

А тази сила (Аллат) дава живот и на човешкото тяло, и на тялото на бълхата, слона, тревичката. Излиза, че всичко, което живее е одухотворено, но не означава, че има Душа. Защо? Защото Душата е нещо друго. Бих я сравнил, използ-

вайки съвременния език, с портала. Душата е винаги пряко свързана с Духовния Свят. Тя е нещото, посредством, което Личността може да комуникира с Безкрайното, благодарение, на което може реално да възприема Духовния Свят.

Татяна: Тоест, изхождайки от всичко казано, излиза, че изконната природа на всичко около нас, в това число и човека е друга, тоест не такава, каквато първоначално я възприема нашето съзнание. То ни навързва вярата и възприятието на света в ограничена рамка в триизмерността, тоест посредством тактилните усещания, зрението, слуха и т.н..

Игор Михайлович: Системата е заинтересувана Личността да концентрира цялото си внимание върху триизмерните обекти. Тя нали не показва в съзнанието на човека как реално е изградена... Току-що проведохме мисловен експеримент и разсъждавахме по темата. Но отново, гледайки тази чаша или един други го невиждаме молекули. Не ни е писано да ги видим със земното ни зрение. В триизмерността имаме: форма, образ, можем да опипаме масата с ръцете си и ще разберем, че тя е твърда, да докоснем чашата – и тя е твърда. Именно в това се крие феномена на триизмерността. Не е възможно системата да бъде изучена ако се намираме вътре в нея.

Защо на хората, когато изучават системата, намирайки се в нея, често им се случват, меко казано, неприятности? Защото тя никога няма да позволи на някоя своя част (човешкото съзнание) да я изучи. Започнахме от изкуствения интелект, и ще кажа, че той никога няма да бъде създаден в този вариант, за който мечтаят някои хора. Защо? Системата няма да позволи да се създаде неин клонинг. Тя е тази, която контролира... Да, може да се създаде изключително умен изкуствен интелект, който ще знае много, ще се прави на съзнание и ще имитира човека, ще играе шах, което вече е реалност, ще е способен да изчислява много неща, но никога няма да бъде одухотворен.

Татяна: Тоест жив, свободен и самостоятелен обект, тъй като ще бъде в системата и под неин контрол.

Игор Михайлович: Да. Тук естествено възниква и друг въпрос, този за деветия ден... И ако го засегнем, ще ни се наложи да отидем далече отвъд квантовия предел и да поговорим за неща, който от много векове са затворена тема за масите. Въпреки това смятам, че на хората ще им е интересно, затова ако има желание можем да повдигнем темата.

Татяна: Добре, ще е интересно, но първо бих искала да направим заключение: Системата премълчава, че това е света на илюзиите...

Игор Михайлович: Свят на илюзиите и лъжата, изкуствено създаден от самата система. Именно това и премълчава тя.

Татяна: Игор Михайлович, а ако Личността е наистина свободна...

Игор Михайлович: Ако Личността е наистина свободна във възприятието на Духовния Свят, тогава никаква система няма да е способна да й въздейства. **Истинската реалност е една – това е Духовния Свят, а всичко останало е просто временно съществуващо**. *Всичко, което съществува временно – не може да бъде реално, то съществува в определена точка при определени условия и само определен времеви фрагмент, не повече от това.* Защо казвам времеви фрагмент, а не участък? Защото за нас времето тече, има свое начало и край. Ние възприемаме времето като определени точки, но ако го погледнем от позицията на Духовния Свят, то ще изглежда като линия, от която ще може да се разгледа всеки фрагмент.

Жана: Да, от реалността на Бога... Именно възприятието посредством дълбочинните чувства дава цялостна кар-

тина за Истинската реалност и тя дава разбирането, защо съществува целият този временен свят.

Игор Михайлович: Целия този свят съществува с определена цел, която действително е проста. Всички, които разказват за хаоса и т.н., няма хаос, всичко е подредено и преди всичко подредено от самата система. Бог не се намесва в този процес, това е сигурно. Да, светът е създаден от Него, но в света има система, която е дребния антипод, опитващ се да си създаде мнението в очите на хората, че е бог.

Тук се наблюдава един интересен момент. Нека разгледаме атеистите, които говорят: „Аз не вярвам в Бога“. Естествено, че тяхното съзнание го казва, а Личността се намира в такова неизгодно положение, че не е способна да му се противопостави...

Татяна: Но затова пък твърдят: „Вярвам в Абсолюта, вярвам във Висшия разум“, тоест „вярвам в системата“, „вярвам в дявола“ или „служа на дявола“. Но най-добре е да се каже: „Аз съм роб Божий, който не се явява нищо друго, а самия дявол“. Тези хора слушат своето съзнание или както казват „отварят си устата единствено по волята на съзнанието или системата“. Отново тази игра от системата на „вярвам – не вярвам“.

Игор Михайлович: Засягаме въпроса с вярата... Защо хората казват: „Вярваш ли в Бога или не вярваш?“ Та нали човека, който реално постига Бога, а не вярва... Хайде да навлезем по-навътре. Ако погледнем в дълбочина въпроса ще видим, че не е съществувало понятие като „вярвам в Бога“. Имало е “**Знаеш ли Бога**“, „**Аз зная или опознавам Бога**“. Тоест хора, които знаят Бога са тези, които днес наричаме Светци, така бих го описал. Те се намират във връзка с Духовния Свят и живеят с Него. Те вече са безсмъртни. Тяхното тяло може да бъде убито, но те самите – не, те са недосегаеми за системата, защото вече са Живи.

Ако преведем на съвременен език човека „вървящ към

Бога“ или човека „опознаващ Бога“, то опознаващия е този, който се стреми към Бога, който чувства, че Го има. Всеки човек чувства, дори и най-заклетия атеист ако се замисли, ако проведе банален умствен експеримент със себе си ще види, че има няколко съзнания, че съществува този, който наблюдава съзнанието и този, който наблюдава този, който наблюдава съзнанието. Това не е каламбур, а реалността. Именно този, който наблюдава наблюдаващия съзнанието, може да чувства онова величие на Духовния Свят, което тече по „сребърната нишка“ (някога разказахме и за нея в разговора за Душата). А Душата е част от Духовния Свят, тоест част от Бога.

Татяна: Думите ви Игор Михайлович носят дълбок смисъл и каламбур могат да бъдат единствено за тези, които не са изучили фундаменталните въпроси в областта на научната философия, не познават проблемите в онтологията, гносеологията и философската антропология. Излиза, че през цялото предаване Вие отговаряте на един главен въпрос: „Как може да бъде достигната Истината“. При това нагледно и ясно. Та нали основната цел както в науката, така и в религията е познаване на Истината в нейната чистота.

Всичко е пределно просто, но човешкото съзнание удържа вниманието на Личността върху безкрайните съмнения, постоянно търси доказателства, но отново, такива в рамките на триизмерния свят, предизвиква страх от бъдещето и сляпа вяра в същите тези религии...

Игор Михайлович: Но... съзнанието навързва друго. То казва: „Трябва да си вярващ, но не и Знаещ“. Учат те как да вярваш в Бога, но не учат как да бъде опознат и съзнанието поддържа активно този подход. Парадоксът е в това, че то поддържа активно всички религии, всички методи и навици, които водят към вярата и карат хората да посещават различни „свети места“, да преодоляват, да се стремят и борят, но в триизмерността. Ако за миг излезем от третото измерение и погледнем от позицията на седмото ще видим,

че човек не се придвижва в духовен план. Излиза, че само чака, седи и чака някой да дойде при него. Няма да дойде. Божиите порти са винаги широко отворени, но хората сами ги затварят пред себе си. Както вече казах, **Бог обича тези, които обичат Него и знае само тези, които обича**.

Татяна: Да...

Игор Михайлович: Когато човек наистина се развива духовно, а не тъпче на място, тогава рано или късно осъзнава, че този свят е като огледално отражение на Духовния, просто сменяме знаците и същността. Системата фрактално копира тези огледални отражения, подобно играта на сянката от свещта. Тоест всичко е диаметрално противоположно, тук е светлината, а тук сянката. Рано или късно човек осъзнава, че именно в играта на сенките е заложен целият смисъл, лъжа и илюзорност на системата. Когато човек навлиза в дълбочина и започва да възприема с дълбочинните чувства, да наблюдава с духовното си зрение, имам предвид да възприема Духовния Свят с духовните си очи, той осъзнава целия смисъл и илюзорност на този свят, че той е просто една сянка от огледалата на септона, просто една материална загриженост, не повече. **Това, което хората наричат живот, не е нищо повече от една пустота**.

Ако надникнем във времевите интервали... Мнозина не разбират, защо пустота? „Та нали живея, съществувам. Заемам определено пространство. Аз съм“. Да, ние сме, но само от нашата си позиция. А ако погледнем от позицията поне на един милиард години – живял ли е човека или не? Ако погледнем от позицията на една галактика, съществувал ли е този човек или не? Та нали галактиката е огромна, в нея има милиарди планети, а земния човек живее просто на една забравена и много далечна планетка в мъничко затънтено пространство. Всичко зависи от коя страна гледаш.

Когато човек се освобождава духовно, той става Ангел и целият Безкраен Духовен Свят разбира за това. Не е възможно да не бъде забелязан. Именно

тук е парадоксът (но той е такъв единствено за материята): че мъничкият и незабележим човек, който съществува един кратък интервал от времето, придобивайки Живота, освобождавайки се от робството на системата, става Ангел, кой радва целия Духовен Свят и безкрайното количество Такива като него. И той не идва като роб, а като равен. Ето в това е смисъла.

Робство и зло има единствено тук, защото тук е това, което наричаме смърт. От тук изниква всичко. В този свят има единство и борба на противоположностите, стремеж към властта, към ненаситността и т.н.. Ако влезеш в главата дори и при най-добрия и мил човек, който познаваш, ще видиш, че там има същите мисли, както и при теб, как желае същото, както и ти. Е, има малка разлика, ти искаш чай, а той кафе. Ти мечтаеш за „Мерцедес“, а той за „Волга“ или не иска „Волга“ а зебра, каква е разликата. Смисълът не е в нещата и техните названия, а че всеки се стреми (имам предвид всички, които живеят под диктовката на своето съзнание или всички роби на дявола) към едно – да се уредят по-добре в този материален свят и да помечтаят за Другия. Тоест да седят, да мечтаят и да вярват, че ще той дойде при тях. Но, колкото и да вярваш – няма да дойде ако не тръгнеш сам към Него. **Ако искаш Божията Любов – научи се да Обичаш**, и ще я получиш. **Тъй като този, който обича не може да бъде отвергнат, той вече е.**

Ако искаш Божията Любов –
научи се да Обичаш.

Тъй като този, който обича
не може да бъде отвергнат,
той вече е.

04:21:43 - 05:05:28

Татяна: Игор Михайлович, за много хора е много важен въпроса, какво означава „Бог да е сътворил човека по Свой образ и подобие“?

Игор Михайлович: Въпросът е интересен. Много хора ги вълнува, какво означава по образ и подобие, но за по задълбочено разбиране, мисля, че е добре да вземем например Библията, Стария Завет, книга Битие и нейната първа глава, в която се казва как след отделянето на Светлината от Тъмнината, след сътворяването на света, Бог решил да създаде човека. Както знаем, това се е случило на шестия ден от творението: „И казал Бог: ще сътворим човека по Наш образ и подобие“. Там има и едно интересно уточнение, че Бог сътворил човека по Свой образ, че сътворил мъжа и жената. Тук възниква следния въпрос, какво означава: по Наш образ и подобие“? Неведнъж сме повдигали този въпрос в дискусиите и в другите предавания, тъй като мнозина тълкуват казаното буквално – че човек е създаден по Божий образ и подобие. Тук изниква следното разминаване, както винаги в човешкото съзнание. В израза „Бог сътворил по Свой образ и подобие“ съзнанието възприема себе си като образ и подобие на Бога.

Но в Новия Завет, в Евангелие от Йоана (глава4, стих24) се казва: „Бог е Дух“. Това говорил Иисус на своите ученици – **Бог е Дух**. Следователно **сътворил човека по Свой образ и подобие като духовно същество и в човека се намира това, което е подобно на Духовния Свят – Духа, който ние наричаме Личност**. Но Личността идва от вън, тя не е материална, а духовна. Следователно образът и подобието не е нищо друго като духовна съставна в човека. В много религии се опитвали да обяснят, че човека е дух от духа роден...

Татяна: ...И че Бог сътворил човека два пъти, както

вече казахте.

Игор Михайлович: Да. Бог сътворил човека два пъти. Тези, които се стремят искрено към духовното познание (не просто под диктовката на съзнанието вярват във всичко, което е изгодно за системата, а изпитват вътрешна жажда), те като правило търсят навсякъде, където се говори за Бога, без да се ограничават от една религия. Сигурен съм, че не еднократно са срещали информацията от други, много по-древни религии, както зороастризма как някога, хората били безплътни същества, нямали плът. Те зреели и ставали тези, които в съвременната религия наричали Ангели и си тръгвали.

Татяна: ...Тоест били невидими и безплътни духове.

Игор Михайлович: Разбира се, днес на хората им е близко сравнението с Ангела, а в древността им били близки други триизмерни асоциации, например такива, свързани с растенията, животните и т.н., тоест нещата, които виждали и възприемали в ежедневието. Ако вземем, същия този зороастризъм, то образа на първите хора – мъжа и жената, подчертавам, като единно и невидимо същество сравнявали с благородния ревен. Това е растение, растящо по онези места, където се зародило самото Учение. То е около два метра високо, а ствола му прилича на две преплитащи се змии. Многократно сте виждали този символ...

Татяна: Да, символът под формата на две преплитащи се змии (кадуцей) често бил използван в древността в различни култури като символ на раждането, съгласието, универсалното движение, хармонията на двете начала в човека: ин и ян. По-рано бил използван като атрибут на боговете, поставяли го на жезлите на жреците, а днес е известен като един от символите в медицината.

Игор Михайлович: Да. Но тук има още един важен мо-

мент, който бих искал да отбележа. Защо се давало сравнението с преплетените в едно мъжко и женско начало? Просто сега в материалния свят има мъже и жени, а първите хора били безполови, също както и Ангелите. Ангелът няма плът, няма и пол. Това трябва да се разбира. Някога мъжкото и женското начало били слети в едно същество и покровът (фарр) на Ахура Мазда, тоест Божият покров (фарр) се простирал над тях и те живеели в Божията Любов... Между другото така били изобразявани и първите богове в древнокитайския пантеон – Фуси и Нюйва.

Татяна: ...За които се споменава в книга „АллатРа“.

Игор Михайлович: Да. Тогава по избора човешки какво направил Бог? Той ги направил материални.

Татяна: В зороастрийските предания се казва: „Двамата, от растителен образ, се превърнали в човешки и покровът (фарр) като Дух влязъл в тях“.

Игор Михайлович: Като Дух. Те преминали от един образ в друг. Но същността им не била в образите, а в духовната сърцевина, тоест в тяхната духовна съставна част. Но тук вече откриваме отгласи от съзнанието. Всичко, което се е разказвало тогава (сравнението с ревена) е просто едно сравнение. А в още по-древните учения се казва, че ставайки материални, те пак запазвали своята същност. Тоест на първия начален етап не е имало мъже и жени. Това също е интересно. Както вече казах, мъжкото и женското начало били слети в едно същество.

Татяна: Тоест било им присъщо явлението – андрогония на първия човек, тоест единство или съвместяване в едно лице на мъжкия и женския пол... Такъв своеобразен хермафродитизъм, тоест способност за оплодотворяване, когато в един организъм се образуват яйцеклетки и сперматозоиди, и единия вид полови клетки, и другия. Това явление е свойствено за света на животните.

Игор Михайлович: Да, аналогията е запазена.

Татяна: Много е интересно, че в Библията, в 5-та глава от книга Битие се споменава как Бог сътворил човека: мъжа и жената и ги нарекъл „човек“. По нататък пише, че Адам родил син. Просто днес грешно тълкуваме превода, смятайки Адам за мъж. А реално, в езика на оригнала, когато тази дума се употребява без определителен член, тогава не изразява собствено име или като мъжко име, а обозначава човека като цяло, тоест прилага се, както към мъжа, така и към жената.

Игор Михайлович: Това е ключов момент... След това Бог, в крайна сметка утвърдил половото различие и хората били разделени на мъже и жени, за да възникне в тях... Ще го кажа без недомлъвки – за да усложни пътя им към Дома. За какво било направено така? В съзнанията на мнозина ще възникне неразбиране: „За какво да се усложнява пътя към Дома? Та нали тъкмо обратно, Бог трябва да пази своите деца“. Ще отговоря с аналогия от триизмерния свят: Нали изпращаме своите деца да учат. Нали се грижим те не просто да завършат училище, но и да придобият някаква специалност, за да са успешни в живота, за да станат добри хора, поне такова е нашето разбиране. Всеки си има свое разбиране, какво означава добър човек. За да станат добри хора и да намерят своето призвание в живота. Малко не е така, но до някъде.

Всичко това било по молба на самите хора. Нали изхождайки от зороастризма, първите хора сами поискали да имат плът, за да преодолеят определени трудности и да достигат Божията Любов заслужено. Именно това създало прегради, това било и причината да се създаде материалния свят, била създадена плътта. След това тази плът била разделена окончателно на мъж и жена и започнала подмяната на понятията Истинна Любов и човешка любов. Както знаем, човешката любов е временна. Ето един простичък пример какви шеги си прави съзнанието с хората. Пламва любов между мъжа

и жената и двамата толкова се обичат, че мислят и желаят един друг. Това любов ли е? Естествено, че не. Ето така и започва всичко. Всичко това създава определени трудности и дава определени лостове за въздействие на съзнанието. Щом има тяло, следователно има и съзнание. Щом телата са разделени, следователно се появява силно привличане към другата „своя половинка“. Но отново „своя ли е“? Възникнал мита, че човек „трябва да открие своята половинка“, че „задължително я има някъде“ и тем подобни. Какво излиза – ревенът тича и търси своята втора половинка.

Наистина е интересно. Не всички легенди са измислица, има много истина в тях. Просто човек трябва да умее да ги тълкува.

Жана: М-да, много интересно, имайки предвид и това, което ни казахте по-рано: че в жената има повече от силите на Аллата, но тя е по нестабилна, а мъжа е по-стабилен, но има по-малко сили на Аллата в себе си в сравнение с жената. Тук естествено не иде реч кой какво има повече или по-малко. Тези съревнования в мислите са – просто игри на съзнанието. Реално на всички всичко им е в нужното количество ако влагат своето внимание рационално. Въпросът е другаде, а именно къде насочваш посредством вниманието си тези сили на Аллата? Какво преумножаваш в себе си: смъртта или Живота?

Татяна: Да, това наистина е интересно. Знаете ли сега разбирам още по-задълбочено как съзнанието само усложнява собствения живот. Как създава множество потребителски, отрицателни мисли, раздори между хората, между мъжете и жените и защо изобщо в техните отношения ги няма истинските, дълбочинни чувства. Разбираш как съзнанието прелъстява и обърква жените с външното, отвеждайки силата на тяхното внимание от истинската Любов, от истинския Източник, който се таи в тях самите. Как ги манипулира със своите лъжи, хитрости, трупането чисто и просто на прах, различни лъжливи цели и ги кара да изразходват жи-

вота си за тези илюзии. С какво живее жената днес в своите мисли и за какво изразходва живота си – за магия: търсене на външна любов, нейното загубване или връщане, вражда, съперничество. Банална магия.

А мъжете? Нали и те жадуват за Любовта. Но съзнанието им и тук преобръща нещата наопаки, тоест в своя полза, навързвайки различни игри в триизмерността, чийто резултат е опустошеност и разочарование във всичко. Съзнанието кара мъжете да удовлетворяват егоизма, завистта, в постоянно надпреварване кой е по-по-най, изясняване кой е по-силен или по-богат. В крайна сметка до какво води всичко това? Към агресия, войни и страдания. Съзнанието им постъпва така и с жената. Навързва им мисли, че трябва да я притежават, все едно е някаква вещ, не да я обичат и да живеят в хармония, а да я притежават. Тоест поробване на божественото начало от съзнанието...

И от всичко това разбираш, че по-рано си живял по същия начин - със съзнанието си, че постоянно нещо си искал от другите за себе си. Въпросът обаче е: „дали за себе си?“ Или и ти си страдал от това. Не си знаел за вътрешната, Божествена Любов и не си я развивал.

Бог сътворил човека два пъти.

Татяна: При създаването на човека е имало два основни етапа: първият е духовното раждане и вторият въплъщаването в материята... Сега ще се спра за минутка и ще споделя мислите, които минаха в главата ми. Мисли от системата, която се опита да ми навърже своя готов отговор и за малко да не кажа, че имало два основни етапа: преди създаването на материята и след създаването ѝ. Винаги се опитва да пробута своята материална значимост, принизявайки духовното... За кой ли път се убеждавам, колко е важен контролът, какво казваш, какво искаш да изразиш ти, а не твоето съзнание.

Жана: Да, както някога бе казал Игор Михайлович, че да говориш от съзнанието и да предаваш от Духа са две напълно различни неща. Съзнанието винаги иска да бъде партньор с Личността, а често и още по-зле – диктатор, но Личността не е партньор и не е роб. Личността е – Стопанин. Тя е този, който плаща със своето внимание презентацията на съзнанието и който на края носи отговорност. Когато знаеш това, става много лесно да бъдеш себе си и да изобличаваш своето съзнание.

Татяна: Да, трябва да си честен пред себе си, честен на практика...

Жана: Да.

Татяна: И така, при сътворяването на човека имало два основни етапа, ключов се явявал момента на човешкия избор – изборът да служи на Духовния Свят, независимо, че е затворен тук, в материята.

Игор Михайлович: Точно така. Изначално, хората са се зараждали като малки ангелчета, които израствали и ставали част от Духовния Свят. Те не знаели страданието и злото. Всичко това е прекрасно, но хората избрали тежкия път. В зороастризма е казано много точно, че взели решение,

подчертавам, хората решили да се противопоставят на злото намирайки се в тяло. Тоест да станат материални.

Татяна: Да, в свещените книги на зороастризма се споменава за това предание: когато Бог задал на хората въпроса трябва ли да ги защитава от Ахриман или те сами, бидейки в телесна обвивка или „телесен облик“ ще се преборят с него и ще го победят, след което ще станат безсмъртни. Хората избрали последното.

Игор Михайлович: Това е избор на самите хора. Те поискали да се противопоставят на Ариман, намирайки се в тела, намирайки се под негова власт, започвайки от двойствеността. Това е много сериозен избор, целящ хората да пристигат в Духовния Свят не като малки ангелчета, а като Ангели. Това било имплементирано в материалния свят, където хората се раждали, израствали и избирали осъзнато – че трябва да влязат в Духовния Свят. Всичко това е интересно и радостно, когато идват Ангели.

Татяна: Има още един интересен момент как в зороастрийските текстове се говори, че Бога на Доброто (Ахура Мазда) създал своите творения като духовни същности, а още по-точно, Той сътворил „духовните образи на всички създания“ и чак тогава създал материалния свят и дал на своите творения материално тяло. Също така как Неговите творения в своите „телесни образи“ ще имат възможността да преодолеят Ариман и създаденото от него зло, че главните борци с Ариман се явяват хората.

Жана: Да...Там е отбелязан и ключовия момент как победата е възможна единствено с активното участие на самия човек и как трябва да помни своя произход – Духовния Свят, а не земния, как духовните дела са много по-важни от земните.

Татяна: Съвършено вярно. Посочва се, че Ахриман много иска да скрие от хората това, което реално се случва с

тях ако следват неговите намерения, тоест да скрие наказанието за греховете и „края на делата“. А Ахура Мазда напротив, Той иска да го разпознават, Той е отворен за всеки. Споменава се още, че достигайки възрастта от 15 години, човек трябва да знае отговора на кого принадлежи: на Ахура Мазда или Ахриман.

Игор Михайлович: 15 години станало по-късно, поради задържането на развитието на някои хора. Изначално възрастта е била 11-12 години. В тази възраст човек е трябвало да вземе своя окончателен избор на кого ще служи.

Жана: Това било свързано с първичния тласък?

Игор Михайлович: Да, това е обусловено с вторичния тласък, тогава човек правил своя самостоятелен избор с кого е: с Ахура Мазда или Ариман.

Ако погледнем различните религии ще видим как се споменава, че дявола е хитър, невидим и се крие от очите на хората, как е достатъчно да бъде разкрит, за да изгуби своята власт. Тук се крие дълбок смисъл. Вече говорихме за работата на съзнанието и т.н.. Когато човек започне да разбира и осъзнава, че съзнанието си прави с него лоши шегички, че не притежава своя воля, а просто изпълнява волята на Духовния Свят или на системата на материалния свят, той може да избира, чия воля да проявява. Вече говорихме, но бих искал отново да засегна момента, че човек в никакъв случай не е раб Божий. Той може да стане единствено роб на своето съзнание, той е свободен да избира на кого да служи: на Ариман или Ахура Мазда, или говорейки на съвременен език – на Сатаната или на Бога. На кого служи? Ако служи на Ариман (Сатаната), става роб, а ако служи на Бога – става свободен.

Татяна: Знаете ли, преди време информация, че всичко се случило по избор на самите хора ме докосна много дълбоко. Та нали в това се крие Истинския героизъм... На съзнанието естествено му е сложно да разбере значимостта на тази

постъпка. Реално, човек се намира дълбоко в тила на врага. Защото е затворен в материално тяло, с активно съзнание, на това отгоре от всякъде заобиколен от изкуствена система.

Жана: Тоест, намираш се вътре в мъртвото и с родното, с Живото, те съединява единствено твоята Душа. Действително, трябва да Обичаш безгранично света на Бога, да притежаваш огромна сила на Духа, за да се противопоставяш на системата, намирайки се в нея самата. Да служиш тук, в този ад на Духовния Свят, за да се върнеш у Дома с вътрешна, зряла и истинска победа.

Татяна: Да... Правилно отбелязахте Игор Михайлович, че древните легенди изобщо не са толкова тривиални, както изглеждат на пръв поглед.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

Татяна: И в зороастризма и в християнството можем да намерим сведения как Бог сътворил човека два пъти. Сега разглеждаме темата...

Игор Михайлович: Да, в Библията има описание как Бог сътворил човека не само на шестия ден, но и на осмия. Излиза, че го е сътворил втори път, но тук вече се обяснява по съвършено различен начин: „И създаде Господ Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа“. Това е книга Битие, 2 глава, 7 стих, който иска може да я прочете.

Първия път Бог го създал по образ и подобие, тоест безтелесен. Това било нематериално, одухотворено същество, което зреело, съединявало се и си тръгвало зряло. После виждаме как на осмия ден Бог сътворил човека от прах земен. Мнозина се улавят за осмия ден. Реално се сблъскваме с много интересно явление, нека да оставим на страна Библията като обновен вариант на древните религии и се фокусираме върху тях (Макар това да се е запазило и в по-

късните религии като християнството и исляма, както и в много други, в юдаизма е силно развито), защо именно на осмия ден се давало име на човека и т.н.?

Татяна: Да, при много народи са се съхранили предания и свещенодействия, свързани именно с осмия ден от раждането на човека...

Игор Михайлович: Абсолютно вярно, защото **именно на осмия ден в човешкото тяло, като в съд, влиза Душата и се образува Личността**. От тук идват думите, че Господ Бог „вдъхна в лицето му дихание за живот“, тоест сътворил Личността...

Татяна: ...с идването на Душата.

Игор Михайлович: Да. След това Личността съзрявала, намирайки се в човешкото тяло и трябвало да се съедини с Душата.

Татяна: Тоест, **намирайки се вътре в мъртвото**, в система, която е настроена против всичко божествено, бидейки закрепостен в част от нея, **ти като Личност, като Жив Дух, оставаш безупречен, раздаваш се и служиш на Духовния Свят, за да се преумножава Любовта духовна дори тук, намирайки се в тези условия...**

Игор Михайлович: Именно в това е героизма. Защо? В това също има логика за ума, защото живото същество, което се бори за живот, което преминава трудности извършва определен подвиг: то **побеждава дявола, печели своя Армагедон и получава Живот. И идва като зрял Ангел**. Това наистина се превръща в събитие, което се отразява в целия безкраен Духовен Свят.

Жана: Вътре в изначално мъртвото ти ставаш вечно Жив.

Вътре в изначално мъртвото
ти ставаш вечно Жив.

Татяна: Игор Михайлович, сега говорихме за създаването на първите хора и би било интересно да засегнем още един въпрос. В различните религии го наричат грехопадение на първия човек, а в християнството го наричат „първороден грях или прародителски грях“. От тук, за мислещия човек изниква следния вълнуващ въпрос: „Аз грешен ли съм по рождение, щом се казва, че хората като род са изначално грешни? Грешен ли съм изначално и как могат да са грешни моите деца, новородените ако не са извършили нищо лошо?“

Накратко, какво знае обикновения човек по въпроса? Това, което е написано в трета глава на книга на Битие, че грехопадението било извършено от първата човешка двойка – Адам и Ева в рая, когато били изкушени от дявола и вкусили забранения плод от „дървото на познанието на доброто и злото“ или както го наричат още „дървото на живота и смъртта“. В последствие били изгонени от рая и станали смъртни същества. Именно за това всички хора след тях са грешни. Днес има много тълкувания относно този текст в книга Битие.

Какво плаши и тревожи вярващия? Това, че е грешен по рождение, че има греховно проклятие над него. Какво чува в храма? Че пречистването или освобождението от „първородния грях“ се случва посредством тайнството на Кръщението – християнски ритуал, който се смята за духовно раждане на човека, тоест един вид човек умира за живота греховен и се ражда в нов благодатен живот. Също така, че именно благодарение на Кръщението ще му бъде дадена свобода от тиранията на дявола. Хората вярват в това, но нещата не мръдват по-далече от вярата. Като правило хората възлагат надежди на ритуала, а не на своето лично преобразование, не върху вътрешната работа над себе си.

Сред богословите на различни организации, гилдии и течения мнението по този въпрос не е еднозначно, просто всеки се опира на своите авторитети, на тези, които някога били казали нещо по въпроса грешен ли е човек от своето раждане. И Иисус изобщо не е казвал подобно нещо, това са

го казали хората. „Първородният грях“ в християнството е чисто богословски термин. Той бил въведен 400 години след Иисус, когато християнството станало държавна религия. Честно казано, както винаги: хората постоянно кръжат около Истината, защото когато се опитват да разберат въпроса посредством ума, възниква вечният спор, къде е правилно да стои запетайката, както отбелязахте преди малко.

Игор Михайлович: Говорейки за греха е важно да се разбере, че човек е изначално свободен и не е грешен. Човека именно като Дух или като Личност. Какво е „първия грях“? В различните религии често срещаме, че човек е изначално грешен, затова е важно да разберем какво е греха.

Татяна: Да, въпросът е в това, че понятието за греха, който сътворил първия човек и неговото грехопадение го има в преданията и на другите религии, например в същия зороастризъм, но за това след малко. Наистина много ми се иска да изясним този важен въпрос.

Игор Михайлович: Първият грях реално е момента – **когато човек като Личност е повярвал на съзнанието си за първи път. Това е първия път, когато е повярвал в лъжата. Именно това е първия грях**. Когато като Личност се е съблазнил от съзнанието, от неговите илюзии, тоест от материалното. Сега вече може да говорим, че човека като Личност изначално не е грешен, но възниква въпроса: ако човек като Личност не е грешен, защо тогава след смъртта на тялото става субличност или говорейки с езика на религията – попада в ада? Тук има такова понятие като **бездействие**.

Човека като Личност идва в този материален свят, за да се освободи от него и да се съедини с Духовния, тоест да влезе в Духовния Свят като зряло духовно същество. Но ако човек като Личност бездейства, когато живее с илюзиите от съзнанието и влага цялото си внимание в тях, в своята ненаситна, илюзорна същност, по друг начин няма как да бъде наречена, той просто изгаря своя живот. Можем да из-

ползваме образния пример с женската яйцеклетка и как тя останала не оплодотворена. Така и Личността, ако не е „оплодотворена“, то тя става субличност. Естествено, продължава да съществува, тъй като никой още не е отменял закона за съхранение на информацията и докато има енергия или носител, информацията ще съществува. Именно затова човек остава в този стадий на субличност. Но греха като такъв се прекратява, когато човек като Личност, подчертавам, се освобождава от робството на съзнанието. Човек започва вече да съществува самостоятелно. **Той не допуска нищо лошо. Той започва да влага всички свои сили и внимание именно към Духовния Свят, в началото към търсене на пътя, а след това и в пребиваване в това състояние, докато не придобие истинския Живот**.

Затова грехът като такъв е относително понятие, навързано на самата Личност. Всичко е просто, наистина много просто. Има съзнание, има Личност, има и Душа като проводник или като транспортно средство, може и така да я наречем. Ако Личността успее да се съедини, тоест да преодолее властта на съзнанието и отхвърли своите окови, тя вижда Реалността, започва да чувства Духовния Свят, а когато Го почувстваш, вече не искаш да се разделяш с Него.

Татяна: Да, това наистина е просто и може да се разбере много лесно ако се прочете дори в Православието, че човек изначално не е знаел опита на без благостното състояние. Че грехопадението като такова е загубата на блаженото и възвишено състояние на пребиваване с Бога, това е загуба на Живота в Бога. Това блаженство, още от сътворението му, е свързано с присъствието в човека на благодатта на Светия Дух. Също така как в Пророците действал Духа, Той ги учил, бил в тях и им се е явявал. И в Адам пребивавал Духа, когато пожелаел, той знаел сладостта от Божията Любов.

Жана: ...Да, и че Светият Дух е Любов и сладост на Душата... И който опознавал Бога благодарение на Светия Дух, той безспир се стремял, ден и нощ, към Живия Бог.

Татяна: Това също обяснява как смъртта станала следствие от загуба на връзката с Бога: колкото човек се отдалечава от Него, толкова се приближава към смъртта.

Игор Михайлович: Да. Когато личността се намира в робството на съзнанието, тя живее в илюзия, в една навързана илюзия. Ето това може да бъде наречено греховно състояние. И естествено, че никой няма да изкупи твоя грях вместо теб. Никой няма да може да ти го прости ако ти самия не престанеш да грешиш. Ето един простичък пример, нека да вземем древността: човек се намира в робството на фараона. Среща друг такъв роб, който му казва: „Ти не си роб, ти си свободен, можеш да отидеш, където си искаш. Не обръщай внимание на веригите, какво ако можеш да се придвижваш само в строго определено място, нали си свободен. Задоволявай се с това, което имаш, радвай се и хвали своя стопанин“. Защото за робите стопанина е бог, той може да стори с живота им, каквото си поиска. Но тук под живот се разбира само едно временно съществуване. Е, мислете сами.

Татяна: Да, робите не знаят Бога, затова са роби. Те възхваляват своя господар като бог... Бих искала да споделя с вас един момент от своето детство. В днешното общество естествено не е прието човек да споделя за своите усещания от детството, защото съзнанието навързва игра с образа, с авторитета, „колко съм добър“. Някои истории и разкази за себе си, според съзнанието, могат да развалят „репутацията“ ми, но ако си призная честно, просто страшно ми е омръзнало да живея по неговите правила... И когато човек приема за себе си, че „истината му е по-скъпа“, тогава става лесно да сподели как работи то. В своето детство наистина чувствах как в мен има нещо лошо, тази своеобразна греховност как съществува нещо от Животинското начало. Много исках да бъда добра, а лошото постоянно ме притискаше, и исках да избегна това състояние, което бе много натрапчиво. Тогава не разбирах, защо се случва така...

Игор Михайлович: Добре е, че повдигна въпроса. Наистина в детството, във възрастта от около 5-6 години до 10-11, хората чувстват някаква двойственост. Те чувстват, че съзнанието им навързва, че това не им трябва и не го искат, а то им навързва. Не искат да се страхуват, а се страхуват. Не искат да правят лоши неща и да лъжат, а лъжат. Разбират, че нещо в тях им навързва и когато не им разказват за Личността, когато тази информация остава скрита за тях, Личността губи силата за съпротива срещу съзнанието, не разбира как да постигне светостта, свободата.

А какво е светостта? Това преди всичко е свобода от оковите на съзнанието, именно това е изкуплението на греха. Изкуплението на греха – е отказ от диктатурата на съзнанието, когато ставаш наистина свободен човек, тоест Личност, независима от материалния свят. Мнозина ще кажат: „Как можеш да бъдеш независим от тялото?“ Тялото – зависи, съзнанието – зависи, а Личността просто пребивава временно тук. Кое е по-важно, струва си да се замислим.

Естествено, това не означава, че трябва да се прекъсне всякакво общуване със съзнанието – в никакъв случай. Всеки опит да се ускори процеса е от съзнанието. Единствено съзнанието може да поиска от човека да приключи със себе си: „Сега ще стигнеш Бога. Просто си лежи, не прави нищо, не яж, не пий, утре ще умреш, само се моли и ще стигнеш Бога“. Никъде няма да стигнеш, ще станеш субличност. Защо? Защото пътят към Бога е работата на Личността, нейния стремеж. Ако откъснеш зеления плод – той ще остане зелен. Всичко трябва да узрее. Така е и тук. Друг е въпроса, че при едни узряването е по-рано, а при други по-късно. Срокът на престой в този свят, който е даден, дори ако човек е постигнал много и има право да си тръгне, тоест започнал е да Живее и се е случило сливане, ще бъде завършен и човек ще пребивава тук. Защо? За да служи на Духовния Свят, защото това е вътрешна потребност, а ако няма потребност да Служи, следователно не разбира Духовния Свят, не разбира важността, не, по-точно целостността му. Следователно робува на поредната илюзия от съзнанието.

Татяна: Много хора разбират, че са близо до Истината, но съзнанието... То наистина се страхува от фактите и практиката.

Между другото, интересен е още момента за първия грях в зороастризма. Днес споменахме за създаването на първата двойка от растението ревен, за това, което е написано в глава 15 „За човешката природа“ в свещената книга на зороастризма „Сътворение на основата“ (Бундахишн). Там съгласно това сказание, когато хората се въплътили в човешкия образ (придобили материално тяло), с какво продължавали да Живеят вътре в себе си? С това, което реално се явявали, с Духа. Те живеели в Радост, в Радостта от живота в Божията Любов, именно в това състояние на духовно блаженство като източник на техния истинен Живот. Съгласно сказанието, Бог (в зороастризма Го величали като Ормазд, това е съкращение от Ахура Мазда) казал на първата човешка двойка – Машйа и Машйана, че... Ще цитирам: „„*Създадох ви от Своите най-добри и съвършени подбуди. Изпълнявайте честно деянията на своята вяра, мислете благи мисли, говорете благи слова, извършвайте благи дела и не почитайте девите*“. *В началото двамата така и помислили, какво ще си помислят един за друг, че той е човек за него. И първото дело, което направили... така си и помислили... А първите думи, които произнесли били: „Ормазд създал водата, земята, растенията, животните, звездите, луната, слънцето и всички блага, чийто произход и плодове – са проява на праведност*““.

Много важен момент в сказанието е как: „„След това противникът влязъл в техните мисли и ги осквернил. И те рекли: „Злият дух създал водата, растенията, животните и всички други неща“. Тази лъжлива реч била произнесена под влиянието на девите и Злия дух получил от това своята първа радост. Заради тази лъжлива реч двамата станали грешни, и душите им останали в ада до последното превъплъщение“.

Игор Михайлович: Те повярвали на съзнанието... В

дадения случай, разглеждайки зороастризма, именно момента, където хората помислили за лошото и Ариман се зарадвал на техните грехове, тоест, противопоставили се на Бога, на Духовния Свят, е примера, където хората повярвали на съзнанието.

Татяна: Да, те просто повярвали на своето лъжливо материално съзнание.

Игор Михайлович: Правилно. Хората чувствали и знаели изначално, че този свят е сътворен от Бога, но съзнанието им подхвърлило подмяната и те му повярвали. Тогава произнесли на глас, че този свят е създаден от Ариман и му принадлежи.

Татяна: Да, започнали да озвучават мислите и желанията от системата, един вид тя се явява създател на света. С думи прости – започнали да служат на дявола. Знаете ли, това много ми напомня нещо: Всемирният разум, Абсолюта, атеизма, материята е първична, Големият взрив, самоорганизацията на материята...

Жана: Да-да-да.

Татяна: По нататък в алегоричната си форма, легендата за първата двойка продължава с това как хората продължили да отстъпват от своята истинска духовна природа и насочили вниманието си към мислите от съзнанието. Съгласно сказанието, в момента, когато изпили млякото от бялата коза, Машйа казал на Машйана: „Когато не бях вкусил от млякото изпитвах Радост, а сега, когато го изпих, радостта намаля и на тялото му стана лошо“. От тази втора лъжлива реч силата на девите се увеличила.

Жана: Тоест вложили силата на своето внимание, божествената сила на Аллата, в мисли за здравето на своето тленно тяло, за материя.

Татяна: Да. После се разказва, че когато приготвили на огъня първото ядене от месо на овца, една малка част хвърлили в огъня, казвайки, че това е „за огъня“, а втората хвърлили в небето, казвайки, че е „за боговете“. Но „покрай тях прелетяла птица-гриф (лешояд) и отмъкнала месото, а първото парче, изяло кучето“. Това е алегория как силата на Аллата започнала да се хаби за магия в материалния свят, тоест за това, което се явява храна за системата. Тези сили не били вложени в увеличаване на Любовта и Радостта в Божията благодат.

След това четем, че: „заради неблагодарността, която проявили, девите се ожесточили и те (Машйа и Машйана) започнали неволно да изпитват (един към друг) греховна злоба. Настроили се един срещу друг, започнали да се бият, дърпали си косите и драли своите лица“. Тогава девите им извикали от мрака: „Ей – хора, почитайте девите, за да може вашия дев на злобата да си почине“. По-нататък се казва, че Машйа отишъл и извършил магически ритуал, от което девите станали още по-силни, а двамата (Машйа и Машйана) станали толкова безсилни, че дълго време не можели да изпълняват това, което трябвало. 50 години от този момент се появили първите им деца и потомци, които формирали човешките раси.

Жана: Тоест греха на първите хора бил в това, че повярвали на своето съзнание и започнали да губят възприятието за Духовния Свят и дълбочинната радост от общуването с Него. Чисто и просто започнали да прахосват силите на Аллата за лъжливи мисли, за здравето на своето тяло, земни желания – за магия. Именно това се случва днес с огромна част от хората.

Игор Михайлович: Но отново, каква е причината? В дадения случай влагането на своята вяра и сили в илюзията, в лъжата и надеждата, че ще получат нещо. Просто това е началния стадий на развитие на системата в човешкия свят.

Човека като Личност
изначално не е грешен

05:05:30 - 05:42:42

Татяна: Игор Михайлович, хората в своето обърквaне често задават въпроси от рода: „Кой съм Аз“ или „Ако моя Аз не е свързан с тялото, тогава как чувам?“, „Как мога да чувам себе си?“, Как така Аз мога да наблюдавам за състоянието на собственото си съзнание?“. Или ето такива въпроси: „Как да разгранича в себе си, къде съм Аз като Личност и къде е моето съзнание?“ и изобщо „Как работи съзнанието?“. „Какъв е живота на Личността като Дух?“ и т.н.. Просто хората не могат да разберат.

Игор Михайлович: Да, хората не разбират и това се обуславя от интензивното развитие на психологията, философията, различните религиозни течения, които са усилили позициите на нашето съзнание. Като следствие, Личността на съвременния човек се намира в доста неизгодно положение, от колкото човека, живял, да речем, преди хиляда години. Защо? Защото информационният поток е прекалено силен, има прекалено много предложения, които отвеждат хората в различни посоки. От тук Личността чисто и просто се обърква, а съзнанието е активно. Системата е активна. Тя винаги си е била активна, а сега е и здраво въоръжена. С какво, с различни писания, които е създавала, със съвременните технологии, не само с книгите, както по-рано, но и с Интернет, телевизията и всичко останало. Именно затова Личността се намира в такова неизгодно положение в сравнение със съзнанието. Защо днешното време се нарича време на Кръстопът или времето за човешкия избор, по кой път да върви.

Жана: Да... човешкия избор между изначално мъртвото и вечно Живото.

Игор Михайлович: Съвършено вярно. За да има по-добро разбиране на въпроса ще се наложи да надникнем отвъд

квантовия предел, който подрежда изглеждащия за съзнанието хаос, и по-точно на обикновените материални обекти, намиращи се до шесто измерение. Също така да погледнем отвъд пределите на шестото измерение, където се намира това, което наричаме Душа. Така че, ще се наложи да си поговорим малко за това.

Хайде да надникнем отвъд квантовия предел и да видим от обикновена човешка позиция, какво е човешкото съзнание, как работи, какво е Личността. Нека да започнем от най-простото, е хората на логиката могат да си спорят, а аз ще разкажа нещата такива, каквото са, без да усложнявам процесите. И ако има несъгласни, но желаещи да намерят потвърждения, могат да потърсят отговорите в другите източници. Жадуващия винаги ще намери. И така, започваме от най-простото. Какво е човешкото съзнание и как е изградено? И най-главното, защо толкова много затворени религиозни, подчертавам, организации мечтаят за „деветия ден“? Какво въобще означава „деветия ден“ и от къде е дошло това понятие? Неговата история е многовековна и до ден-днешен съществува този жречески клан, който прави много неща, за да го осъществи. Това е интересно и е близо до темата за всемирния заговор (за тези, които обичат тази тема). Смешно е естествено, но нямаше да е толкова смешно ако не бе истина.

И така, за да е ясно, ще започнем от това как се развива човека и съпътстващите го процеси.

Татяна: Да, това ще е голяма помощ за хората, търсещи отговорите на въпросите, какво е съзнанието и какво си ти като Личност.

Игор Михайлович: Да, разбира се. Има два вида съзнания. Първия вид ще наречем – първично съзнание, то е основното и се заражда заедно с физическото тяло, може да се нарече още съзнанието на примата или животинско. Следващия слой съзнание, който се появява в противовес на Личността в човешкото тяло е – вторичното съзнание.

Можем да го наречем още съвременно, ново съзнание или човешко съзнание. Важно е да се запомни, че вторичното съзнание е това, благодарение на което сме изпреварили маймуните в своето интелектуално развитие.

Татяна: Ето това е много важен момент. Това е отговорът, който търсят толкова много години неврофизиолозите и които все още тъпчат на едно място или поне до днешния исторически момент.

Игор Михайлович: Да, така е. Та това ново съзнание е изключително агресивно и активно. Макар и едната и другата част на нашето съзнание да не са нищо друго като част от една цяла система. Съзнанието е полева структура и в никакъв случай не е невроните в главния мозък и т.н.. Невроните (вече го обсъждахме в едно от предаванията) са просто физика, те са структури, преобразуващи информацията, идваща от полевите структури на съзнанието във физически, после в химически реакции, а после обратно и т.н. И мозъкът не е мястото, където се случват или заражда мисълта. На днешен ден, слава Богу, учените вече прекрасно разбират, че наблюдават просто реакция, макар и да се опитват да уловят мисълта или поне нещичко, но за наблюдение на даден момент е достъпна само реакцията.

Татяна: Тоест виждат следствието, а не причината?

Игор Михайлович: Да. Така, ще се върна леко назад. В момента на зараждане на човека още в утробата на майката, заедно с развитието на главния му мозък се развива и така нареченото първично съзнание. Защо именно първичното? Защото се развива още вътреутробно. След раждането, то е непосредствено свързано с човешкото тяло и управлява цялата химия и всички физични процеси. Но то притежава слабоизразен интелект, тоест ограничено е, в същото време е свързано и с вторичното съзнание.

Тук идва интересния момент: **човешката Душа се**

внедрява в човека именно на осмия ден. До осмия ден човек по нищо не се отличава от животното. И шимпанзето има първично съзнание, при това доста развито. Аналогията е много близка. Дечицата както на маймуните, така и на човека, някъде до към три – пет годишна възраст се развиват практически аналогично, а след това човека се откъсва рязко напред. Защо се случва така? Защото **на осмия ден след раждането на човека, в него като в съд влиза човешката Душа, а тя създава Личността. Личността е именно това, което в действителност се явява човек. Това си ти самия.**

Татяна: Душата и Личността – са духовната съставна, благодарение на която човек е станал човек, както се казва – бил сътворен по образ и подобие, защото в него се намира част от Духовния Свят.

Игор Михайлович: Ето още един интересен момент, който не искам да изпусна. Много хора асоциират Душата с нещо разумно и всезнаещо, но тя е – порта, да речем в академията на науките. В академията на умните хора, които знаят всичко. Но кажете ми, портата знае ли нещо? През нея преминават умните хора, но сама по себе си тя е – порта. Душата е – портал или отворена порта към Света на Бога. А Личността е студента или младши научения сътрудник, който е дошъл да се труди в академията на науките, за да знае всичко. Душата не е нищо друго освен – проход към Знанията. Разбираемо е, че всичко това са просто думи, алегории, просто опит нещата да бъдат обяснени на съвременен език.

Татяна: Игор Михайлович, а практиката „Кой съм Аз?“, за която се споменава в книга „АллатРа“ и за която разказахте в предишните предавания. Нали именно тя подразбира, че човек трябва да се потопи навътре до разбирането, че „Аз“ - това съм аз като Личност?

Игор Михайлович: Да, в разбирането „Аз“ - това е Ли-

чността, а Личността е пряко свързана с първичното съзнание. Същата тази практика „Кой съм Аз?“ подразбира, че човека е длъжен да открие това, какво се явява той всъщност, тоест Личността.

Татяна: Тоест „Аз“ като Личност, която е свързана с Душата и с първичното съзнание (със съзнанието на примата, за което разказахте преди малко, когато до определена възраст развитието на маймунката и човека са практически идентични).

Игор Михайлович: Точно така, със съзнанието на примата. То остава на етапа на развитие на малко детенце, тоест някъде на нивото на 5-6 годишно детенце, това е максимума, но често и по-малко.

Татяна: Това първично съзнание (съзнанието на примата) свързва Личността с триизмерността, нали?

Игор Михайлович: Да. Първичното съзнание е пряко свързано с триизмерния свят. То е свързано със зрението, слуха и всички наши тактилни усещания. То е свързано с всичко, което ни помага да възприемаме триизмерния свят. Първичното съзнание дава цялата необходима информация за триизмерния свят на нашата Личност.

Татяна: Ето това е много важен момент за разбирането, защо системата още от нашето детство ни разказва, че именно информацията, получена от петте сетива формира възприятието на човека за света и себе си. А всъщност Личността има съвсем друго възприятие, различно от материята като такава. Различно от това на тялото в триизмерността, което се контролира от първичното съзнание посредством мозъка. Това е глобална подмяна от системата, подмяна на разбирането кой си ти реално.

Как са ни учили в детството? Че именно ти възприемаш този свят с помощта на петте сетива: зрение, слух, вкус, обо-

няние, осезание. Че именно ти, усещаш болката, разликата в температурата, налягането, равновесието, положението в триизмерното пространство, ускорението, теглото, различни кинетични усещания. Тоест, говорейки с научен език, ноцицепцията, термоцепцията, еквибриоцепцията и проприоцепцията на тялото. Реално това са проблеми на тялото, отразени в първичното съзнание, а системата поставя знак за равенство между теб и тялото ти. Макар и цялото това телесно възприятие на триизмерността да е само продукт на първичното съзнание, не повече от това. Цялата информация за триизмерността, всички събития, всички ситуации, преживявания – всичко това е производно на съзнанието. Това не си ти.

В какво се скрива подмяната? В това, че не съзнанието възприема, а един вид ти възприемаш. Системата отново е подменила ключовете към разбирането на нещата. Това е същото както в зороастрийските предания (това, което вече споменахме), когато в началото човек е знаел, че „Ормазд е създал водата, земята, растенията, животните“ и т.н.. А съзнанието после му разказало, че „Ахриман създал водата, животните, растенията и т.н..“ Тоест лъжата и подмяната, които са основните принципи на работа на системата, чиято част се явяват първичното и вторично съзнание. И това касае всичко: и човешкия живот, и смисъла на съществуването му, и въпроса – кой всъщност е той.

Жана: М-да, Личността и съзнанието... Човека е дуален и съзнанието като част от изкуствения интелект, като част от системата прави всичко възможно човек да се развива в една посока – съзнанието. Нека вземем религиите, какво наблюдаваме? Молитви, мантри, които се произнасят в слух или мислено многократно, какво развиват? Първичното или вторично съзнание. А какво става с Духа?

Игор Михайлович: Да...

Татяна: Излиза, че хората, без да разбират, правят

всичко, за да доминира съзнанието, тоест човешката съставна. А ангелската съставна, това, което се явяват реално е поробена. Хората се възприемат като съзнание (с камара мисли в главата и емоционални изблици), а духовното е изгубено. За съжаление Духа не се развива. Излиза, че човек живее като умно животно. От тук изникват и алчността и омразата... и смъртта.

Жана: Да, а всичко истинно, чисто и божествено не се развива, макар именно то да трябва да се развива на първо място. Ти просто се отказваш от това, което те прави мъртъв и пренасочваш силата на своето внимание, живееш вътре в себе си с това, което те прави Жив. И докато не го разбрах на практика, бе много тежко да живея със съзнанието, защото то е камара съмнения, всевъзможни варианти, алгоритми. А животът на развиващата се Личност е нещо съвсем друго. Тя възприема всяка ситуация цялостно, обемно. Личността знае, не се съмнява и разликата между възприятията е огромна. Тя възприема обемно причинно-следствените връзки, дори това, което й поднася нейното съзнание. Това е съвършено друг живот, който се различава коренно от биологическия. Само съзнанието създава причината и жъне последствията, само при него нещата постоянно се делят, разделят, създава хаос, просто обработен информационен поток, поднесен на Личността в готова форма.

Човек, за да разбере себе си като Дух е най-добре да Го развива, а не да чака, че нещата ще се случат от само себе си. Нищо няма да се случи ако сам не положиш усилия.

Татяна: Съвършено вярно. Искам да кажа още как съзнанието така озадачава човека (и посредством взаимоотношенията и с различни привързаности към бита), че просто не му позволява да се опомни. А какво крие от Личността? Това, че човек всъщност е – Дух. Крие, че Личността за съзнанието се явява просто източник на хранене и че цялата тази суета е безполезна ако в крайна сметка те чака смъртта.

Игор Михайлович: Точно така. Та практиката „Кой съм Аз?“ човек развива осъзнато Този, на когото първичното съзнание разказва сладки приказки (тоест, всичко, което виждаме, чуваме, пипаме или цялото триизмерно възприятие). А вторичното съзнание се развива по-нататък. Ако първичното съзнание остава на етапа на 5-6 годишно дете (а често и по-малко), тоест съзнание като на примата, то вторичното съзнание се развива по-нататък, с негова помощ ние мислим, анализираме...

Татяна: Да, анализираме с вторичното съзнание. Парадокс! И си мислим, че то – това сме ние.

Игор Михайлович: Само ни изглежда, че анализираме и мислим ние. Нека отново да си припомним, че ние – сме Личност. **Личността няма отношение към триизмерния свят.** В йерархията на измеренията тя се намира доста по-високо. Личността е пряко свързана с първичното съзнание, но не е свързана с вторичното. А вторичното е това, което по навик смятаме за нас самите... Как се формира мисловния процес, идват мислите, образите, стартират различни изчислителни процеси, включва се логиката и много други неща. Тоест всички тези картинки или цялата тази информация, която възприемаме идва от вторичното съзнание към първичното, а после първичното съзнание я поднася на Личността. Казвам всичко това, за да е ясно какво, защо и как.

Татяна: Да, и ключовата подмяна е в самоидентификацията – та нали „ние мислим“.

Игор Михайлович: Парадоксът тук е, че смятаме как „ние мислим“ и тем подобни. Но ние сме Личност. **Личността не мисли, тя няма способност да ръководи мисловните процеси така, както ние го възприемаме.** Първичното съзнание е способно да мисли и разсъждава. Но отново, без вторичното съзнание всички мисли се свеждат

към първобитното състояние или към съзнанието на примата: мислите ще са много малко и само за това, което е необходимо (е, въз основа на доминиращите в нас желания).

Татяна: И много емоции на примата.

Игор Михайлович: Да, то е обусловено от емоционалната сфера. Омразата, враждата, завистта – всичко това изниква от първичното съзнание. Е, естествено и желанията, подбудите и много други. А вторичното съзнание е това, което навързва на първичното купища желания и интересности, именно с него се възприема човек приживе, често изпускайки първичното. Но когато човек стъпва на духовния път и започва да се само изучава, в началото той наблюдава вторичното съзнание от позицията на първичното. И чак след това може да намери този, който наблюдава първичното съзнание и да започне да се развива като Личност. Колкото повече се развива като Личност, толкова повече преминава от мисловния към другия начин на възприятие – чувствения. Благодарение на него, човек възприема цялостно, без разсъждения и купища ненужни мисли „може би“ или „някъде там“. Има друго... Тежко е да се обясни, парадокс. Много е сложно да се обясни как Личността възприема света. Честно казано никак не го възприема, но това възприятие го има и това си е.

Татяна: При хората, Игор Михайлович, може да възникне следния въпрос от съзнанието: „Как така, без да мислим? Та нали сега разсъждаваме за духовното? Та нали благодарение на разсъжденията и диалога, стигаме до духовното?“

Игор Михайлович: Човек никога не стига до духовното, разсъждавайки за него. Когато човек разсъждава за духовното, той просто си разсъждава. Седи, разсъждава и чака, чака кога ще стигне. **А Личността има способността да се предвижва. Благодарение на вътрешния**

тласък или вътрешния стремеж на Личността, човек може да стигне до Духовния Свят, именно благодарение на реалната жажда и стремеж. За Личността не съществува нито времето, нито пространството. Това е друго.

Татяна: Тук е добре да направим едно уточнение, защото следващият въпрос ще бъде: „Какво означава да се придвижва към Духовното?“ Защото понятието „предвижване“ за намиращия се в триизмерността човек означава преместване в пространството.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Тук отново се сблъскваме с парадокса. От позицията на съзнанието „движението към духовното“ означава, че трябва да се преодолява някакво пространство, разстояние или време, тоест нещо трябва да се преодолее. **А какво преодолява Личността по пътя към Духовния Свят? Преградите от съзнанието**, чисто и просто. Тоест, излизайки от зависимостта на съзнанието, от неговата власт или робство, Личността става свободна и тогава може да се устреми към сливане с Единната светлина. Тук естествено можем да използваме най-различни епитети или асоциации, но всички те ще бъдат свързани с познатия за съзнанието триизмерен свят и нито една от тях няма да бъде вярна. Защо, защото нещата са коренно различни (дори не са и физика, а много над нея), тоест да стане едно единно цяло с Духовния Свят или просто негова част.

Един важен момент: **дори ставайки част от Духовния Свят, Личността запазва своята индивидуалност, тя просто става истински свободна.** На съзнанието му е много сложно да разбере: „Какво е свободата?“, „Какво е да станеш безкрайност и в същото време да запазиш своята индивидуалност?“ Видно е, че говорим с различни образни примери, с които е много сложно да се предаде същността. Нека го кажем така: по лесно е да се направи, от колкото да се слуша. Най-добре е да дойдеш и да видиш. Просто да за-

почнеш да Живееш, тогава всичко си идва на местата, става ясно, лесно, прекрасно и интересно.

Татяна: Още нещо интересно, нали думата има сила. Когато съзнанието знае това тайнство, то започва да манипулира със значението на думите. Дори в науката е известен факта, че нашият мозък, по-скоро нашето съзнание, бърка действителността със самия процес на предаване на информацията за действителността посредством езиковото общуване. Това реално е един от алгоритмите създаващ тънки подмени и изкривявания от съзнанието. За съжаление то работи така.

И в процеса на развитие на човешката реч (или както сега разбираме, паралелно с развитието на функциите на вторичното съзнание), съзнанието започва да кодира опита в думите. Именно затова в повечето случаи не забелязваме кога думите стават за нас много по-реални, от колкото са в действителност. Думите са просто асоциации и символи, чрез тях човек се опитва да предаде в триизмерността своя чувствен опит.

Игор Михайлович казва много правилно, че човек трябва да живее с духовната реалност вътре в себе си... Има една великолепна източна притча, когато ученик попитал своя учител за предназначението на думите, а той му отговорил: „Думите са пръст, сочещ Луната, но когато вече си видял Луната, трябва да забравиш за пръста“.

Жана: Да, когато нещата се случват на практика, виждаш цялата разлика, която по-рано просто не си забелязвал, разликата в подмяната на най-ключовите разбирания. Например, когато благодарение на дълбочинните чувства усещаш реалността на Духовния Свят, разбираш, че усещаш и живееш с безкрайното щастие, разбираш, че там няма желания, защото там има всичко... Там е и радостта от безкрайната Любов и много възможности... Това е цялостно, обемно възприятие, което кардинално се различава от разбирането на съзнанието.

Пример. Какво разбира съзнанието „да имаш всичко, да

имаш много възможности“? За него това е да имаш покрив над главата, дом, семеен уют, кола и може би някой лев за храна и дрехи. Просто безкрайни желания „да имаш всичко“, тоест всичко материално, всичко в триизмерния свят, всичко, чиято същност е прах.

Сега разбираш, че потребността да „имаш всичко“, „да имаш много възможности“ и „да живееш в радостта от безкрайната Любов“ идва реално от Личността, от нейното желание да започне да Живее, от нейното желание да започне да Живее истински. Но съзнанието подменя разбирането за всичко това и отвежда твоето внимание към смъртното.

По-рано си чул, че Духовния Свят е някаква светлина и си редил една след друга представи от ума, опирайки се на всички филми, чужди образи, разкази, неща, които са чули твоите земни уши и са видели твоите земни очи. Какво е светлината според представите на твоето съзнание? Това е ярка слънчева светлина, пробиваща си път пред гъстите облаци или просто слънчевата светлина, идваща за смяна на нощната тъмнина. Но сега разбираш, чувстваш и знаеш, че там, в Духовния Свят е съвсем различно: там има светлина, която не създава сенки, там има светлина и няма тъмнина. И това не е представа на твоето съзнание, като светлина, която те ослепява. Не, това е съвсем друго...

Или както по-рано, когато си прочел в книгата, когато си разказвал на другите как „Духовния Свят е безкрайна радост, изпълнена с живот, и че това е покой“, а сам не си могъл да проумееш как така радостта и покоя могат да бъдат съчетани. Просто за твоето съзнание: радостта е емоция, а покоя е почивка в мечти, сън или седене на стола и нищо правене. Тоест подобно на две различни състояния на съзнанието. И едва на практика разбираш, какво се е имало предвид под това понятие, защото в Духовния Свят наистина е изпълнен с жива радост, жива бодрост, наситен, постоянно нов и неповторим Живот в безкрая и едновременно стабилност и покой. Всичко това изобщо не е нещото, което си представя твоето съзнание в триизмерността.

Личността
знае, а не се съмнява.

Татяна: Игор Михайлович, един от важните моменти в разговора е разбирането, какво е човека като Личност. Просто сега мнозина не подозират, че мислейки или говорейки „за себе си“, в повечето случаи човек просто огласява проблемите и лъжата на своето вторично съзнание, е, и впечатления от киното, което му върти първичното съзнание.

Можете ли да уточните, какво представляват и как си въздействат първичното и вторично съзнания в човека и какво е вторичното съзнание?

Игор Михайлович: Вторичното съзнание е като антипод за Личността, това не е нищо друго като отражение, вече говорихме по този въпрос. Когато на осмия ден се вселява Душата, човек става човек и в него се заражда Личността. И като антипод на Личността се заражда вторичното съзнание. Това наистина е много силен изкуствен интелект. Защо изкуствен? Защото цялата система е създадена по изкуствен начин. И първичното, и вторичното съзнание не е нищо друго като част от системата. Вторичното съзнание е тясно свързано, практически директно, с това, което хората наричат „Абсолют“ или „Висш разум“, или както го наричаме за наше удобство - „система“ (можем да го наричаме с различни имена, в религията го наричат „дявол“). А шаблоните на съзнанието по-рано били наричани „джинове“, „бесове“ и тем подобни. Има такъв израз: „всели се бяс“. За какво му е да се вселява, когато отдавна си живее там.

Именно вторичното съзнание подлага всичко на критика. Това е нещото, което наричаме интелект, който развиваме активно, започвайки от детската градина, училище, университета. Именно това развива вторичното съзнание и колкото по-добре е развито, толкова повече инструменти има. Това не означава, че не трябва да бъде развивано, тъкмо обратно, трябва, при това, колкото се може повече, но трябва да се помни какво е то.

Първичното съзнание е свързано и с тялото и с Личността. А вторичното съзнание е свързано единствено с първичното. Именно тук възниква интересния момент, че всяко от

тези съзнания се счита за „Аз“. Между тях, колкото и парадоксално да звучи, има борба, но също така има и противопоставяне на двете съзнания (всяко по отделно и двете заедно) срещу Личността. Те се борят за силата на вниманието или за животворните сокове извиращи от Личността. За да свети лампичката, трябва да й се пусне ток, изключим ли електричеството, угасва. **Докато нашата Личност отделя внимание на това, което й предлага съзнанието – съзнанието е активно.**

Когато сме заети с някаква работа, комуникираме, мислим или сме съсредоточени върху нещо, например играем шах – тогава при нас работи вторичното съзнание. Защото в тези процеси се изисква обработката на огромно количество информация и т.н.. И човек винаги смята, че това е той самия.

Но ако се замислим започваме да фиксираме **как идват мислите**, а те идват основно във вторичното съзнание, всички картини, които ни минават пред очите – всичко това идва от него. Цялата тази активност се проектира върху първичното съзнание, тоест вътре в нас (в нашата конструкция) ги наблюдава първичното съзнание. Личността не ги възприема директно, а винаги посредством първичното съзнание. Именно Личността дава силата или вниманието (ще наречем тази сила внимание), тя го насочва към дадената мисъл или не, активира я или не.

Но къде още е парадокса? Първичното съзнание също се смята за „Аз“. Това е онова малко детенце, което седи във всеки. Дори в стария академик седи малко детенце. Психолозите и неврофизиолозите го знаят прекрасно. Няма да говоря за политолозите. Погледнете как всички системи са разработени като за деца на шест годишна възраст. Ето тогава работят. Защо? Тъй като всичко е насочено към първичното съзнание.

Татяна: Да, съзнание, което се е застопорило на детско ниво. И сега Игор Михайлович, от Вас прозвуча отговора на още един неразрешен до този момент от психолозите въпрос.

Тъй като те гледат на човешката дуалност от своята материална гледна точка. Какво наблюдават, в какво си блъскат главите? Че човека има няколко „Аз“ и че дори в най-стария и най-умния живее детето.

Жана: Да, припомних си как Вие, Игор Михайлович, ни разказахте как преди време хората, които са се развивали духовно, на стари години са ставали по-мъдри, спокойни и балансирани, защото имали голям духовен опит, опит в обуздаването на своето съзнание. Тоест държали под стриктен контрол своето съзнание, гледали на света като зряла Личност, има се предвид в духовния смисъл на думата. В тях царял мир, спокойствие и пълнота от живота с Духовния Свят. Те живеели с пълнотата и многообразието на духовния живот, и в материалния свят техните действия били отражение на вътрешното им състояние. Към тях са се допитвали младите поколения в желанието да се докоснат до тяхната дълбока мъдрост. Тези мъдри хора са се грижили, в обществото да цари същия мир и покой, както и в тях самите. Също така хората да нямат крайна нужда от нещо материално. Тоест, участвали наравно с другите в създаването на условия за предупреждение и предпазване на обществото от активното влияние на самата система. Те се грижели нито едно косъмче да не падне от главичката на дечицата и нито едно детско коремче да не изпита глад. Естествено, всичко това не е съпоставимо със случващото се днес в обществото, където са загубени ключовете от духовното знание. Днес всичко е право противоположно.

Татяна: Да, уви... Върху какво са изградени различните техники за манипулация на човешкото съзнание? Днес, за съжаление, това е много нашумяла тема, която се пресича с ежедневието на всеки обикновен човек: как да се влияе, как да се управлява тайно, как да се манипулира съзнанието на другите, как да се управлява тълпата. И върху какво се крепи всичко това? Именно върху въздействието на това детенце, което се намира във всеки човек, **тоест върху не-**

доразвитото първично съзнание. Ако погледнем глобално, какво се случва в самия човек, в неговото обкръжение, в микро колектива? Същото, каквото и в макро колектива. Върху това въздействие и манипулации са изградени всички религии, политически и жречески организации... Всичко се обяснява като на деца на 5-6 годишна възраст.

Игор Михайлович: Естествено...

Татяна: И никой не знае, защо е така, а не инак.

Игор Михайлович: Защо? Защото в действителност първичното съзнание има власт над вторичното или новото съзнание. То го контролира.

Татяна: А когато Личността се развива духовно? Как човек да се освободи от всичко това?

Игор Михайлович: Как работи Личността? Та нали Тя, в силата на определени закони, контролира директно първичното съзнание. Но отново, вторичното или човешкото съзнание диктува на примата – първичното съзнание, разказва му и показва различни картинки, а после първичното съзнание поднася всичко това на Личността...

Но когато човека, работейки над себе си, получава определено ниво на свобода, той започва да диктува на примата, какво да прави и по този начин придобива пълен контрол над своето съзнание. Може ли дяволът да бъде победен? Не може, а трябва! И победата на първо място, трябва да е вътре в теб. Във всички хора не ще успееш. Във всички – това е дело на всеки отделен човек. Ето, върнахме се от там, от където започнахме. Побеждавайки в себе си, ти променяш своя свят. Това е много важно. И когато такива хора има много се променя и обществото. Тогава Сатаната губи своята власт над хората и **обществото се освобождава**. Това е мечта на всяко нормално общество. Така трябва да бъде.

Може ли дяволът да бъде победен?
Не може, а трябва!
И победата на първо място,
трябва да е вътре в теб.
Във всички не ще успееш.
Във всички – това е дело на всеки отделен човек.

05:42:42 - 06:20:30

Игор Михайлович: Вече неведнъж говорихме, че съзнанието като част от системата винаги навързва, че е активно и винаги заставя, принуждава и съблазнява, а Духовния Свят просто го има. Достатъчно е човек да се успокои, да се абстрахира от мислите и ще разбере, че е способен да наблюдава своите мисли и наблюдателят е Личността. Когато човек като Личност, от позицията на наблюдател, започне да влага силата на своето внимание в Духовния Свят, тоест в чувственото възприятие на онова, което се намира отвъд триизмерността, тогава вижда още по-добре как мислите се опитват да го управляват и манипулират.

Когато човек изучи подробно и разбере, че съзнанието не е той, тогава естествено то губи своята власт над него. От тук нататък човек може да избира и да действа. Това не означава, че външния живот се променя, но той става пълноценен и интересен. Като следствие човека се избавя от такива неща като „депресия“, „психологически проблеми“ и тем подобни, та нали всичко това принадлежи на системата.

Ето един простичък пример, показващ може ли човека да има депресия. Тя е една от формите на егоистичното самолюбие на квадрат, когато „целият свят е лош, а аз едничък съм добър, никой не ме разбира и нищо не ми трябва“, но в същото време „обърнете ми внимание, аз толкова страдам“. Това чисто и просто е един от методите за манипулация.

Жана: ...системата привлича вниманието към себе си.

Игор Михайлович: Разбира се, стремеж към власт. Простичък въпрос: може ли Личността да се занимава с това? Естествено, че не. Защото **първото, което започва да изпитва човека е – постоянна радост**. Ние с нашите земни думи го наричаме „радост“, все пак трябва да се асоциира с нещо. Тази радост е безкрайна, това истинското щастие и **придобиването му е равно на истинския Жи-**

вот. Именно това е смисълът на човешкото съществувание тук. Ако човека е изживял своя живот и не е започнал да Живее, той е пропилял своя живот. Разбирането за това присъства, Личността никъде няма да се дене, тя разбира, но е недоразвита, както си е била детенце, така си е и останала. Прекомерната активация, дори бих го нарекъл – хипер развитието на съзнанието просто вкарва в десета глуха човека и той става... дори не роб, а зомби и изпълнява всичко, което му диктува съзнанието. Просто инструмент в ръцете на дявола, не повече от това.

Жана: Да, който е под контрола на съзнанието, той е и под контрола на страха, омразата и шаблоните, той осъзнава неизбежността.

Игор Михайлович: Разбира се, но първото, което започва е да отрича всичко духовно или да манипулира духовното в своя полза.

Татяна: Разбира се, така се създават сектите и религиозните култове, където говорят, че „Бог иска така“, а в действителност тече процес на поробване на Личността. Дори и хората да се стремят към Бога, системата подхвърля на пътя им различни авторитети, които експлоатират хората. Те прикриват своите земни интереси с думи като: „така е угодно на Бога“, „Бог иска така“ или „Бог каза така“. Тоест манипулират в полза на своите користни, политически, икономически цели в триизмерния свят...

Игор Михайлович: Как е възможно да се прикриват с Божието име? Или: „Бог иска, дай му“?!Естествено, ако човек иска да помогне на своята религиозна организация, то това е прекрасно. Но защо е нужно да се говори, че „Бог така иска“, ако не знаеш Бога? За какво са Му твоите пари? Простичък въпрос. Не е ли така?

Жана: ...ако природата Му е съвсем различна.

Игор Михайлович: Разбира се... Той няма интерес от материалния свят, какво да говорим за триизмерността. Някои ще се възмутят: „Как така?! Нали сме се родили тук, при това по воля Божия“. Но ако смяташ, че си се родил тук по воля Божия, тогава се моли на своите баща и майка. Те са твоя – бог. Пояснявам: ако съм дошъл в този свят, а според разбирането на съзнанието това е дошъл по „Божия воля“, а съзнанието се намира в тялото, следователно съм дошъл в този свят благодарение моите баща и майка. От първия ден на твоето зачатие ставаш одухотворен, но не и Одушевен, а Одушевен ставаш на осмия ден след раждането и именно благодарение на това получаваш шанс да станеш вечно Същество. Хората не се раждат избрани, а стават такива и това трябва да се заслужи, благодарение на духовния труд.

Жана: „По образ и подобие“, това е разграничението: какво е „тяло, съзнание, ум“, а кое е онзи „дъх на Живота“, за който говорихте.

Игор Михайлович: Точно така, какво реално е онази невидима част, която била привнесена тук по Воля Божия от Ангелите. Имам предвид Душата, Личността и възможността за постигане на Живота. Нещата са наистина справедливи, това е висша справедливост и висша степен на човешка свобода. Той може да избира на кого да служи: може да избере смъртта, служенето на Сатаната и илюзорната значимост, а може да стане Ангел, тоест безсмъртно Същество, равно сред равните, неразделна част от света на Бога. Това е честно и много интересно.

Татяна: Личността е – Дух , който притежава свобода на избор. За мнозина, които за първи път се сблъскват със Знанията, това ще бъде информацията, че този, който се премества в пространството, който извършва някакви действия, например кара кола, яде, мисли – не е самия човек, това не е той като Личност.

Игор Михайлович: За да намериш себе си е достатъчно да се успокоиш. Вече говорихме по този въпрос. И да понаблюдаваш „своите“ мисли и „своите“ действия, свои в кавички. Ще забележим как идват мислите, ще ги усетим и ще фиксираме тяхната поява. Ще почувстваме как „не искаме да мислим за това“, а мислите напират, как „не искаме да говорим за това“, а говорим. И именно този, който „не иска“ – това е Личността. Благодарение на тази малка сламчица започва запознанството със себе си. Парадоксът е, че Личността не може да бъде видяна в огледалото. Там виждаме временно съществуващата материална обвивка.

Татяна: Да, прекрасно е, когато човек го разбира и осъзнава, но когато духовните Знания в обществото са изгубени, тогава системата, започвайки още от детството на човека, се опитва да пороби новата Личност посредством първичното съзнание. Тя навързва ,че отражението в огледалото – си ти, тоест ти си тялото, ти си съзнанието и всички мисли са твои, ти виждаш себе си. Тя налага своеобразна материална самоидентификация, за да може Личността да съсредоточи цялото си жизнено внимание не върху духовното саморазвитие, а върху лъжливото „Аз“ от съзнанието в триизмерния свят. Там, където е властта и потребностите на системата.

Много млади родители предполагат, че детенцето няма никакво отношение към този свят, тоест не се е научило още да лъже, да изразява емоциите, които благодарение на шаблоните се вкореняват на по-късен етап...

Игор Михайлович: Но това е до този момент, когато съзнанието му се развие поне мъничко. В процеса на развитие на вторичното съзнание, какво наблюдаваме – егоистични прояви, манипулативни настроения, тоест детето започва да се приспособява към земния живот. Още не се е научило да приказва, но знае, че ако поплаче ще стане така, както иска. Не е ли така? Когато му е скучно ще започне да капризничи, ще го гушнат, тоест ще му обърнат внимание. От това започва всичко.

Татяна: Да, дори още при сукалчето има развити механизми за тайно управление на възрастните – това е детския плач, който звучи на такива честоти, че предизвиква дискомфорт сред околните и ги подбужда към действие, към удовлетворяване на възникналите потребности на детето. До голяма степен това са потребностите на неговото първично съзнание, на неговото тяло в триизмерността. По-нататък, когато детето расте, какви състояния наблюдаваме? Възхита на нещо в триизмерността, изключително емоционална, весела или обратно, пределно потиснато и угнетено състояние, а при родителя в повечето случаи надменно, „свръх правилно“, притеснително, раздразнително състояние. А интонацията? Обвиняваща, снизходителна, критична, пресичаща. Тоест тече възпитание посредством вторичното съзнание (доминиращото съзнание на родителя) на първичното съзнание (доминиращото съзнание на детето). Но ако родителите се развиваха духовно, тогава щеше да има повече истински, дълбочинни чувства и Любов, независимо от провокациите на развиващото се детско съзнание. Та нали паралелно с него ще се развива и Личността, тоест родителите ще са нагледен добър, духовен пример за своите деца. И за родителите е полезно и за децата.

Абсолютно сте прав, че системата още от самото детство учи детенцето да тегли вниманието върху себе си. Това е свързано с развитието на първичното и вторичното съзнание. Тоест още от ранното детство системата готви поредния свой роб...

Жана: Ами да, и учи детето, че гласът в главата или тези програми-артисти от съзнанието – са то самото: гласа му, мислите му, фантазиите му... Спомних си момента, когато Вие, Игор Михайлович ни разказахте как след първичния тласък при детето започва интензивното развитие на вторичното съзнание.

Игор Михайлович: Точно така.

Жана: Всичко това може да се проследи при децата в 3-7-та им годишнина, когато започва да се проявява бурната фантазия, образите, картинките, свидливостта и всички „желанийца“. Тоест, когато тече интензивното развитие на вторичното съзнание.

Игор Михайлович: Разбира се. И по-нататък виждаме как растат дечицата и как в едно семейство първото детенце е егоист, а второто – душица. Кой е виновен? Интересен въпрос. „Детето се е родило такова“. Не можем да кажем, че възпитанието им е различно, напротив, абсолютно еднакво. Родителите им са прекрасни хора. Още от самото детство ги възпитават на най-висшите, в човешките разбирания, морални ценности, етически норми, а човека става или наркоман или негодник, това се случва често. Защо? „Влияние на улицата или още нещо си“. Не. Всичко това е част от развитието на съзнанието. Всичко започва от този момент, когато започва да се развива вторичното съзнание.

Татяна: Бих искала да добавя още, че когато се развива вторичното съзнание, още от самото детство, системата учи детето да тегли вниманието към себе си. Когато за първи път ни разказахте за това, стана много лесно да се чете между редовете, изучавайки различни научни трудове по психология на децата и да се разбира истинската причина за едно или друго тяхно поведение. Дори самата аз си отговарях на различни въпроси, които си задават учените.

Например за парадоксалността на детските разговори. За разлика от възрастните, за децата речта е много близка до действието. Когато например две деца си говорят, това е все едно слушаме два монолога: всеки от тях упорито се опитва да приобщи другия към своята мисъл или действие, но при това, без да се интересува дали е чут. Детето говори все едно със себе си, все едно в слух.

Игор Михайлович: Съвършено вярно.

Татяна: ...И детето предполага, че всички останали възприемат заобикалящия го свят точно така, както и то самото. В тази възраст при него тече неспирен монолог. То не се интересува нито от позицията на събеседника, нито от неговите мисли. Не се опитва да бъде чуто или разбрано. Ключова характеристика по време на този стадий е силно изразения егоцентризъм. За него събеседника е просто възбудител! И е важен единствено видимият интерес на събеседника.

Жана: Да, да.

Татяна: ...Чисто и просто да „прилапа“ вниманието, тоест лов на внимание. Много често се случва, когато възрастните си говорят нещо, а детето застава в центъра и започва да иска или разказва нещо, да капризничи, което цели притегляне на вниманието на възрастните към себе си.

Игор Михайлович: В началото системата учи как да се завоюва вниманието, после да манипулира с това и накрая да вкарва целия този механизъм в действие. Естествено, че като резултат, в по-нататъшното развитие на вторичното съзнание детето може активно да измисля различни ситуации, да си измисля обекти, които реално не съществуват и да ги представя като реални. Но работата е там, че за него всички измислици често се явяват същата реалност, както за нас това, което ни заобикаля. Просто работа на неговото съзнание.

Татяна: Да, още и интересния момент относно реакцията на критика. Вторичното съзнание реагира на критиката от другото вторично съзнание включвайки механизма за защита...

Игор Михайлович: Точно така.

Татяна: ...Възприема ситуацията като заплаха.

Игор Михайлович: Още от самото детство, системата привързва човека към неговото „Аз“. Към „Аз“ като център на егоизма и горделивостта. Именно затова навързва подобни микро сблъсъци в споровете и т.н.

Татяна: Такива микро сблъсъци, когато малкия човек, абсолютно сериозно и с пределна сила на вниманието, прави опити да изясни: кой, той или неговия събеседник е способен да навързва по-добре своята мисъл на другия. И какво означава за децата това? Просто поредната демонстрация кой над кого доминира. Това детско поведение е аналогично с това на маймуните. Изключително енергоемък и изморителен процес за човека и супер доходоносен за системата на Животинския разум. Ето къде изтича ценното човешко внимание.

Игор Михайлович: Наистина е така. Като следствие, вече при възрастния човек, това прераства в безкрайни сблъсъци в неговото съзнание с цел доминация на егото в материалния свят.

Татяна: И след подобна подготовка, какво избира човека? Ще отстоява митичната „истина“ от системата и ще порицава в своето съзнание всичко духовно, защото чисто и просто, започвайки от детството не се е научил да го разпознава.

Жана: Така е.

Татяна: Този човек не осъзнава, че е Личност.

Игор Михайлович: За него понятието „Личност“ е съвсем друго и се диктува от системата: неговото съзнание, егоизъм, горделивост, навързана му още в детството от съзнанието. По този начин системата щампова роби.

Ясно е, че вторичното съзнание трябва да се развива, за да може човек да комуникира и оцелява в съвременните

условия в триизмерния свят. Но отново, без доминация на духовните основи в ежедневието на обществото (реално, а не на думи), детето израства егоист и системата го учи да използва своето съзнание за получаването на лична изгода и доминация над другите. Тоест, изначално се самозалъгва.

Жана: М-да, системата учи човека още от самото детство да се самозалъгва.

Татяна: Вследствие, какво излиза? Човек трябва да положи колосални усилия, за да се промени. Сега става ясно, защо хората правят едни и същи грешки. Защото първичното съзнание изобщо не иска да се превъзпитава, а вторичното изобщо не се променя.

Игор Михайлович: Трябва да се разбира, че първичното съзнание е част от системата, също както и вторичното. Системата не иска да губи контрол над Личността.

Жана: Така е. Но кое е интересното? Че при децата, независимо от натиска на системата, понякога се проявява и духовната мъдрост. В първите години от живота им първичното съзнание се развива по-интензивно и доминира над вторичното (както вече споменахме вторичното съзнание започва да се развива активно след първичния тласък). В тази възраст детето притежава най-голяма духовна свобода, тоест Личността още не е обвързана с шаблоните. Именно за това понякога се проявяват тези мъдрости. В тази си възраст децата са много по-предразположени да възприемат посредством дълбочинните чувства, да чувстват Истината, Истината, която за съжаление не получават днес от възрастните...

Татяна: Ами да, и тук липсва практиката. Какво получават в най-добрия случай от родителите си? Теория и тълкуване от вторичното съзнание на някакви моменти от една или друга религия, която изповядват или постулати

от атеистичния им мироглед. Какво може да разкаже на детето за Бога вторичното съзнание? Че „Бог е дядо с брада, който седи някъде в облаците“. Тогава детето пренасочва своето внимание от търсене на заключеното вътре в него към външното и цял живот търси пътя към дома извън себе си. От тук изниква коренът на всички съмнения и в крайна сметка, разочарование от илюзорните триизмерни образи.

Нека вземем например християнството. В религиозните тълкувания на Библията, в темите относно работата над себе си, се споменава фразата от Евангелие от Матея, че „ако не се обърнете и не бъдете като деца, не ще влезете в Царството Небесно“. И именно „обръщането към Бога“ се тълкува като промяна на начина на живот, но с разбиране от позицията на триизмерността. Да, там се подчертава, че обръщането трябва да е с „цяло сърце“, в някои тълкувания се споменава, че думата „сърце“ е алегория и в библията олицетворява същността на човешката Личност, съсредоточение на душата и духа (отново, съсредоточаване като насочване на силата на вниманието). Казва се, че главното дело на нашия живот е написано в „нашите сърца“ и че „именно сърцето взема духовно решение за обръщение към Бога“. Излиза, че всичко е дадено, просто са подменени основните понятия и без практически опит човека не знае, какво е неговата Душа и какво е Духа, какво е той като Личност и нейния истинен живот, който няма никакво отношение към илюзорната триизмерност.

Жана: Но когато притежаваш тези Знания, виждаш зрънцата истина, които са се влагали в тези думи. Под израза „бъдете като децата“ се има предвид свободата на Личността от съзнанието и близост с чувственото възприятие.

Игор Михайлович: Точно така. Детето наистина е поблизо до бога. Защо? Съзнанието се развива, но не толкова активно. Личността е доста по-свободна или от съзнанието.. Именно затова децата понякога изричат мъдрости, характерни за стареца, намиращ се пред прага на смъртта. Старците също са доста откровени, е не всички. Има и злобни,

затворени в себе си. Пример: цял живот бил невероятен човек, а дойде ли старостта става загрижен, защото разбира, че смисълът на живота не е в построяването на дом, отглеждането на дете или още нещо. Целият му живот е отминал, пред него няма нищо и не е постигнал най-важното. А кое е най-важното? **Излиза, че най-главното е още приживе да се научиш да Живееш**. Цял живот тичал, но напразно.

И както вече казахме неоднократно – животът отлита като ден. Както за теб е бил вчерашния ден (говоря образно), така и отлита живота. Буквално още днес той ще се превърне във вчерашен ден. Илюзията е временна - в това е проблема. На човека му изглежда, че е дълго, казва си: „виж колко много години имам пред себе си“... А живота трябва да се живее с готовност да си отидеш всеки един ден, всеки един миг и това трябва да е награда. Ти не можеш да ускориш този процес, човек няма право.

Жана: Всичко е толкова просто: **ако си взел решение да Живееш, просто започни да Живееш – тук и сега**. Ако го отложиш с един миг – съзнанието задължително ще се възползва.

Игор Михайлович: Съществува такова понятие като „служене на Света на Бога“. От тук започва всичко, какво означава да служиш на Бога?

Татяна: Да, мнозина разбират това от позицията потребителя... Живеят вътре в себе си посредством съзнанието, а не с духа, живеят с триизмерността.

Игор Михайлович: ...Седят, повтарят някаква молитва и това, с което започнахме – живеят под диктата на съзнанието. И благодарение на него приказват или пък четат списъка със своите пожелания към Бога, при това изнасяйки хвалебствени оди. Все едно се обръщат към земните си родители, тоест „искам кола“ или „кукла“, или още нещо.

Жана: ...Нещо за лична изгода.

Игор Михайлович: Съвършено вярно.

Жана: Тоест потребителско отношение към Бога.

Игор Михайлович: Най-страшното, което може да има.

Жана: Не нещо друго, а изкривено разбиране за служене...

Игор Михайлович: ...И забележи кое е най-интересното, мнозина казват: „ако си се разболял просто се помоли и ще оздравееш“. Помолил си се и си оздравял. Но за какво си молил? За материалното. Изхождайки от баналното разбиране в разделението между сатаната и Бога, тези две съставни, ти си се помолил със своето съзнание „на бога“ и твоето тяло оздравяло. Кажете ми кой бог ти е изпратил здраве според молитвите ти? Нима Вечният Бог? Не. Излиза, че твоето здраве, твоето тяло и твоето съзнание се намира под властта на Сатаната. Той може да го отнема, може и да ти го дава.

Господ няма да тръгне да отнема твоето здраве и още повече да ти изпраща болести. Защо? Но съзнанието отново разказва: „Нали си дете Божие, по образ и подобие от Него създаден. И Той всеки ден непрестанно те наблюдава“. Все едно няма с какво да се занимава. „Но той е Бог. Той е Всемогъщ. Има безчет очи и следи всекиго... И ушите му са безчет. Чува за какво си мислиш и какво говориш“. Кой знае за какво си мислиш и какво казваш? Този, когото наричат Сатана. Защо на него му е ясно? Защото това е неговият свят, неговите програми от него писани и вложени в твоето съзнание като в компютър.

Татяна: Да, в системата всичко е мъртво: Просто няма Живот, а само илюзии и игри от ума. Едни артисти от съзнанието играят ролята на покровител, а другите на молещ. Но къде в цялата тази картинка са самите хора? Къде е Живота в тях?

Ако си взел решение да Живееш,
просто започни да Живееш – тук и сега.

Татяна: Гледам на цялото това мракобесие в света и... просто глупост човешка под диктата на съзнанието.

Игор Михайлович: Преди много време попаднах на ръкопис от събора, на който умните глави се опитвали да преброят количеството Ангели в Безкрайния Свят. Ограниченото съзнание на няколко човека се опитало да преброи безкрайното количество Ангели. Парадокс. До ден-днешен се намирам под впечатлението на този акт. В какво е целият смисъл? Колко голяма може да бъде манията за величие на съзнанието?! И защо човека, намиращ се под негов контрол се уподобява с Бога или се смята за равен? Подобни хора имат само претенции към Духовния Свят и нищо в замяна.

Татяна: Просто списък.

Игор Михайлович: Често възниква и страх, страх от осъзнаването, че Той съществува и когато Личността е активна, човек го чувства. Възниква страх от смъртта и човек вече се стреми да достигне поне Покой, за да избегне мъките. Опитва се някак си да се примири с религиите, с техните представители, но всичко това са отново игри на съзнанието. Какво да се направи, светът е такъв.

Татяна: Съзнанието реално лъже човека, та нали то е посредникът между Личността и триизмерния свят. Но никога не може да бъде посредник между Личността и Духовния Свят, защото мъртвото познава само мъртвото.

Игор Михайлович: Безусловно. Именно това прави човека двойствен. От една страна привързан към материалния, триизмерен свят, а от друга в него съществува Духовното начало, което принадлежи на Духовния Свят и което помага на човека да стане това, което например в религиите наричат Ангел, тоест безсмъртно, духовно Същество. И забележете – безтелесно, което не е никак маловажно.

Жана: Да.

Игор Михайлович: След човешката смърт, да го наречем така, нито едно съзнание не е способно да влезе в Духовния Свят. Съзнанието изобщо не възприема Духовния Свят. И хората, които работят сериозно над себе си, имат натрупан опит (подчертавам, не вяра, а опит от контакта с Духовния Свят), разбират дори на ниво съзнание, че нещо се случва. Изключително сложно е да се опише с думи земни, какво изпитва Личността при допира си с Духовния Свят. Наричат го „щастие“ и всички познати епитети, изразяващи нещо прекрасно и безкрайно. Но да се разкаже подробно не е възможно. На нивото на Личността подобни хора прекрасно разбират всичко, знаят, изпитват радост, но не могат да го опишат.

Татяна: Споменахме двойствеността и бих искала да отбележа, че в много религии се среща понятието, особено в православието, „вътрешен и външен човек“. Въпроса относно външността е ясен на всеки, това е тялото, а вътрешния... По себе си съдя, че ако не бях се срещнала със Знанията, ако нямах чувствен опит и разбиране, че Личността е Духа и само чрез нея може да се общува с Бога, тогава под вътрешен човек щях да разбирам нещата, които не се озвучават, някакви мисли в главата...

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

Татяна: Де факто работата на първичното и вторично съзнание.

Игор Михайлович: Тоест под това ще се разбира първичното съзнание или съзнанието на примата, което контролира новото (вторичното) съзнание.

Татяна: Разбира се, или горделивостта от съзнанието на примата или мисли от вторичното съзнание, което рази-

грава цели сцени със своите артисти: как трябва да търсиш Бога в триизмерността, как да изглежда твоя духовен път. Всички тези мисли – това не си ти, това е лъжа от системата. Най-важното в този момент е да разбереш кой си ти.

Игор Михайлович: Правилно. Вторичното съзнание наистина е изключително активно и то е нещото, с което до голяма степен хората се асоциират. Ако човек се успокои и понаблюдава как идват мислите. Просто да си затвори очите, да се отпусне и да понаблюдава, **кой дава мислите**. В началото се чуват спорове, виждат се някакви картини, тоест живота продължава да тече. Въпросът е: **кой наблюдава тези появяващи се образи?** Това е първичното съзнание.

В момента, преди да заспим и съзнанието е още активно, именно в този момент можем да наблюдаваме дейността на вторичното съзнание. Благодарение на това наблюдение можем да разберем, че имаме две „Аз“, но не истински.

Когато сме се научили да наблюдаваме този процес, можем да се научим паралелно с него и да чувстваме, тоест да възприемаме Духовния Свят, благодарение на дълбочинните чувства – това е чувственото възприятие на Духовния Свят. Когато човек развива своето духовно зрение, тогава, както вече казахме, твърдата маса или твърдата чаша спира да бъде твърда и да има тази форма. Илюзията изчезва и виждаме нещата като някакви сгъстявания, полеви структури, банално, но до шестото измерение. А Душата се намира отвъд пределите на шестото измерение. Съответно всичко, което е свързано с нея също е в пределите на този своеобразен праг. В седмото измерение Личността отива осъзнато, след като се съедини с Душата. Бих казал, че Личността е на границата, много-много близо до Духовния Свят. Когато се самоидентифицираме, тоест освобождаваме от илюзиите на материята, от системата, от съзнанието (можем да ги наблюдаваме и контролираме), тук вече възниква не разбиране, а опит. И Личността започва да се развива, при това бързо и активно. „Какво означава да се развива?“. - мнозина

ще зададат този въпрос. Ще поясня. Реално човешката Личност не се развива в съвременния свят.

Татяна: Да, в съвременния свят съзнанието отвлича човека по много начини и хората са забравили главната цел – да се освободят от властта на съзнанието и да създадат подобри условия за духовното съзряване на новите поколения.

Игор Михайлович: Точно така. Кажете ми, кой днес се занимава с развитието на Личността на своето дете в духовен план? Всички тези картинки от различните религиозни издания, разговорите с Бога, какво е това? Същото, както ботове да говорят за Бога.

Татяна: Да, просто младите родители учат своите деца на това, което самите тях са ги научили. Ако няма личен духовен опит, ако самите те не преумножават в себе си духовната Любов, ако не е развито възприятието им за Духовния Свят посредством дълбочинните чувства, излиза, че само се приказва. Чисто и просто назидание с теории от съзнанието, и нито грам практика от преумножаването на Любовта от Духа в себе си. Естествено, че ако знаеха как, то биха били щастливи да го приложат, но са ги учили със съзнанието, просто да вярват и да се надяват, а не да живеят тук и сега с истинското вътре в себе си.

Игор Михайлович: Към какво се връщаме отново: „Вярвам – или не вярвам?“. Вярата не е Знание! Вярата е надежда, че нещо ще се случи. Личността може да възприема Бога, съзнанието – не. Съзнанието е способно единствено да вярва или не. Вярата допуска теоретическата възможност за Неговото съществуване, но Личността винаги ще стои за Бога, а съзнанието срещу Бога. Именно тук решаваща роля играе първичното съзнание. Ако първичното съзнание се управлява от системата или вторичното съзнание, тогава Личността е обречена. **Ако Личността управлява Първичното съзнание – то тя може да изучава системата**

от вън. Това е единственият начин за изучаване на системата без вреда за здравето, без вреда за съзнанието.

Татяна: Това е ключов момент за тези, които с помощта на личния опит или научно се опитват да изучат съзнанието. Защото да изучаваш системата бидейки в нея е...

Игор Михайлович: Ами да, опита показва и вече говорихме за това, че това не води до нищо хубаво, когато човек започва да изучава системата намирайки се в нея. Можем само да наблюдаваме и да получаваме информация, която ни разреши самата система, не повече от това. Този процес винаги ще е изгоден за нея, а за нас като Личност не. За системата (като смъртно същество), в отличие от нас (като потенциално безсмъртно същество). Тук изниква въпроса: „Защо потенциално безсмъртно?“

Когато личността се освобождава от робството на съзнанието, от материята и опознава Духовния Свят, тя се сближава и става едно единно цяло с Душата, тя става това, което днес наричат Ангел. В древните религии са го наричали с други имена, но смисълът не се променя. Човек става този, който трябва да бъде – безсмъртно Същество и естествено след смъртта на тялото, не може да умре, той като зряло Същество (образно казано като пеперуда от пашкула) се освобождава и преминава в Духовния Свят. Това не означава, че отлита някъде и тем подобни. Нашето съзнание си мисли, че трябва да се лети някъде или да се ходи. Духовният Свят е – Безкраен и навсякъде, просто малко по-високо, да го наречем така.

Когато Личността се освобождава съзнанието просто изчезва и това не е изгодно за него, защото то се идентифицира като „Аз“, а и за самата система не е изгодно. Съзнанието (извинете за примитивното сравнение) е като доилен апарат за нея, който се присъединява към кравата (Личността) и чрез него се дои мляко (силата на вниманието на Личността или силата на Аллата), което храни системата или Абсолюта, или както още го наричат хората – Висшия разум,

всичко това е усилен начин за неговото изхранване, който му дава живот. Именно за това системата е заинтересована Личността, в течение на човешкия живот, да не се освободи.

Татяна: Игор Михайлович, много хора задават въпроса, какво е реинкарнацията? Какво е прераждането на Душата?

Игор Михайлович: Прераждането на Душата или така наречената реинкарнация се случва след смъртта на физическото тяло. Това явление се случва тогава, ако Личността не се е освободила, тогава тя се слива със съзнанието в едно единно цяло.

Какво е прераждането на душата в опростена форма? Когато Личността не се е развила, тя не може да се съедини с Духовния Свят, ще го наречем – не е жизнеспособна, тогава съзнанието се запазва, то се самоидентифицира и продължава да работи, досущ както онзи доилен апарат, но преминава в малко по-различно състояние заедно с това, което наричаме Душа. Случва се реинкарнацията и цялата тази енерго информационна структура преминава, образно казано, от единия съд (разрушеното тяло) в друг (новото тяло, в което влиза Душата и образува новата Личност. И съответно в качеството на антипод за Личността, се образува ново съзнание). Но тъй като Душата не е напуснала този свят (тя се използва, случва се реинкарнация), то естествено, че остава и предишната Личност и предишните две активни съзнания, които я потискат.

Именно в това състояние човек изпитва, както го наричат още, „адски мъки“. Той ги изпитва повече на нивото на първичното съзнание, от колкото на Личността. Забележете, на вторичното съзнание тук му е много по-лесно, защото има разбиране за това състояние. А на ново първично съзнание има своеобразна болка, страдания и тем подобни, както и всички неприятни усещания.

Могат да спорят: „*Как може да има болка ако няма тяло?*“ Бих го сравнил с онзи ефект, когато липсва край-

ник, например човека е загубил своя крак, а пръстчетата на крака го болят (наричат се „фантомни болки“). Ето още по добър пример... които хората са изкарали инсулт, намирайки се в тялото, но не са можели да контактуват с този свят. При тях отсъства възприятието за тяло като такова, но се запазва ясно осъзнаване, разбиране и т.н. Ето това е състоянието на субличност. Тоест всичко, което си натрупал в своя живот, всичко активно, с което си живял, всичко това ще те съпровожда в продължение, възможно, на множество реинкарнации, докато не се намери Личност, която се освободи и тогава всички структури се разрушават или говорейки на съвременен език, докато не се случи пълна анихилация или не се изтрие всичко.

Личността винаги ще стои за Бога,
а съзнанието срещу Бога.

06:20:30 - 07:06:00

Татяна: Игор Михайлович, споменахте темата за световния заговор, че съществуват жречески структури, които не един век мечтаят за 9-тия ден...

Игор Михайлович: Какво е 9-тия ден? Мечтата на системата относно този ден звучи така: ако на 8-мия ден, в човешкото тяло като съд не влезе Душата, то съдът ще остане празен и на 9-тия ден Душата няма да може да влезе. Също така как системата ще създаде и ще развие в този непълноценен човек това, което тя нарича „бог“ - безсмъртно, материално проявено същество, което ще е равно по сила на Бога (тоест ще може да създава други илюзии и да ги поддържа безкрайно), или простичко казано анти бог.

Татяна: Много хора, които не са запознати с темата, могат да се усъмнят дали съществуват подобни тайни организации, които се занимават с проекта „Девети ден“. Но за тези, на които им е интересно да разберат повече ще дам една подсказка: вижте кой е инициаторът и спонсорът на всички изследвания по света, свързани със зачатието на човека в епруветка и как предвижва науката в това направление.

Игор Михайлович: Добра подсказка...

Татяна: ...Кой е имал интерес от това и защо?

Игор Михайлович: Да. Системата винаги ще се противопоставя на Бога. Тя кара хората да смятат самата нея за бог.

Татяна: Това нейно желание прозира в действията на робите й, когато някои хора, осъзнаващи своята нищожност като роби, демонстрират нагледно, стремят се, мечтаят и же-

лаят да изглеждат пред другите богове. Такива индивиди често разказват, че са достигнали невиждани върхове в Духовния Свят и се приподнасят едва ли не като въплъщение на Бога в тяло. Общо взето – хюбрис. Между другото в Древна Гърция хюбрис наричали високомерните хора, които не виждали по-далече от своята горделивост.

Жана: За съжаление тези хюбриси ги има и днес.

Татяна: Да. Това разкрива лика на системата, която говори чрез тях и се стреми да се уподоби на Бога. Тоест дребното и незначително се опитва да се уподоби на Великото и Безкрайното... Ако говорим с примери от християнството, то това е подобно на мракобесието на симонията в желанието да се властва над Светия Дух.

Игор Михайлович: Този парадокс се е запазил и до днес. Защо? Защото тече борба за оцеляването на самата система. Именно тя създава подобни условия за манипулация на нея самата.

Татяна: Но такъв ден не е възможно да настъпи, нали?

Игор Михайлович: Относно това може или не може да настъпи подобен ден ще кажа отново: всичко в този свят е материално, системата съществува единствено в пределите на първите 6 измерения, в 7-мото вече я няма. А над 6-тото измерение има още 66, които не й го позволяват.

За по-добро разбиране, какво представлява този свят ще дам един образен пример. Представи си едно цвете, например лайка. Представи ли си я? А сега си представи, че лайката изчезва и се появява птичка. Представи ли си го? По същия начин е и материалния свят за Духовния, досущ като лайката, която си представяш за миг и после я забравяш, този свят е мигновена илюзия. В това е целият смисъл. Но за хората като Личности този свят не е нищо друго като трамплин помагащ да скочат във Вечния Живот, или пък

в пропастта на безкрайните страдания. Изборът остава за самите хора.

Естествено, може и да се избира, но преди това трябва да знаеш, какво избираш. А за да знаеш, трябва да имаш опит, а опита идва от работата над себе си. Съзнанието разказва, че нищо вътре в теб не трябва да се променя, а само да се изучава и да се знае нещо за външното. Понякога казва, че трябва да се практикуват някакви медитации, упражнения, не е важно с какво се занимаваш. Без задълбочена работа над себе си и разбиране на всички тези процеси, без активно търсене на Духовния Свят вътре в себе си, нищо няма да стане. Духовният Свят не ще намериш във външното, Той може да бъде намерен единствено вътре в теб, тъй като пътят към Него преминава през човека. По тази тема сме говорили вече много в предишните предавания, а и доста хора са говорили по темата преди нас.

Докато човек не положи усилия, никога няма да се сближи с Духовния Свят. Най-сложното и просто едновременно е, че трябва да разбере, да се осъзнае и възприеме като Личност. Трябва да намери себе си истинния. Трябва да види всички артисти в своето съзнание, които го отвличат и карат да се занимава с какво ли не, които му разказват: „Как ще я караш без нас ако не ни слушаш? Ще паднеш!“ Няма да паднеш, тъкмо обратно – ще полетиш. Докато човек не осъзнае тази истина и не започне да работи над себе си, няма да се научи на най-сложното и просто едновременно – да бъде щастлив, да бъде Жив, просто да бъде, а не да съществува.

Да бъдеш щастлив,
да бъдеш Жив,
просто да бъдеш,
а не да съществуваш.

Игор Михайлович: Когато хората изучат мъничко системата или започнат реално да се занимават с духовното саморазвитие... Нямам предвид съвременния подход и разбиране за „духовно развитие“, което е да седиш в медитации и молитви и да чакаш, когато се случи нещо, а когато човека става и тръгва, тоест започва усърдно да работи над себе си, когато започва реално да се самоизучава като Личност, да изучава своето съзнание (този враг вътре в себе си, който по всякакъв начин го отвлича от пътя към Духовния Свят). Казано е: „Не ще победиш врага ако не го изучиш.“

Татяна: Да, както са писали в древността, смисълът на човешкото съществувание тук е да победиш себе си, да победиш в себе си врага.

Игор Михайлович: Парадоксално, но е така. Тогава ставаш Човек, тогава портата, за която говорихме, се разтваря широко пред теб. Когато се стремиш да я достигнеш и да излезеш, тогава започваш да наблюдаваш. И на първо място да изучаваш: „Как се заражда мисълта и как се управлява?“, разбираш, че където влагаш силата на своето внимание (или както се казва в зороастризма, къде насочваш или съсредоточаваш мисълта), това състояние и пораждаш. Какво е съсредоточаването? Това е влагане на вниманието. Можем дълго да си играем с думите, но същността не се променя.

Татяна: Тоест Личността възприема триизмерността и ситуациите в нея такива, каквито ги поднася първичното съзнание. Образно казано, това е като да управляваш бизнес и твоя „доверен“ счетоводител постоянно да те занимава с различни маловажни задачи като в същото време ти пробутва на бързо различни финансови документи за подпис. Не стига това, но и нагло лъже за баланса на предприятието, с цел да одобряваш все повече средства за комфортното му съществуване в твоята фирма, а ако се усъмниш започва да ти разказва красиви приказки, с цел да му повярваш, че

именно това е твоя живот и всички проблеми се трупат поради твоята управленческа некомпетентност.

В дадената алегория „довереният“ счетоводител е твоето първично съзнание, което тихичко работи и за Личността, и за вторичното съзнание, но винаги преследва своите собствени материални интереси. А финансите са вниманието, с което разполага Личността.

Игор Михайлович: Нещо такова. Концентрирайки вниманието си върху нещо или влагането на силата на вниманието е равносилно на плащане за театралното представление, което ни разиграва нашето съзнание. Тогава актьорите заиграват и разказват едно или друго. Може ли човек сам да предизвика поне една дума? Не. Стигаме до разбирането, че човек не е способен да произнесе самостоятелно нито една дума, кой тогава е човека? Нима съзнанието? Не, той е – Личност и това е самата реалност. Съзнанието може да говори, да общува, но махнем ли го, ние с теб сега няма да можем да комуникираме вербално. Защо? Защото както вече споменахме, Личността не взаимодейства с триизмерния свят, но взаимодейства с първичното съзнание.

Татяна: Да, с първичното съзнание, а то е като кълбо, съчетаващо, какво ли не. То е под постоянните атаки на вторичното съзнание, посредством различни натрапчиви мисли и провокации, целящи възбуда на различни емоционални състояния...

Жана: Разбира се. Всичко се проследява елементарно, когато работиш над себе си. От личен опит дори мога да кажа, че цялата тази провокационна вълна от вторичното съзнание е едва забележима, но се чувства. Чувства се нейното леко усилване: появява се предпазливостта, настроението тъничко се сменя в очакване на нещо не съвсем добро. Това прераства в безпокойство, понякога с нюанси на тъга или едва уловима, но разпознаваема печал. Прекрасно разбираш, че системата започва да ти прожектира поредното

кино. След това с първите кадри идва и провокационната вълна, първия ярък кадър, след него театралното озвучаване в главата, тоест някоя мисъл, но без твоето внимание тя е мъртва. Зазвучава цяла симфония от спомени: „хайде да си припомним еди-какво си, просто така...“

Татяна: Ами да, различните сравнения и преценки от съзнанието.

Жана: Да, но в този момент избираш именно ти: да обърнеш ли внимание или не. В зависимост от твоя избор се развива и самата ситуация. Например, идва поредното въздействие от вторичното съзнание, след това картинките от първичното, после мислите, да се обидиш или не. И ако обърнеш внимание на тази мисъл, се активира горделивостта, тогава играейки или напълно сериозно започваш да я разгледаш и да й се наслаждаваш, тоест да влагаш цялото си внимание в нея. След известно време вече се чувстваш като пребит, защото си обиден на целия свят, безкрайно тъжен и разстроен, потънал в самосъжаления и раздута собствена значимост. Тоест емоциите се леят като река и системата яде. Но ако съзнанието ти предложи „да се обидиш“ и ти кажеш: „Не!“ тоест игнорираш цялата тази триизмерност с всички нейни счетоводители, хюбриси и т.н.“ и се гмурваш в радостта на дълбочинните чувства, тогава всички ситуации отминават все едно не ги е имало. Разбираш, че това са били просто провокации на системата с нейните илюзии, не повече. И най-главното – ти си отстоял своя избор, като Личност, и не си действал като роб на съзнанието.

Игор Михайлович: Правилно говориш.

Татяна: От една страна първичното съзнание е проводник на рой мисли и емоционални състояния от вторичното съзнание, а от друга отговорник за всичко свързано с работата на самото първично съзнание като горделивостта, комплекса от деструктивни усещания и състояния от Жи-

вотинското начало като: омраза, завист, вражда до взаимодействието с тялото посредством мозъка, а това са най-различни телесни усещания, болести, емоции, всичко, което чува и вижда в ограничен триизмерен диапазон... И съзнанието не спира да атакува Личността по всички фронтове.

Но какво знае за триизмерността „спящата“, неосъзната Личност, намираща се в робство на съзнанието? Само това, което и поднася първичното съзнание: Цялата информационна илюзия, измислените ситуации, емоционалните състояния на Животинското начало. Чисто и просто лъжа, поднасяна посредством зрението и слуха. Известно е, че през очите преминава 90% от информацията относно триизмерния свят и съзнанието казва на Личността: „ето, виждаш със собствените си очи“. Но това е чиста лъжа! Защото всичко се възприема от съзнанието посредством оптическата система на тялото – очите, а те какво са? Те са такъв своеобразен монополист-доставчик на визуалната информация. Очите не са прозорци към света, а миниатюрни прозорчета на мозъка, който се намира под контрола на първичното съзнание.

Всичко, което смятаме, че „виждаме ние“ е лъжа. Очите просто възприемат видимата част от спектъра на електромагнитното излъчване, при това в изключително тесен диапазон. На това отгоре, този сигнал се конвертира в електрически импулси, постъпва в мозъка и след това в първично съзнание. Чак след това, първичното съзнание предоставя на Личността ограничена картина на ситуацията в триизмерността, но не без своите корекции и акценти. Тоест интерпретира информацията по свой начин, отличавайки ключовите моменти интересни за съзнанието и скривайки информацията, която не му е интересна.

Жана: А кое не е интересно за съзнанието? Като правило всичко, което не дава възможност за прилапване на вниманието, всичко, което дава свобода на човека от робството му.

Татяна: Да, чисто и просто игра на „развален теле-

фон“, когато в единия край звучи едно, а в другия с такива изкривявания, че е трудно да се разбере, какво се е имало предвид изначално... Тоест първичното съзнание като компютър практически моментално решава цяла редица от задачи, създавайки още в движение илюзия, която поднася за „реалност“. „Реалност“ в кавички, защото дори за материалния свят или системата, реалността е физика на първичните енергии, лов за силите на Аллата. А останалото са просто създадени от нея илюзии, досущ като капаните за зверовете. Затова на нас само ни се струва, че възприемаме заобикалящия ни свят, а всъщност Личността няма очи.

Игор Михайлович: Личността изобщо няма нищо общо с този феномен...

Татяна: ...Да, защото Личността е Дух.

Игор Михайлович: Точно така.

Жана: Да, Личността има съвсем друго възприятие... Сега си спомням как живях по-рано, когато единствената ми реалност бе съзнанието. Та това си беше чист кошмар, а аз си мислех, че „живея“. Досущ като парализиран, болен човек с едноканален телевизор пред себе си, който създаваше в моето съществуване илюзията за живот. Живот като на много други хора. Живот с този един канал, показващ каквото си иска. Живот с навързаното от канала състояние на вечна мелодрама в своите кратки сюжети.

Но после, когато на практика, наистина сериозно започнах да работя над себе си, разбрах, че този канал не е единствения, и че в ръцете ми има дистанционно за управление на много канали. Но съзнанието и тук се вмесваше със своите коментари, привличайки вниманието ми, както винаги, към пустото, един вид „виж как вълшебно превключваш каналите“. И когато за първи път почувствах безграничната свобода вътре в себе си, свободата от докосване с Духовния Свят, тогава разбрах, че не ми е интересно да гледам този

телевизор от системата, където почти всичко е пусто, шаблонно и където говорят ботовете. А кой би искал да слуша мъртвото и пустото, когато в теб звучи истинския Живот, когато чувстваш Неговата пълнота и безгранична радост и щастие?! Когато не си пасивно депресивен зомби, прикован към триизмерното си тяло, а когато изпитваш безкрайна свобода и единство с истинския Живот, с огромния процес на съзидание в Любовта. Затова възпрятието на Личността – е съвсем друго възприятие... И благодарение на него, човек възприема с дълбочинните чувства истинския Живот, това обемно Знание, което не е ограничено от рамките на времето и пространството.

Игор Михайлович: Да.

Татяна: Сега си спомних още една важна информация, която Вие, Игор Михайлович, някога споделихте с нас, а именно, че духовно зрялата Личност получава информацията за триизмерния свят не само от първичното съзнание, но има възможност да я възприема и от полевите структури намиращи се в общото поле на съзнанието, един вид заобикаля първичното съзнание. Тоест тези структури от човешката конструкция, които са непосредствено свързани с мозъчните структури, например с бадемовидните тела и други. В книга „АллатРа“ са описани подробно под названието „странични и задна същности в човека“.

Игор Михайлович: Да, това е така.

Татяна: Излиза, че ако Личността е свободна от властта на съзнанието, тя знае цялата истина, независимо как хитрува нейния „счетоводител“ - първичното съзнание.

Жана: Да, интересно е още, че Личността не разполага с функцията за декодиране на информацията от триизмерния свят, която притежава съзнанието и влизащите в него полеви структури. Та нали Тя има много по-големи възмож-

ности, от колкото целия този примитивен инстументариум на съзнанието. Личността има цялостно възприятие. Тя извършва избор или говорейки с асоциативния език от триизмерността – взима решение дали да вложи силата на своето внимание в нещо или не. В този свят Личността има своеобразна „двуканална връзка в онлайн режим“ (както някога ни бе обяснил Игор Михайлович), от една страна с първичното съзнание, а от друга с полевите структури от общото поле на съзнанието.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

Татяна: Ето още нещо, което ме заинтригува, че дори да се е случило някакво нарушение с невроните в главния мозък, например вследствие на болест или травма, тоест по някаква причина е нарушена връзката между мозъка и първичното съзнание... Например човек частично е загубил своята памет, способността да чете или още нещо, то това по никакъв начин не му пречи като на Личност да се развива духовно и да продължава своето съществуване, дори намирайки се в такова тяло.

Жана: Да, духовното развитие на Личността – е практически процес в режим „тук и сега“, това е уникален процес от докосването с Духовния Свят, това е съзидание в духовната Любов и не е свързано нито с триизмерността, нито с материята като такава. Там съществува съвсем друг опит и друг Живот.

Личността изначално притежава способностите за „двуканална връзка“, но когато се намира в робството на съзнанието, те са слабо развити, затова първичното съзнание има възможността да залъгва Личността със своите картинки, измислици, страхове и съмнения. Дори хората, които се занимават с магия (на ниво до 6-то измерение), не осъзнават всички механизми и тънкости на системата, която чисто и просто ги манипулира. Просто в такива случаи горделивостта напълно ги заслепява. Само им се струва, че са

толкова „силни и могъщи“, но не виждат основното, а то е, че колкото повече развиват в себе си тези магически способности, толкова повече расте слепотата към глобалните промени в тях самите, толкова по успешно ги манипулира системата и ги превръща приживе в субличност, прикована благодарение на силата им на внимание към подхранване на системата.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

Татяна: Игор Михайлович, един въпрос относно духовното зрение. Нали когато човек се намира в състоянието на духовно прозрение и вижда някакви бъдещи събития в триизмерния свят, той не вижда самото действие, както например виждат маговете (ограничени в рамките на 6-те измерения)?

Игор Михайлович: Това е така. Човека не вижда действието, а резултата.

Татяна: Тоест тези, които виждат бъдещето се разделят на две категории?

Игор Михайлович: Да. Изключително рядко явление е, когато човек има духовно зрение и вижда цялостната картина. На него като Личност му е трудно да се ориентира къде е вчера, къде е утре, защото при него винаги е днес. А говорещите от Ариман, тоест дявола, виждат събитията, тоест като дежа вю.

Татяна: Ами да, те виждат събитията, но не разбират смисъла на случващото се, нито причината и следствието. Виждат само някаква последователност от събития и само това, което им показва системата, но не виждат общата картина. В крайна сметка се оказват прави тези, които виждат цялата картина, а не тези, които наблюдават отделни моменти, без разбиране, какво към какво води всичко това.

Съзнанието е изградено върху принципа на повторението на шаблоните, върху магията от съзнанието...

Игор Михайлович: Принципно е така. Първото, с което се сблъскват хората, придобивайки първия си духовен опит (нали сте минали по този път и разбирате) са именно тези подхвърляния от системата, които наистина отвличат.

Жана: Да, изведнъж виждаш, че си придобил някакви магически способности, с теб се случват свръхестествени ситуации, изобщо започва да се случват някакви магически дивотии.

Татяна: Седиш си и просто знаеш, че ето сега ще влезе еди-кой си и ще каже еди-какво си. Това наистина се случва. Или се сещаш за някой човек, когото не си виждал отдавна и вече знаеш, че именно сега ще ти се обади по телефона. И в същия момент – телефона звъни. Но най-главното действие се случва след това, когато съзнанието акцентира на случилото се, а това е равносилно на поставянето на капан, в който се стреми да те вкара подклаждайки емоциите на възхищение. Тогава артистите в твоята глава започват да раздуват твоята горделивост и да викат: „*Браво! Виж колко духовно си се развил! Хайде да утвърдим тези умения. Избери си някакъв обект в триизмерността и вложи в него цялото си внимание.*“ Но ако гледаш трезво на илюзиите от системата, тоест Личността ти е свободна, тогава просто разбираш какво се случва. Нима си се развил духовно? Не.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Просто си станал интересен за системата и тя те дарява с някакви качества, за да се отвлечеш и занимаваш с неща, които не са ти нужни, които не зараждат живота, а го отнемат. Чисто и просто смъртоносен вирус.

Жана: Да, огромна благодарност, че ни предупредихте още преди да се сблъскаме с тях. Тогава вече знаехме как-

во да очакваме. Ако ги нямаше тези Знания и работата над себе си...

Татяна: Да, огромна благодарност! Още от самото детство, системата поражда в нас впечатления от различни филми, приказки и въобще от заобикалящия ни свят, в които явно се рекламира магията. По този начин системата подготвя човека и му вменява, че ако притежава някакви свръхспособности, ще се различава от другите и ще им влияе. Тоест всичко се свежда до баналното властвай и заповядвай. Но най-точно е да се каже, че тя ще властва и заповядва над другите чрез теб като зомби.

Системата подхвърля някакви магически трикове все едно кокал на куче и ако човек не е въоръжен със Знанията и разбирането какво реално се случва, то цял живот ще търси магията. Освен това неговата горделивост ще въвлече в процеса и много други хора. Системата подканва: „*Отиди и разкажи на другите, похвали се с постиженията си в триизмерността*“. Тя дори ще ти покаже в мислите ти кои хора ще ти се възхитят, и как ще го правят. Тоест тези, в които ще се зароди завист и желание да се научат на същото.

Системата никога няма да те заведе при онези, които ще осъдят действията ти. Не. Всичко е разчетено за години напред, дори как ще се хвалиш пред своите бъдещи деца, за които още дори не си мислил и как ще заразяваш младите поколения с този вирус. Всички тези подсказки от системата са прецизно разчетени: влага се мъничко, а печалбата е огромна. Но когато знаеш това е много лесно да не се поддаваш на подобни уловки. Дори и да се е случило нещо свръхестествено, просто не влагай в него силата на своето внимание, помни, че това е „поздрав от системата“.

Жана: Да, това е важен момент. Просто игнорирай, не желай. Влагай вниманието си в преумножаването на духовната Любов, в личния си ръст. Тук е смисъла. Това по никакъв начин не е свързано с триизмерността и нейните образи, защото е нещо съвсем друго.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Системата ще се опита да събори човека, стъпил на духовния път с изкушението на магията. Тя ще му даде различни способности, е, не при всички се случва така, но при повечето, тези, които тайничко жадуват подобни умения... Нека да вземем книга „АллатРа“. Съзнанията на мнозина бяха заинтригувани не от възможността за придобиване на Знания, а от възможността от получаване на магически способности. За какво? За да усилят своята власт в материалния свят и най-вече над своите близки. На хората много им се иска. И когато не получавали желаното, съзнанието не се е удовлетворявало, защото първото, което казваме е – стойте по-далече от магията. Когато човек се стреми към нея, той не е за нас.

„АллатРа“ не е религия, дори не е сборник със закони. „АллатРа“ е източник на Знания – къде се намира портата и как да се стигне до нея, ни повече, ни по-малко. По-нататък е личния избор. Искаш ли, ставаш и тръгваш, отваряш, влизаш и се учиш, но винаги се учиш и правиш нещо. Не правиш ли, нищо няма да излезе.

Татяна: Да. Игор Михайлович, Вие много правилно отбелязахте, че всичко започва от работата над себе си и изучаването на своето съзнание. Когато започваш да се самонаблюдаваш, разбираш, че не си се познавал и не си подозирал, колко силно си бил свързан със съзнанието, колко ефективно си служил на системата. Цялата говорилня в главата е изградена върху управлението и тайните мотиви в търсене на изгода, а изгодата за системата е силата на вниманието. Наблюдавайки честно гласовете и споровете в главата разбираш, че там някой ти навързва и разказва нещо, при това шаблонно.

Ще разкажа за себе си... Когато за първи път започнах да следя честно целия този мисловен поток, то в началото ми стана дори малко страшно. Но отново, този страх изниквaше от съзнанието. Нещо повече, страха или емоцията бяха съпровождни от мисълта: „Не си ли развила шизофрения? Вече чуваш гласове...“ По-нататък, колкото по-съвестно сле-

дях и записвах всичко случващо се в главата ми, толкова повече съзнанието ме плашеше с различни мисли, при това изключвайки себе си като източник на тези мисли, тоест говореше от първо лице: „Как е възможно да живея така? Ще загубя контакт с този свят. Ще развия шизофрения. Всички ще ми се смеят“. А аз си викам: „Аха, щом плаши така, следователно съм на верния път и трябва да въведа ред“. Как се побеждава всеки страх? Както ни бяхте казал Игор Михайлович – със Знание! Тогава сметнах, че това е прекрасна възможност да попълня своя практически багаж.

Взех медицинската литература и имайки предвид всички уникални Знания за Личността, първичното и вторично съзнание и всичко, което някога ни разказахте, изясних много любопитен за себе си момент. А именно, че следенето на работата на своето съзнание не е някакво полиморфно психическо разтройство, свързано с разпадане на мисловните процеси и емоционални реакции, наречено шизофрения. Дори не е дисоциативно разтройство на идентичността, което свързват с раздвоението или множеството „Аз“. Учените до ден-днешен не могат да намерят причините стоящи зад това явление. Но благодарение на всички Знания, които споделихте с нас, всичко става ясно и очевидно. Всичко описано в медицинската литература са просто проблеми на тялото и първичното съзнание, независимо, че там се използва термина „личност“ в разбиране на „Аз“ от ума. Тези проблеми са свързани на първо място с факта, че човека като роб на системата се е сраснал със съзнанието и се страхува и вярва на всичко, което му предлага. Първата стъпка, която води до подобни патологични състояния като шизофренията и други психически разтройства е раздутия егоцентризъм, манията за величие, жаждата за власт и разбира се, жаждата за свръхестественото. Тоест истинската шизофрения е когато човек жадува със съзнанието си за магия.

Жана: Да, интересно е, че съгласно различни изследвания, шизофренията е сравнително рядко заболяване и първите му прояви се появяват във възрастта от 15 до 25 го-

дини, тоест периода, когато започва да функционира доста по-активно вторичното съзнание с всичките му тайни желания и магия.

Татяна: Абсолютно вярно. Нещо повече, симптомите на шизофренията напомнят за кризата на подрастващия. Между другото има изследване, където се казва, че увеличаването на риска от развитие на шизофрения е свързано не само с аномалиите в биохимията на мозъка или нарушаването на мозъчната анатомия, но и с аномалиите в темпоралните лобове, хипокампуса и бадемовидните тела.

Жана: Да, тук има над какво да се замислим, особено ако направим съпоставка с информацията от книга „АллатРа“ за феномена на бадемовидните тела, отговарящи за способността за разчитане на информацията и за връзката им с тялото, енергийната конструкция и работата на страничните Същности.

Татяна: Абсолютно вярно. Който е чел книга „АллатРа“ сега ще разбере много... Бях удивена от още един момент, а именно – защо изпитвам страх пред тези мисли? Та нали преди да се запозная с медицинската литература не знаех почти нищо за това заболяване. Съзнанието от една дума раздуваше някаква илюзия и именно тук блесна истинската причина за този страх: „Другите ще ми се смеят“. Именно мислите от съзнанието: „Какво ще си помислят хората за мен? Как ще ме възприемат моите близки, приятели, познати? Как ще изглеждам пред тях?“ Тези мисли изникват в главата по най-различни поводи. Тоест съзнанието кара хората да живеят така, че да изглеждат по определен начин в очите на другите. Просто да робуват на илюзорен, измислен образ, с който искат да ги асоциират.

Жана: Да, а какво се случва с хората, за които е адресиран илюзорния образ? Та нали съзнанието на другия човек ще го възприема по съвсем различен начин, а не така, както

си го представя твоето съзнание, тоест как ще ти се възхищават. Горделивостта поражда горделивост! Твоите действия ще породят в другия само завист и омраза. Съзнанието на ближния ще активира мисли от рода: Този човек нарочно каза или направи еди-какво си, за да ме унизи и да изтъкне колко съм некадърен в сравнение с него. Я да му отвърна така, че да ме запомни завинаги, а и да му покажа, че изобщо не съм по-лош от него".

И тази игра на кой е по-по-най ще тече до безкрайност в квадратното поле на системата, докато не завърши живота на играещите. Но когато следиш проявите си и осъзнаваш цялата тази своя глупост, тогава си задаваш въпроса: „Струва ли си да храня системата или все пак трябва да се откажа от своята горделивост и да заживея вътре в себе си с Любовта, с живота на Личността като Дух?" Тогава ще ти е все едно, какво се опитва да ти нашепва твоето съзнание в триизмерността.

Татяна: Да, това е интересно. Когато се самоизучаваш честно и съвестно, без да се поддаваш на емоциите, шаблоните и желанията от съзнанието, тогава разбираш, че горделивостта и страха – са просто първия страж на твоя път към истината.

Игор Михайлович: Това е първият момент, предизвикващ страх в съзнанието и отвличащ човека. Това е първият страж. Най-страшното, на което се поддават хората – са свръхестествените способности, магията. Те отвличат много силно.

А по-нататък, когато човек малко се е развил става още по-интересно. Тук системата се опитва да го отвлече и ангажира с нещо на всяка крачка и всичко това се случва докато човек върви към портата. Веднага, след като я отвори – всички чудеса и отвличания спират. **Системата реално е много слаба, защото има власт единствено над човешкото тяло и неговото съзнание, но никога не може да владее това, което наричаме Личност, какво**

остава за Душата, а още повече да повлияе на Духовния Свят. Това е истина.

Жана: Някога много ми помогнаха Вашите думи за това, че 70% от вниманието трябва да се насочва към Духовния Свят и 30% към дейностите в материалния свят, да се обслужва тялото, вършенето на някакви дейности, работата. На този етап това беше много силна подсказка, защото имах различни състояния, имаше ги и емоциите, а те водеха към материалното.

Татяна: Да, към обичайните неща за съзнанието. Много е важно да се осъзнае къде влагаш своето внимание всеки един миг.

Игор Михайлович: Още нещо интересно за преразпределянето на силата на вниманието. Тази сила можем да сравним с финансите, ресурсите или енергията, няма значение как я наричат, но тя наистина е много важна. Ако човек влага силата на вниманието си (можем да я наречем жизнена енергия или ресурс) във временното и смъртно, какво ще стане с него?

Жана: Ще умре заедно с него.

Игор Михайлович: Задължително. Който и каквото иска да разказва, ще се случи точно така, но ако човек влага в Живото, в това, което ще живее вечно, какво ще се случи?

Жана: Той сам става Жив.

Игор Михайлович: Правилно, на където се стремиш и вървиш, там и ще стигнеш. Нали така?

Жана: Да. Въпросът е какво ще избереш ти.

Игор Михайлович: Много е важно какво ще изберат

хората... Имам предвид жадуващите. Ще кажа отново, това не е нужно на всички. Реално Личността на всеки човек се стреми към Духовния Свят, в това е нейния смисъл. Човекът съществува тук, преди всичко, за да постигне истинната, духовна свобода, тоест да стане Духовно Същество. Да придобие това, което трябва да придобие всеки. За това е тук.

Но благодарение на съзнанието – се появяват и подмените и много други неща, които държат Личността в робство и човека просто не разбира на какво е способен и за какво е тук. Същите тези артисти на сцената му разказват: „Ти като човек трябва да постигнеш еди-какво си в материалния свят. Това е важно. Важно е и да изградиш мнение за себе си.“ и тем подобни. По този начин артистите изсмукват практически 100% от вниманието на Личността, тоест прилапват всички „финанси“.

И вместо човек да строи своя Вечен Дом, строи някакви временни постройки, които ще бъдат измити с първия дъжд - „пясъчни замъци“. Преди време споменахме, че първата вълна ще ги разруши. Но отново, това е човешкия избор, той има това право, има право и да се заблуждава. Така трябва да бъде, това е справедливо. Кой му пречи да слуша своя вътрешен глас? Никой.

Жана: Сам се поддава на уловките от съзнанието.

Игор Михайлович: Да. Дори прочитайки книга „АллатРа“, но прочитайки, а не вниквайки в същността на написаното, хората започват да разказват: „Съзнанието ми пречи, нещо друго ми пречи, всичко ми пречи“, но в това време говори тяхното съзнание. Тоест те са управлявани и манипулирани от системата. Достатъчно е да се осъзнае написаното в книга „АллатРа“ и на човека нищо няма да му пречи. И посредством всяка религия може да се стигне до Духовния Свят. Нима не е така? Така е. Сложно ли е? Не. Възможно ли е? Абсолютно. В това е смисъла.

Татяна: Да. Ако проследим и по мислите и по думите на хората и по историческата литература, ще видим какво разказва съзнанието им относно духовните знания, когато се сблъскват с тях. То им говори, че: „Това не е интересно. Трябва да поправяш не себе си, а другите. Трябва да се бориш с нещо, да доминираш и как твоето мнение е единствено вярно“... Но ако човек стъпи на духовния път (не е важно сам ли работи или е в някаква религиозна организация) и върви, независимо от съпротивата на съзнанието, то започва да му разказва: „Трябва да промениш другите, нали вече знаеш всичко“ та дори и: „В своето служене трябва да убиваш себеподобните в името на Бога, да ги поробваш, завоюваш, да разширяваш своите територии“. А когато човек реално работи над себе си, той прекрасно разбира, че неговият най-голям враг – не са заобикалящите го хора, а врага вътре в него – съзнанието като част от системата.

Игор Михайлович: Затова системата си е система – вечна борба и противопоставяне. Всичко в нея е ярко, илюзорно и привлича вниманието. Досущ като блясък в тъмнината: мигом блясва и човек иска не иска насочва вниманието си към блясъка. Но тук и тъмнината не е същата и светлината.

Духовното развитие на Личността
на практика – е съзидание
в духовната Любов.

07:06:00 - 07:32:02

Татяна: Игор Михайловоч, когато за първи път ни разказахте за първичното и вторично съзнание, тази информация много ми помогна на практика, в работата над себе си и за по-доброто разбиране на механизма на работа на автогенната тренировка, медитацията и колко съществена е разликата между тях и духовната практика. Независимо, че в началото на предаването разказахте за тези инструменти, бихте ли могли да ни разкажете за тях от позицията на Знанията за първичното и вторично съзнание?

Игор Михайлович: Да, разбира се. Ето един интересен момент. Нека направим преглед на инструментите, които хората ползват за постигането на Духовния Свят. Започваме от простичкото – автогенната тренировка. Какво представлява тя и как действа? Автогенната тренировка, де факто представлява осъзнаване на себе си, изместване на своето „Аз“ от вторичното съзнание към първичното и работа на първичното съзнание на нивото на първичното. Това е наистина важен инструмент, който съпътства всички духовни практики. Днес, благодарение на Шулц, вече говорихме за това, го познаваме в променена форма като автогенна тренировка. Тя действа на нивото на първичното съзнание и работейки с нея се случват различни промени в тялото и т.н.

Медитацията – също е работа с първичното съзнание, но вече наблюдавайки вторичното. Автогенната тренировка е по-простичка, тя е своеобразно изключване на вторичното съзнание и работа с тялото посредством първичното съзнание, това е разбираем и лесен процес. А медитацията е доста по-сложна практика, където с помощта на първичното съзнание наблюдаваме вторичното и изучаваме системата. Тоест, намирайки се в системата, лекичко се потапяме, излизаме от нейните рамки и започваме да я изучаваме без вреда за нашето здраве. Можем да постигаме доста по-слож-

ни процеси и да достигнем до нивото на 6-тото измерение. Вече говорихме – това е магията и т.н.. Цялата висша магия се намира на нивото на 6-то измерение. Системата не може да излезе извън пределите на 6-то измерение. Всяка медитация, независимо, каква е, си остава медитация, тя е работа на ниво първично съзнание. С нея не може да се постигне спасение, но покой – може.

Състоянието на покой е, когато след смъртта човек става субличност, един вид спи. При спящата субличност няма мъки. Но въпреки това състоянието е равносилно на смърт, защото самоидентификацията присъства. Това е такава своеобразна анабиоза, но какъв е нейният смисъл ако може да се Живее и Обича? Защо човек да се лишава от тях?

Жана: Ами да, използването на медитативните техники за постигането на покой – е равносилно на прахосване на силите, усърдие от незнание. Своеобразно концентриране на самото съзнание върху себе си. И какво следва от това? Та нали подобното привлича подобното?

Татяна: Да. Разбирането на тези неща ми даде осъзнаването, както спомена в началото на предаването Игор Михайлович, че духовната практика - **„е изход на Личността отвъд пределите, на които може да функционира съзнанието“**. Тези думи казват много на човека, който практикува.

Игор Михайлович: Разбира се. Духовната практика се изпълнява вече на нивото на Личността. Именно тя развива Личността. Това е наблюдение над първичното, вторичното съзнание и всички техни комбинации, проявления и самоосъзнаване на себе си като част от Духовния Свят. Това е възприятие на Духовния Свят и съответно крайната цел – сливане с Него, ставайки негова част. Това е съзряване на Личността, всичко е просто.

Жана: Да, В своето време разбирането, че **Личността**

не съзерцава Духовния Свят, а Живее с Него ми даде много важен практически опит и осъзнаване.

Игор Михайлович: Да. Личността не съзерцава Духовния Свят, а живее с Него. Разликата е огромна. Тя възприема с целия спектър, с който съзнанието и тялото не разполагат. Трудно е да се обясни на хората, по-добре е да се почувства лично. Казват: „Какво изпитва човек, когато идва щастието?“ – „Е, как какво? Щастие разбира се.“ – „А какво е щастие?“ – „Знаеш ли, по-добре сам разбери.“

Жана: Да, щастието не може да бъде временно. Когато вече имам практически опит зная, че да живееш с щастието и това да го изпитвам временно, някакви си мигове, са абсолютно различни неща.

Татяна: Наистина. В началните етапи на усвояване на практиката се случва да ти е хубаво, при това изчезваш, буквално те няма, пустота. Но въпреки това ти е много хубаво и чувстваш дълбочинното, чувстваш контакт с нещо ново, радостно и родно.

Игор Михайлович: Но в какво е въпроса: теб ли те няма или съзнанието е изчезнало? Разбираш ли? Естествено, че актьорите замлъкват, театъра изчезва и започва Живота. Но в дадения случай не ти си изчезналият, а артистите или едно от твоите земни „Аз“. Можем да го наричаме по различен начин, смисъла не се променя.

Татяна: И чувството на свобода от властта на съзнанието е просто несравнимо... Ето още един въпрос, който задават хората в писмата си Игор Михайлович, а по-точно за молитвата. Какво е молитвата като духовен инструмент? И може ли с нейна помощ да се достигне сливане на Личността с Душата?

Игор Михайлович: Какво е молитвата ли? Тя преми-

нава през всички тези стадии. Най-често се изпълнява под диктата на вторичното съзнание. Тогава има ли смисъл от нея? Не. Но при по-дълбоко й и сериозно изпълнение, процеса протича на нивото на първичното съзнание. Досущ като медитацията. Това своеобразно сравнение дава по-добро разбиране.

Всяка религия може да доведе човека до Бога, вече говорихме по темата неведнъж. Няма лоши религии, има заблудени хора. Религията не може да бъде лоша. И света не може да бъде лош, има лоши хора, защото слушат своето съзнание, което им разказва... Но отново, не през цялото време съзнанието предлага лошотии. Понякога предлага и добри неща. Избирай хубавото и всичко ще бъде хубаво. Просто, за да се осъществи желанието или това, което ни е навързало вторичното съзнание, ние често постъпваме лошо. Но това е наш избор, нали така? Каквото избираме, това и получаваме.

И така, може ли с помощта на молитвата да се постигне сливане на Личността с Душата? Разбира се, че може. Съществува най-сложната и най-проста едновременно молитва – Иисусовата молитва. (Ако се замислим задълбочено как преминават нейните стадии, кой и как е описвал тези състояния, как е била изпълнявана и кой я е постигал, то такива хора са единици. А тази, които разказвали как я постигали – хиляди.) Принципът й на действие е досущ, както и в духовните практики. Когато повторението на молитва и стремежът към Него са толкова силни, че човек достига чрез Любовта до Бога. И къде стигаме отново - до Любовта.

Истинска и искрена Любов към Бога. Естествено е, че когато започваш да се стараеш, както казвали някога, с цялото си сърце... А Иисусовата молитва води именно до това – **към възраждането на вътрешното чувствено възприятие за Света на Бога, Любовта и Благодарността към Него. Няма нищо, освен Любов и Благодарност. В сравнение с Духовния Свят всичко останало е илюзия.** Появяването на това чувство е именно сливането. Сложно ли е? Не е. Сложни ли са духовните

практики – не са.

Кое тогава е сложното? Сложно е да се живее със съзнанието. То разказва как не е възможно. Защо? Защото както за първичното, така и за вторичното съзнание вратата към Духовния Свят е затворена. Именно затова съзнанието се противопоставя. То е винаги против Личността да стане Ангел, за съзнанието това е смърт.

В човека има минимум две „Аз“, макар и съзнанието да е способно да създава множество „Аз“. Това може да се проследи при някои заболявания или различни манипулации с човека, когато на базата на първичното съзнание могат да бъдат създавани множество „Аз“, дори и десетки.

Татяна: А понятието „любов“... Хората често бъркат земната любов с Истинната.

Игор Михайлович: Любовта в разбирането най-често като земно щастие се диктува от първичното съзнание като потребност за възпроизвеждане. Системата е изключително заинтересована в това. Или пък като желание за власт и притежаване от вторичното съзнание, през неговата призма любовта изглежда по-пъстра и красива, но и тя е кратковременна. **А истинната Любов може да бъде единствено към Бога и всеки жител на Духовния Свят**.

Жана: Да! Любовта към Бога и всеки, който се намира в Духовния Свят.

Татяна: Вече говорихме по въпроса как системата рекламира посредством съзнанието на хората, че човек е раб Божи и няма свобода на избора.

Жана: Да, **но какво премълчава системата? Това, че свободата е единствено в духовното и че съществува и друго възприятие, това на Личността, което възниква, благодарение на докосването с Божественото, благодарение на дълбочинното чувствено въз-**

приятие, благодарение на безкрайната Любов към Бога. В тази Любов няма страх. Страхът го навързва самата система чрез съзнанието и кара хората не да обичат Бога, а да се страхуват от Него. Именно да се страхуват от него като велик и всемогъщ, но в разбирането на системата, в разбирането от позицията на силата, а не както е реално – във величието и всемогъществото и безкрайната Му Любов. Системата не знае какво е Духовния Свят и неговия истински Живот.

Татяна: Да, защото вилаетът на системата е временното и смъртното. Именно от тук изникват подмяната от съзнанието на духовните основи и разбирания. Та нали дори самото служене на Бога, съзнанието превръща във вилает на роби. Интересно е, че някога с думата „вилает“ наричали областта, която управлявал пашата. И реално, какво излиза, че триизмерността е робския вилает на пашата на този свят.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно отбелязахте. Тук отново се наблюдава много сериозна подмяна от съзнанието, а именно, че „всички, които служат на Бога са негови роби“.

Татяна: Защото съзнанието винаги стои срещу Бога. Хората често не разбират къде в тях говорят ботовете от съзнанието, а къде техния истински порив към Бога, порив, изникващ от вътре. Та нали ако в теб има страх от Бога, ако като роб се боиш от Бога, то ти не Го обичаш и Той не те вижда.

Игор Михайлович: Да. Подмяна изникваща от съзнанието, че всички, които Му служат – са негови роби. Това разбиране за Бога е грешно. Хората допуснали в своето съзнание тази страшна отрова, че човек трябва да се бои от Бога, а това убива стремежа на Личността към Него. Защо? Когато на незрялата Личност започват да Й диктуват по-

средством съзнанието, че трябва да се бои от Бога...

Татяна: ...Да, тогава вниманието на човека се концентрира на страха, а не върху Любовта, тоест, случва се изливане на силата на вниманието към системата. А това усилва страха още повече.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. До Бога може да стигнеш единствено чрез Любовта, друг път няма. Само чрез истината и познанието, а те могат да се проявяват само чрез Любовта.

Татяна: Да, и любовта трябва да бъде преумножавана всеки ден. Това е труд, а хората искат – хоп, и от веднъж да станат духовно развита Личност.

Игор Михайлович: Само в крайно ограничени случаи могат да се дават такива „подаръци“ на определени Личности, във всички останали случаи човек сам трябва да мине пътя. Трябва да избере служенето, изхождайки от договора, когато хората сами поискали да се борят с дявола намирайки се във физическо тяло и по този начин да заслужат Божията Любов. Подчертавам, не че Бог ще ги обикне, а че ще придобият Божията Любов, тоест самите ще станат Любов.

Най-мерзкото, което било внесено в религията от Ариман било – страха от Бога. Когато се страхуваш от някого ти няма как да го Обичаш, да го Обичаш искрено, истински. А ако се страхуваш от Бога, никога няма да стигнеш до Него. **Бог трябва да бъде обичан, защото Той е Любов. Когато си изпълнен с Любов – ти си с Бога**. Дори и разбирането за любов било подменено...

Затова човека не може да бъде раб Божий. Той става роб на дявола, когато живее с материалния свят и неговите ценности и неговата съдба еднозначно е предрешена. Тоест ако си роб, твоята съдба е предрешена. А ако погледнем от позицията на обикновеното и опростено разбиране, той може да стане част от Духовни Свят, тоест да се върне при своето

семейство, но не може да бъде роб в семейството си. Какво е това семейство ако в него има роби? Дори съзнанието, изхождайки от своите шаблони, не възприема подобно нещо. Как мога да обичам своето семейство ако се страхувам от него?

Татяна: Точно така. Игор Михайлович, ето още нещо относно Божията Любов. Неведнъж сте споменавали в предаванията, че истинната Любов в духовната история на човечеството често сравнявали чисто асоциативно с изгарящ огън, с огнената Любов.

Игор Михайлович: Защо хората, които практически достигали до своето духовно пробуждане, без значение от религията, говорили за огъня? Този огън винаги бил описван в необикновени окраски. Наричали го „горящ, но не изгарящ огън“, наричали го „най-чистият огън“ и т.н. Това разбиране за огъня е нещото, което заражда Живота и което се споменава като някаква първична сила или енергия. Асоциативно, на нивото на съзнанието... Асоциативно, защото за да обясни на другите какво е, човека, преживял подобно нещо на чувствено ниво подбира асоциации, описващи някаква сила или нещо, което напомня за нея. Водата не става, защото тече. А това, което човек изпитва, особено на първите етапи, се чувства дори на физическо ниво... Сами знаете, когато човек се изпълва с Духа, какво изпитва тялото? То изпитва жар като изгарящ вътрешен огън, който не изгаря. Той е радостен и благодатен. Той е чист. Това е асоциацията за първичния огън, която съзнанието възприема. Някога го наричали силата на Аллат.

Жана: Да, и този незабравим опит от първото докосване с Духовния Свят, когато за първи път изпитваш това огромно, неземно щастие, когато чувстваш благодатния огън на Любовта, непознат за теб до този момент, когато изпитваш истинска и неизчерпаема Любов, изпълваща те до предела, тогава и твоето тяло започва да го усеща. Огънят, който човек усеща е толкова истинен, искрен, разливащ се навсякъде, той е самата чистота, по-чист от най-чистото.

Впоследствие, когато живееш с Духовния Свят, огънят и неговото силно проявление утихват и се спускат дълбоко в теб, ставайки твоя неотменна част. Това дълбочинно присъствие остава завинаги, греейки нежно и обгръщайки те със своя воал, без значение дали е ден или нощ. И когато се усилва присъствието на Духовния Свят в нашия свят, паралелно с него се усилва и неизгарящият огън вътре в теб, проявявайки се в своята пълнота.

Татяна: Да. Бих искала да споделя още малко свои практически наблюдения, а именно, когато живееш с Духовния Свят как изчезва всяко чувство за самота. Преди, съзнанието винаги подхранваше това усещане, усещането за разделение във физическия свят, та дори, когато се намираш в кръга на най-близките ти хора и за да уравновесиш някак нещата ти се налагаше да се отвличаш с различни картинки от съзнанието. На първите етапи на работа над себе си усещането за самота беше силно изострено, нещо повече: уж си сред близките ти хора, но все едно си в пустиня.

По-късно, благодарение на практическия опит се появи разбирането, че усещането за самота е състояние на съзнанието, базиращо се върху емоциите на първичното съзнание и неговата функция да разделя. Но в този момент ти избираш другото, тъй като вече го знаеш, а то е радостта и пълнотата на Живота с Духа, с Духовния Свят, където си едно единно цяло с Него и Неговите духовни проявления тук в материания свят.

Жана: Напълно съм съгласна с теб. Тази радост направо прелива от теб и чувството, че си истински Жив и Живееш с това не може да бъде описано. Всичко е толкова силно и прекрасно, че дори съзнанието възприема силата на Аллата. В този момент човек разбира на практика, защо знак Аллат се изобразява именно с полумесец с връхчетата насочени нагоре, досущ като чаша, защото изпитвайки незабравимия първи опит на докосване с Духовния Свят, ти чувстваш как се изпълваш чашообразно, малко по-нисичко

от слънчевия сплит, как се изпълваш като чаша, в която се намира благодатния огън, който не би могъл да бъде наречен по друг начин. Съзнанието отлично разбира, че „това е тяло, а не чаша“, но когато затваряш очи, чувстваш съвсем друго, чувстваш незримата чаша и разбираш, че излъчва огъня на неизчерпаемата Истинна Любов, която е тъй искрена и истинна... В тази Любов се намира Бог.

Това чувство, чашата, полумесецът, Аллата... Все едно вътре в теб се намира неговия обемен знак, излъчващ безкрайна Любов. Дори съзнанието признава този факт. Тогава разбираш защо Аллат е именно чаша, излъчваща безгранична Любов. Очевидно от тук се е появил знак Аллат, от практическия духовен опит на хората и той не е просто рисунка. Благодарение на реалния, духовен опит всичко става ясно, същият този опит на всички хора, които са се освобождавали във вековете. Става ясно, че са го фиксирали като пръв опит от докосването с Духовния Свят. И няма как да го сбъркаш или забравиш. Той ще остане с теб завинаги.

Татяна: Да, най-важните и ценни знаци от древността се намират навсякъде. Знак Аллат (полумесецът с връхчета насочени нагоре) е намиран на всички континенти и практически върху всички артефакти и свещени предмети на древните народи. В много религии по света се разказва за огъня като начало на света, от което се подразбира божествените сили на Аллат. Тоест всичко започва от вътрешното чувство на огнена Любов от човека към Бога.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. И как ли не са наричали след това „горящият вътрешен огън“, това своеобразно „проявление на изпълване с Духа“. Но названието „Аллат“ си остава най-правилно и неговия знак – полумесецът с връхчета обърнати нагоре го е имало навсякъде.

Татяна: Да. Има много примери от скалните рисунки на възраст десетки хиляди години, чийто произход е покрит с гъста мъгла, до артефактите на различните вярвания,

култури, цивилизации и световни религии, при това не толкова стари, имам предвид последните 5000 години. Ясно е, че съзнанието е изтрило много неща, много неща е изкривило на свое усмотрение, или по-скоро по усмотрение на системата, превръщайки ги в ритуалщина, но факта си е факт.

07:32:02 - 08:34:47

AllatRa

ВИДЕО 10
„Артефакти със знаци Аллат и АллатРа в културите по света.“

Видеото демонстрира огромното разнообразие на артефакти със знак Аллат и АллатРа, явяващи се културно наследство от различните епохи, вярвания, религии и цивилизации. Знаците Аллат и АллатРа се намират навсякъде: в Азия, Африка, Европа, Австралия и Океания, Северна и Южна Америка.

Татяна: Съдейки по натрупаните артефакти, духовен опит и практика става очевидно, че към това се е стремил, както човека от епохата на палеолита, така и човека в съвременната епоха. И не е важно, къде се намира човешкото тяло: в пещерата, изрисувана със знаци, фиксиращи духовния опит на предишните поколения, или в храма, изпълнен с духовна литература на хората от миналото. Важното е къде като Личност е пребивавал човек: в символите на мъртвата триизмерност, слушайки трактовките от съзнанието, или в практиката на Живота с Духа. Простичко казано с какво е живял: със съзнанието или с Духа?

Интересно е да се отбележи, че по-рано на човека, стремящ се към духовното познание му е било по-лесно, от момента, когато започнал процеса на силно усложняване на Изконното Знание през призмата на съзнанието. Ще дам простичък пример. Преди около 7 хилядолетия, в Източна Европа процъфтявала на всички известната Кукутен-Триполска цивилизация, която строяла едни от най-големите по това време градове. Това била много развита цивилизация, която съществувала мирно хилядолетия. Съгласно намерените артефакти, знаците Аллат и АллатРа били едни от основните в културата. Те били поставяни и в орнаментиката, и в стенописта, върху празничната и ритуална посуда, върху предметите от бита и украшенията...

Игор Михайлович: Знак Аллат бил като напомняне за придобиването на Божията Любов, тоест човек да стане тази Любов, за истинния огън като низходящият огън, който изниква от вътре, като Дух и те изпълва. Това е нещото, с което трябва да Живееш.

Татяна: Да, изучавайки тази култура, разбираш, че подобни напомняния е имало навсякъде. В домовете го изобразявали на почетно място, рисували го върху пещите, които излъчвали топлина, за да може човек да се сгрее не само телесно, но и духовно. Тоест постоянно да поддържа в себе си Божествения Огън, Огъня на Любов към Бога. Знак

АллатРа и Аллат били поставяни върху върховете на покривите, тоест били навсякъде. Всички знаци били като напомняне за най-главната жизнена цел: от мъртъв да стане Жив. Съдейки по знаците върху артефактите и особеностите на съществуване на дадената цивилизация става ясно, че духовните Знания са се прилагали и практикували.

Игор Михайлович: Това е естествено, защото доминирало духовното над материалното, а не както сега.

Татяна: Да, знак Аллат, както се споменава в книга „АллатРа“, и след това олицетворявал първичната енергия или божествените сили. Той бил символът на практикуващите и тези, които се обогатявали с духовен опит.

Жана: Да, това било духовно напомняне за вечния Живот тук и сега.

Татяна: Знак АллатРа също така служел и като всекидневно напомняне, но не както днес за повечето хора е иконата... Тук има съществена разлика, защото за повечето хора днес, иконите са напомняне за молитва и помощ в триизмерния свят, измолване от Бога на нещо полезно за себе си или близките ти хора, обръщение с молба към висшата инстанция.

Жана: Да, за съжаление е така... Всичко това е изградено върху емоциите от съзнанието: върху надеждата и страха, а по-рано знак Аллат бил знак за всички хора, намиращи се по всички краища на Земята като напомняне за Изконните Знания, за преумножаване на своя вътрешен духовен огън на Любовта към Бога, тоест напомняне за необходимостта от духовно развитие на Личността. В основен смисъл именно знаците предавали духовната същност на Знанията, които били понятни във всяко ъгълче по света, а не както днес: символи на триизмерния свят, образи с формата на лице, съвпадащи с финотипните особености на местните

народи. Това показва, че не е имало разделение на Изконното Знание, разделяне като собственост на един или друг народ.

Татяна: Така е. Кога Триполската култура започнала да запада? Когато започнали да се появяват войнстващите култури, тоест поколенията загубили Изконните Знания, чиито съзнания били под властта на Животинския разум. Тези, които с помощта на съзнанието като роби на системата превръщали Знанията в магия, религия и скепсис науки. Тези, които създавали социални йерархии и системи на управление, построени на надеждата и страха.

Игор Михайлович: Точно така.

Татяна: И въпреки това, независимо от вмешателството на съзнанието, хората от онова време още помнили за Източника, даряващ Живот. Всичко това може да се наблюдава не само по артефактите и остатъците от древните цивилизации, които съществували преди Триполската култура, но и по отгласите от Изконното Знание, които залегнали в едно или друго учение или религия, значително обработени от човешкото съзнание, съществуващи в последните 5 хилядолетия.

Нека вземем например философията на индуизма, също така и будизма, в които до ден-днешен съществува понятието „майя“, което има няколко значения. От една страна означава илюзорността на видимия свят, а от друга се свързва със световната сила, която създава променливата природа, но самата сила притежава неизменността на Бога. Това реално е характеристика на силите на Аллата, първичната енергия, от която е сътворен целия свят. Смятало се, че когато силата се използва за божествени цели, тя носи чудесна трансформация и я асоциирали с божествена жена или богиня, чийто атрибут бил знак Аллат. Но когато силата се използвала от демоните, „майя“ се превръщала в лъжа, подмени и магьоснически трансформации. От книга „АллатРа“

още е известно, че в древността знакът на полумесеца можело да бъде обърнат на различни страни в зависимост от неговото значение, тоест указващ полевите структури в конструкцията на човека: страничните или задната същности.

Но най-интересното са сведенията и значението на покрова на богинята, а именно илюзорността на целия видим свят, скриващ под видимото многообразие своята истинна същност – Брахмана, Единното или висшия Бог като единствена реалност.

Жана: Да. Изобщо Майката-богиня с покрова, чийто атрибут се явявал полумесеца с върхчета сочещи нагоре, тоест знак Аллат – е широко разпространен образ в културите и вярванията сред различните народи.

Татяна: Съвършено вярно. Вече има разбиране, какво означавало всичко това в древността, независимо в кое ъгълче на света се изповядвало едно или друго вярване. Ето например богинята с покрова или тъчаща платно, я има и във вярванията на племената от Аляска – богиня Атсинтма, и във вярванията на древнославянските народи – богиня Макош, и във вярванията на древните араби – богиня Ал-Лат, както и много други. Това го има и в съвременните религии. В християнството има следния израз: „намира се под покрова на Богородица“.

Жана: Точно така, различните вярвания или пътищата към заветната порта на изконния Дом, могат да бъдат много, а отварянето на портата, тоест духовния опит от практическото докосване с Духовния Свят – е един за всички.

Ако погледнем от позицията на духовния опит, какво се опитвали да предадат, чисто асоциативно, предишните поколения на бъдещите? Че когато човек съсредоточава вниманието си върху Духовния Свят с помощта на дълбочинните чувства, се случва преминаването в единната реалност – реалността на Бога.

Игор Михайлович: Наистина е така.

Татяна: Когато има практика в духовното познание, тогава разбираш единното зърно на Истината, това зърно, което е заложено в духовните учения на различните народи. Но без практика, теорията е мъртва...

Добре отбеляза, че това е преминаване в реалността на Бога, тоест в родния на духовната природа за човека като Личност истинен Дом. В санскрит има такъв термин „алая“, което буквално означава „дом“, „жилище“, „изконен“, а едно от ключовите понятия в будизма е - „алая-джана“, тоест своеобразно общо „вместилище на неизразимото и непредаваемото Знание за Единното“. При източните народи, например в Турция, думата „айя“ означава „свят“ (от святост). При арабите изконният Дом също е споменат. В ислямската енциклопедия в главата за основната ислямска светиня – Кааба, се казва, че съгласно преданията едно от имената на първата светиня било ал-Байт ал-Атик, което означавало „Древен Дом“, „Изконен Дом“. Смята се, че била основана от Адам като първата светиня на Земята, предназначена за почитане на Бога. Подобни сведения има и при други народи.

Жана: Тоест всичко това са отгласи на практиците, които се опитвали, чисто асоциативно, да предадат на следващите поколения своя практически духовен опит, това, което свързвало Личността с нейния Истинен Дом, тоест реалността на Бога.

Татяна: Да, но съзнанието в този въпрос винаги е играло лоша шега, защото, когато четеш теорията, а после придобиваш практически опит, разбираш, че това изобщо не е нещото, което е имало предвид твоето съзнание.

По себе си зная, че ако бях чела всички тези определения, без съпоставка с Изконното Знание, мозъка просто щеше да откаже да ги възприеме, защото всичко е толкова заплетено от човешкото съзнание във вековете, когато истината се писала от човека през призмата на доминиращо-

то съзнание. Това много се чувства, но сега ситуацията е друга. Благодарение на универсалния ключ на Изконните Знания, за който Вие, Игор Михайлович разказвахте неедноктратно, Знанията от различните религии стават прости и разбираеми. За кой ли път се убеждавам, че всичко идващо от Духовния Свят е простичко и разбираемо, а всичко, идващо от съзнанието – сложно, оплетено и раздуто до неузнаваемост с измислени философски термини. И благодарение на универсалните ключове, които ни дадохте, не е проблем да бъдат намерени зрънцата сред купищата плява.

Игор Михайлович: Истината винаги е проста и винаги говори сама за себе си. Наистина интересни моменти. Изобщо интересните неща са много, особено в знакопистта, където се разказва за духовното и връзката на Личността с Духовния Свят. За съжаление, днес тези знания са изгубени, а някои дори се трактуват точно обратно, какво да се прави, съзнанието си е съзнание.

Татяна: Игор Михайлович, сега споменахме Богородица, която на днешен ден за мнозина се явява проводник на божествените сили на Аллат. Неслучайно от древни времена Я изобразяват заедно със знак Аллат и покров. Днес много хора се обръщат към нея в своите молитви, като към помощник в делата духовни, но доста често, вследствие на инкултурацията, бива асоциирана със земни и телесни образи, приемливи за един или друг народ. А в действителност Тя е огромна Божия сила...

Игор Михайлович: Да, Богородица често се възприема и асоциира от хората с различни материални образи. Но отново, всичко свято е – Дух. А Богородица – е Велик Дух. Защо? Има много легенди, но ще го кажа така: **Какво е Любовта? Любовта е Богородица!**

По тази тема има много интересна легенда от Сестри Аллат... Мисля, че който поиска, ще я намери. Не е нужно да я споменавам тук, за да не предизвиквам напрежение в

съзнанието на някои хора. Тези, които възприемат с Духа, несъмнено ще им е интересно, но за съжаление мнозина, смятащи се за истинно вярващи, живеят със съзнанието си под диктата на този, който управлява съзнанията. Затова в съвременния свят много неща дори не могат да бъдат изречени. Това е самата истина.

Татяна: Богородицата е Дух. Има хора, които чувстват в себе си потребност да служат също както Мария.

Игор Михайлович: Засягайки въпроса за служенето мога да кажа, че то бива различно. Но най-често хората се стремят да служат от съзнанието с надеждата да получат по пътя на служенето някакви магически способности. Именно това често подтиква хората да казват: „Искам да служа, готов съм“.

А истинното служене е примера на Мария като въплъщение на Чистотата и Любовта, пълно раздаване на Духовния Свят, привнасянето на висшите ценности и разпространението им в материалния свят игнорирайки желанията на съзнанието, което ежесекундно се съпротивлява на всичко това. Наистина сложен въпрос, и повдигането му в публично предаване, а още повече служенето както това на Мария... Какъв е смисъла?

Татяна: За тези, които чувстват.

Игор Михайлович: Който чувства ще разбере. А за останалите... просто ще усили демона в тях.

Жана: Но има хора, които искрено искат да достигнат Бога... Ясно е, че много е дадено. Сега са времена на кръстопът. Случват се такива събития, че... Такъв мрак от съзнанието покрива света, че е много трудно да не го забележиш. Но най-важното е, какво се случва сега, а това е мощен Зов от Духовния Свят, който е трудно да не бъде чут. Когато чуваш този Зов, целият се изпълваш с чувства. Той е насочен

към всяка Личност като към Дух. Той пробужда Живота истинен и всичко най-ценно, което има в човека.

Но мнозина живеят в робство, упоени от съзнанието. Независимо, че е дадено много, че е казано много, че са дадени Знанията, просто ситуацията днес е на ръба и съдбата на всеки човек зависи от неговия личен избор...

Игор Михайлович: Бог обича всички, които обичат Него. А тези, които не Го обичат, Той просто не знае за тях. Това е самата истина. Ако искаш да бъдеш с Бога или Той да те обича – обичай Го и ти. Всичко е просто.

Татяна: Наистина, всичко е просто. Не е важно какво минало има човека, какъв е, как изглежда. Той не трябва да се страхува от нищо, защото Любовта е...

Игор Михайлович: Любовта не е страх. Ако се страхуваш от някого, било то Ариман или Бог – нищо няма да излезе. Страхът е от съзнанието, той живее там. И тялото врещи, когато умира, а Душата – пее, ако го е заслужила. Съзнанието трябва да врещи, защото при освобождението на Личността то изживява своите последни мигове на съществувание. Това е нормално.

Жана: Да, съзнанието не дава разбиране за Бога. Когато има вяра, но няма Знания и разбиране, какво се случва? Ето, самия факт: „Вярвам, но не зная. Вярвам в Този, когото не зная, в надеждата да получа нещо материално за себе си“. И хората молят за материалното. Та това е принципа на работа на системата. Какво излиза: ти Бога ли обичаш или материалните блага?

Тук възниква още един въпрос: ти вярваш или знаеш? Вярваш, че след смъртта ще възкръснеш в рая? Но ако вярваш, то ти се надяваш, а ако се надяваш, то ти се съмняваш, ако се съмняваш, в теб живее страха и няма Любов. Но ако в теб има Любов, в теб вече има Живот, в теб няма съмнения

и страх, защото имаш Знания и опит, в теб има Живот и живееш тук и сега. В теб има Знание и Любов от Духовния свят. Смисълът не е да се надяваш, че след смъртта ще получиш, а да започнеш да Живееш още тук. **Започнеш ли да Живееш – ще Живееш. Но ако не започнеш да Живееш – Живот няма да има.**

Татяна: Да, и както се казва в Библията: „Каквото посееш, това ще пожънеш: сеещият в своята плът, от плътта ще пожъне тление, а сеещият в своя Дух от Духа ще пожъне Живот Вечен“.

Жана: Истина. Тук има много дълбок смисъл – „каквото посееш, това ще пожънеш“. Та нали ако само си се надявал, че ще засееш полето, то, когато дойде времето за събиране на реколтата, ще дойдеш на полето и ще го завариш голо. Там няма да има нищо друго, освен бурените на твоите надежди. А за да пожънеш, първо трябва да посееш, тоест трябва не да се надяваш, а да действаш.

Надеждите ти без реални действия са пусти. Вярата – е надежда и страхове, а опитът – Живот. На Живото – Живо, на мъртвото – мъртво. Трябва не да мечтаеш и да се надяваш, а да Живееш. Посееш ли Любов – ще пожънеш Любов. Защото Бог наистина обича всеки, но само онзи, който обича Него.

Татяна: Това е смисълът. Хората често действат по навик, от ума, на базата от своя предишен опит. А Любовта е нещо съвсем друго... Тя е Живот тук и сега извън шаблоните на системата.

Игор Михайлович: Навикът – е шаблон от съзнанието. Ако живееш със съзнанието – ще действаш по навик. Ако живееш с Любовта – то ти си свободен от навиците, свободен си от всичко. Какво е навика? Навикът е в съзнанието, а то в системата. Всичко е просто.

Татяна: Наистина, всичко е просто. Не трябва да живееш със своите шаблони, те са от съзнанието, което може да ти разказва и за миналото, и за бъдещето... А ти просто бъди тук и сега... обичай и толкоз.

Игор Михайлович: Миналото и бъдещето са в съзнанието, но то не познава настоящето. А Личността няма нито вчера, нито утре. И когато живее с Духовния Свят в Божията Любов, Тя има сега и то е безкрайно. „Сега“ не може да стане „вчера“ или „утре“. Та това е сега, то е вечно. А съзнанието казва: „Вчера трябваше да направя еди-как си, но утре ще постъпя различно“, то не знае, какво е сега.

Татяна: Да, глупаво е да пренебрегнеш настоящето в полза на бъдещето.

Игор Михайлович: Бъдещето няма настояще.

Започнеш ли да Живееш – ще Живееш.
Но ако не започнеш да Живееш – Живот няма да има

Игор Михайлович: Светът може да е многообразен, но шаблоните на системата са много малко. Какво реално означава „системата атакува“? Идват мисли и най-различни отвличащи фактори (буквално едно и също), всички те работят шаблонно, нали така? А практическите примери са вече нещо интересно...

Татяна: Точно така. Когато хората споделят своя опит, това дава допълнително разбиране за процесите в настоящия етап от духовното развитие на човека. Позволява му да научи повече за уловките на съзнанието и да подобри своята вътрешна бдителност. Живеейки тук и сега, човек трупа опит, опознава своята истинна природа, учи се да чувства околните, да отделя зрънцата от плявата, да различава истината, изникваща от дълбочинните чувства, от лъжите на съзнанието. Затова всяка една опитност дарява човека с практическа възможност да разбере какво е съзнанието, кой е той всъщност, къде са измислените от съзнанието образи и илюзии и къде е истината, изчистена от маските на системата. Изобщо, какво се случва глобално в света, погледнато не от призмата на съзнанието, а цялостно, от позицията на Духа.

Игор Михайлович: Разбирането на тази свобода е най-първата стъпка. Първото реално осъзнаване, че човек е свободен в своя избор, е неговата първа стъпчица към Духовния Свят. Това също е важно.

Татяна: Разбира се...

Игор Михайлович: Тъй като има и други участници в беседата предлагам и те да се включат, да споделят своя опит, с какво са се сблъсквали. Винаги е интересно да чуем нови гледни точки с какво се сблъскват хората. Това е интересно.

Татяна: Да напомним на нашите зрители, по-скоро

слушатели, че с нас са и гостите – Володя и Андрей, вярно, повече като слушатели, от колкото като участници в беседата. Би било прекрасно ако вие, Володя и Андрей споделите, основните моменти от вашия личен опит. С какво реално ви се наложи да се сблъскате, какво сте научили и осъзнали, работейки в групите и преди всичко над себе си? И изобщо, какво според вас обогатява човека и какво му пречи да върви по духовния път, опирайки се на вашия личен опит.

Володя: Принципно нищо не пречи. Смятам, че човек е нужно да получи Знанията преди всичко, за да разбере духовния път, света, който ни заобикаля, как да действа и какъв е смисълът от неговото съществуване. Тогава започва или да се движи или да имитира движение по духовния път. В случая е важно какво е приел за себе си, каква цел си е поставил. Вижда ли целта – започва да се движи, но се случва и да се отвлече на някои от уловките на съзнанието по пътя, какво ли не се случва. Понякога човек се сблъсква с горделивостта в себе си, понякога губи контрол, изобщо ситуациите могат да бъдат най-различни. Движението по духовния път е целенасочено движение. Ако човека е разбрал и приел Знанията, ако ги е прекарал през личния си опит и живее с тях, тогава започва да се движи сериозно, спокойно и уверено, без да се отвлича на различните капани от съзнанието и т.н.. Така смятам.

Татяна: Андрей, ще споделиш ли с нас твоите моменти...

Андрей: Да, такива моменти на днешен ден, слава Богу, вече има много. Едно от големите препятствия е човек да загуби от поглед целта. Тоест когато заради не достатъчно усърдната работа над себе си позволява на съзнанието да доминира. Тогава то подменя целите. Съзнанието реално има безчет желания: пари, кариера, семейство... Един иска да стане велик спортист, друг велик учен...

Игор Михайлович: Съзнанието има едно желание –

да яде, всички желания, които изброи, ги навързва на Личността.

Андрей: Това е начин да яде, един от начините...

Игор Михайлович: ...на манипулация.

Андрей: Да, на манипулация. Но нали човек е дошъл на този свят да стане Безсмъртен.

Игор Михайлович: Да придобие Живота.

Андрей: Да, да придобие Живота. Често се случва, когато цялостното разбиране избледнява, та дори се загубва и човек започва да се лута като кораб без навигация. Излязъл е в открито море, но не знае на къде да плава, компасът не работи (знаете как се случва, някой ти сложи магнит отдолу и стрелката се върти в различни посоки). Да, кораб има, платната са издути, но корабът се носи безцелно из океана до тогава, докато не се върне разбирането каква е целта, иначе варианти много...

Игор Михайлович: Какво иска да каже Андрей? Ще преведа, за да е ясно... Когато много хора, неочаквано получат своя първи опит от досега с дълбочинните чувства, също както в последното предаване с теб (*има се предвид предаването „ЖИВОТ“ на АЛЛАТРА ТВ*), те разбират, какво е чувственото възприятие и изниква желание да стигнат до Бога. Те започват да разбират и чувстват, че това е Истина, че има по-голям Свят от материалния и че съществува нещо отвъд пределите на нашето възприятие. Този процес на стремеж като правило е кратък, защото съзнанието приземява човека и той губи целта. Много хора ходят в различни храмове, но забравят за какво ходят. Ходят да пообщуват, да прекарат времето си по интересен начин, но забравят за какво са там, забравят, че отиват, за да общуват с Бога.

Татяна: Тоест някъде по пътя биват изкушени от предложенията...

Игор Михайлович: Съзнанието ги отвлича... По този начин се загубва разбирането.

Андрей: Да... Един от инструментите, с които съзнанието отвежда Личността от курса – е мързела. Когато в един момент човек спре да се развива духовно, отпусне се, спре да контролира мислите или се поддаде на желанията и шаблоните, тогава съзнанието набира сили и се случва сериозно противопоставяне.

Игор Михайлович: Поема инициативата.

Андрей: Да. Игор Михайлович правилно каза, че съзнанието иска да яде. Нещата са пределно прости: извинявам се за изражението, въпроса е кой ще се налапа? Съзнанието ли ще лапа и доминира над Личността, или все пак Личността ще започне да се изпълва със силите на Аллата и ще държи съзнанието здраво на каишка. Мързелът също е един от инструментите на съзнанието, когато човек го мързи да изучи как работи съзнанието. Ето един често срещан пример, когато човек идва и казва: „В главата ми постоянно се въртят мисли, че не мога, че няма да успея“, но в дадения случай има простичко решение: вземи си тефтерче и си записвай, какво ти говори съзнанието. Затова, когато чуваш своите мисли просто ги записвай: „Моето съзнание ми казва...“ и пишеш точно какво ти е казало, или пък говори: „Не мога да стигна Бога“... Мисля, че всичко е ясно.

Игор Михайлович: При това съзнанието не лъже...

Андрей: Да...

Игор Михайлович: То не може да отиде при Бога, но навързва тези мисли на Личността, която може да отиде.

Андрей: Да. Ето и най-главния момент, Игор Михайлович правилно казва как то прехвърля проблема от „болната глава на здравата“, тоест говори на Личността, че: „аз – това си ти, и при теб нищо не излиза“, тоест все едно при мен нищо не излиза. А ако човек просто знае, че това са мисли от съзнанието...

Татяна: Ами да, защото говори съзнанието, при него никога няма да се получи.

Андрей: Разбира се. Можем да говорим за съмнения, за неувереност, че нямаме опит, но всичко това идва от съзнанието. Защо? Хората казват: „Нямам опит“. А кой ти пречи да го придобиеш? Мързелът. А кой поражда мързела в човека? Съзнанието. И ако човек започва да го слуша, това го отвежда в грешната посока.

Честно казано никой не държи човека, нищо не го държи. Той е напълно свободен да избира, но за да направи правилния избор, трябва да знае между какво избира.

Володя: Нещата реално са толкова простички и естествени, че... Хората спират да слушат гласа в главата и започват да търсят начини да помогнат на другите. Както се казва, ако ти е зле, намери онзи, на когото му е по-зле и му помогни – тогава ще ти стане по-добре.

Игор Михайлович: По-рано са използвали малко по-различна практика – посредством дисциплината и взаимоуважението. Поне елементарно – разбиране, поне на нивото на съзнанието – разбиране и придържането към него. Тоест съзнанието се опитва да навърже нещо, също, както гласа в главата (същите тези „артисти“)... Отказвай му. То говори едно, а ти – не, искам друго. Усещането на това другото водело именно до чувственото възприятие, до нещото, което ги обединява. Това също е един от начините по, който са го постигали, във всички религии го има, просто пътищата са малко по-различни.

Володя: Да, всичко започва от самодисциплината. Понататък, вече в групата, хората разбират, че когато всеки върши своята част, групата се развива към по-добро.

Игор Михайлович: Ето един ключов момент: всичко започва преди всичко от самодисциплината. За нея се е говорило във всички времена, когото и да вземем (тези, които работили сериозно над себе си и вървели по пътя, а не се хвалили наляво и на дясно) – всичко започва първо от самодисциплината, единствено сам човека може да стигне Духовния Свят, естествено, при наличието на реално, изгарящо желание... И най-интересното е, че прекъснахме Андрей, а това не е честно.

Андрей: Всичко е наред. Аз просто... толкова е интересно, ето един ярък момент, който ще споделя, а дали ще го оставите в предаването вие ще решите... Осъзнах нещо много интересно, по скоро почувствах как говоря правилни неща, но вълната някак не е правилната... Тоест уж говоря правилни неща, издавам шаблоните на съзнанието, но в същото време чувствам как всичко олеква и преминава на друга вълна. Такова интересно наблюдение. Има общ поток, а това, което говоря аз, все едно не хармонира с потока...

Игор Михайлович: Андрей, това точно не е за предаването.

Андрей: Разбрах. Може, разбира се да продължа... Просто всичко казано олеква...

Игор Михайлович: Разбрах, тук не е мястото да го дискутираме.

Володя: Съзнанието реално не разбира... То не може да разбере, защото е настроено на получаване на знания единствено от триизмерния свят, а всичко намиращо се отвъд него, то просто не разбира. Има още един момент, когато

човек започва своя път, той се опитва да разбере, какво е духовността. За него тя може да е култура, някакви традиции. Всъщност, човек е нужно да разбере, какво е Духа и какво е материята, да се научи да ги разграничава, да се срещне с дълбочинните чувства...

Духовността – е преди всичко *разбиране*, че има материален и Духовен Свят (Света на дълбочинните чувства), че човек е способен да разбере, да почувства и в крайна сметка да стане жител на Другия Свят. Това изобщо не е сложно. В дадения случай е нужно само да се *приложи собственото разбиране* и реално търпение и настойчивост. Тогава човека разбира всичко и всичко се случва естествено.

Татяна: Е, Володя, съгласи се, че „*да приложиш собственото разбиране*“ за съзнанието е изключително изгодна позиция, създаваща объркване в главите на хората. И ти знаеш тези примери. Духовността – е Живот с Духа тук и сега, а съзнанието като противник на всичко духовно винаги се опитва да прикрепи някакво свое разбиране в духовните Знания. Игор Михайлович бе споменал един източен израз: „Или човек приема Истината такава каквато Е и променя себе си в съответствие с Нея, или променя Истината в полза на своите лични страсти, създавайки от нея лъжа“. По този начин хората изкривяват Знанията.

Володя: Да, това се случва много често. От опит мога да кажа, че най-естественото състояние за човека е щастието. Никак *не е комфортно* да се живее в някакви битови неразбирателства, кавги и дележи, просто не е красиво, не е комфортно. Най-естественото са нормалните човешки отношения като добротата, добросъседството и това дава разбирането, че другия човек е същия, както и аз. В него има Душа, както и при мен. Честно казано няма какво да делим. Всичко това дава разбирането, че света е – единен, единен в Духа, а материята и съзнанието разделят.

Татяна: Володя, а може ли по-конкретно, с лични при-

мери от духовния път, от позицията на практиката: когато човек знае, какво избира, и това не е теория, която е прочел в книгите, не е теорията, която е събрал по време на всички занятия и която е научил от многото предавания. Сподели моля те своя практически опит...

Володя: Ключовият момент за мен в началото бяха примерите, който видях от другите. Това ми показа как хората успяват да се контролират и да излизат успешно от различни ситуации. Имаше реални примери как да постъпвам в своя живот. Тогава започнах да се питам: „Как мога да се науча и аз да реагирам така?“ И за да бъда по-конкретен ще кажа, че най-първото, което направих е да наблюдавам, защо реагирам по един или друг начин на хората.

Имаше един ярък пример... Ще започна с това, че имам патологична антипатия към пияните. Та, пътувам си аз в рейса, имаше не малко пътници. В рейса влезе пиян мъж и първото, което изпитах беше – неприязън, но за моя изненада човекът се усмихна и започна да рецитира стихове. За мен това беше шок: той рецитираше толкова добре, с такова чувство, че направо ме порази. Тогава разбрах, че начина ми на мислене е нужно да се промени, в дадения случай към самия човек, защото видях в него „истински човек“, а не този предварителен образ, на който робувах. Тогава разбрах, че в мен живее този, който мисли лошо и неправилно. Той не оценя човека според неговите достойнства, а по предварително дефинираната от него картинка. Човекът рецитираше около 20 минути и докато пътувах в автобуса той не спря да го прави. Предполагам, че е била някаква поема, и с какво чувство само... Тогава си помислих: „Чакай малко, та аз не мога като него, моя интелект не е толкова развит“, а този човек има в себе си нещо дълбоко, нещо, което го вълнува и е способен да го предава така успешно. Главният въпрос е: защо реагирах така шаблонно и не видях истинската картина?

Започнах да търся в най-различни източници, религии, изобщо навсякъде, след това започнах да тренирам източ-

ни бойни изкуства. Там срещнах хора, които умеят да се владеят. От този момент разбрах на къде да се движа и как да работя. Отправна точка в моето търсене станаха нашите разговори за природата на поведенческите мотиви, защо реагираме по определен начин, въобще какво е „човека“, неговото съзнание, тяхната структура и особености. В последствие се захванах да изучавам различни неща, рових се в библиотеките, запознах се с йогата, с психологията и прилагах наученото върху себе си. Когато използвах Знанията в своя живот, разбирах, че работят и са истински.

Естествено не мина и без грешки, породени от елементарното неразбиране на своята природа, и грешките не бяха никак малко. Имаше момент, когато се поддадох на завистта и вложих своите усилия в придобиването на материално благосъстояние и естествено, че резултатът не закъсня, тогава ми се наложи да премина през купища грешки и неприятни последствия.

Всяка ситуация за човека е опит и той трябва да въведе ред първо на първо в себе си. Първото ми сериозно осъзнаване беше, че трябва да взема отговорност за себе си, своя живот и духовно развитие. Започнах да медитирам, да практикувам духовни практики и разбрах как мога да постигна състоянието на покой, това своеобразно вътрешно щастие, в което не ми е нужно нищо повече. Не ми е нужно да постигам някакви достижения, защото вече имам всичко, имам вътрешното състояние на покой и душевен подем. Именно това намерих в практиките.

И по-нататък вече започнах да работя над себе си и да развивам това вътрешно състояние. Естествено, все още имаше падения и подеми, но вече бях напипал нишката, онази пътеводна звезда, която ми показваше пътя. Придобиването на личен опит ми позволи да изучавам науката доста по-дълбоко. Това наистина ми помогна много.

Когато видях, че мога да постигам нещата самостоятелно стана много по-лесно. Просто трябва да приложа своето вътрешно намерение (не желание, а намерение) и да работя спокойно. А по-късно, когато се появяваха сложни моменти

в живота, не бе никак сложно да ги решавам успешно. Когато човек е спокоен е много по-лесно да се изясни от къде възниква една или друга ситуация, къде е влагал своето внимание, защо се е активирал някой от шаблоните. Всичко започна да се решава нормално и отношенията с хората се промениха, появи се разбиране как да се действа за тяхното подобряване. Всичко това бе в основата на моя духовен път.

Татяна: Добре, благодаря ти. Андрей, а при теб как бе? Би ли споделил своя практически опит?

Андрей: Да, такъв опит наистина има. Когато се срещнах със Знанията, разбрах, че не знаех нищо за своята двойствена природа. Не знаех, че в мен съществуват две начала, които да го наречем се борят за моето внимание. Именно този момент стана ключов в живота ми. Започнах да изследвам двете начала, тоест Духовното и Животинското начало или казано още, добрата и лошата сила в мен и какво ме подбужда да ги активирам. Тоест как работят, защо понякога се ядосвам, а понякога не.

Татяна: А може ли с някакви лични примери и опит, който ще е от полза и на другите хора?

Андрей: Опитвам се да си спомня такива. Уж съм преживял какво ли не... Ще говоря както си е... Нещото, което най-силно ме е подтикваше бе желанието да Живея. Когато започнах да работя сериозно над себе си и преживях различни житейски и да речем ситуации, свързани с невидимия свят, получих ново разбиране и своеобразна острота в разбирането, че човешкия живот от една страна изглежда тривиален, а от друга е много комплексен и ценен. Защо? Защото човек трябва да бъде много акуратен. Една неправилна стъпка може да доведе до необратими последствия.

Първата грешка (аз също минах през нея), е когато човек повярва на мислите, че за да се развива духовно трябва да зареже работата, социума и да замине да речем в планината

или гората, да стане отшелник и там да работи духовно над своето духовно развитие. Това е огромна грешка, с която се сблъсках фронтално. Защо? Защото мислите идват от съзнанието, а то прави всичко възможно да изгони човека от средата, където ще има най-голяма полза от него, както за околните, така и за него самия. В гората няма хора, с които не е некомфортно и човек няма да може да си изясни, защо му е некомфортно. Та нали околните за всеки човек са огледало, в което той вижда себе си. Тоест ако някой ме дразни, това означава, че има нещо в мен, върху което не съм работил достатъчно. Не виждам в гората да има такива огледала.

Започвайки да практикувам разбрах, че света, в който живеем е настроен агресивно към практикуващите, а и изобщо към всички хора като цяло. Светът иска да раздели хората, да са постоянно скарани. Наскоро имах много интересна ситуация: След една нощна медитация се срещнах с приятелите и чувствам в себе си прекрасно състояние, все едно ми бяха дали нещо много ценно, но то все още не беше в мен, а около мен. Тогава започнаха да се случват интересни ситуации. Срещам първия човек и той още в движение ми задава въпрос, тоест не ми задава въпрос, а направо ме инструктира, при това в доста агресивна и емоционална форма. Аз си мисля: „Спокойно!“ И се питам: „Какво се случва? Защо този човек е настроен толкова агресивно към мен?“. Той започва да ми говори как трябва да направя еди-какво си, а аз си мисля: „Ама, че странен диалог, дори не е диалог, а монолог“. Тогава му отговарям: „Да, да, разбира се...“ и лекичко се оттеглям, разбирайки, че в мен започват да се зараждат някакви не много добри колебания. В този момент разбирам, че съм на път да загубя онова ценното, което получих в практиките.

Следващият етап бе разбирането, че не трябва да общувам с този човек и в никакъв случай да не преминавам на емоционална вълна. Тоест, в никакъв случай да не се възмущавам на неговите емоционални изблици... И започвам да се оттеглям, но в този момент се появява друг човек, поглежда ме в очите и ме пита: „С теб всичко наред ли е?!“ А аз стоя

в недоумение и казвам: „Да... всичко е нормално“. Оттеглям се и си мисля: „Трябва да се махам по-бързичко“, защото се намирах на някаква граница... От една страна уж разбирах всичко, но и чувствах, че мога да изгубя и в никакъв случай не трябва да се защитавам и да показвам, колко съм прав. Между другото това е един от често срещаните шаблони, един вид: „всичко знам и мога, колко съм добър“... Разбрах, че е по-добре да се оттегля. Сядам си аз в колата, отдалечавам се от мястото и ми звънва телефона: доставчика на вода, който ми казва: „Поръчвали ли сте вода?“ А аз отговарям: „Не, не съм поръчвал“... Говоря си съвсем спокойно...

Володя: Системата се включи.

Андрей: Да... И му казвам: „ Не съм поръчвал вода“. Веднага се сещам, кой може да я е поръчал. Звъня на човека и го питам: „Слушай, да си поръчвал случайно вода?“ А той ми отговаря: „Да, аз я поръчах“. А аз вече бях напуснал мястото и му казвам: „А ти знаеш ли, че там вече няма никой, кой ще я вземе? Ти къде си?“ Той отговаря: „Аз съм на един семинар“. В този момент разбирам на някакво вътрешно ниво, че някой все едно ми дава в ръцете „зареден пистолет“ и ми казва: „Сега можеш хубавичко да му кажеш всичко...“

Володя: Предложиха ти да се ядосаш мъничко...

Андрей: Да. Можеш хубавичко да му кажеш: „Как можа да поръчаш вода, да си тръгнеш и да не предупредиш никого?“ Разбрах, че системата ми е дала „оръжие“ в ръцете и само ми остава да „натисна спусъка, че цялата тази сила ще се стовари върху човека. Прекрасно разбирах, че не трябва да го правя, не трябва да му отговарям емоционално. Тогава казах: „Нима? Добре, после ще се разберем. Всичко е нормално.“... И отново ми звъни доставчика, а започвам да му се извинявам: „Приятели, много съжалявам, забравихме за поръчката и си тръгнахме“. Уж съм прав и ситуацията не ме касае, уж имам всички логически аргументи, с които да по-

кажа на човека отсреща, че няма отношение и изобщо защо ми звънят. Но помолих да ме извинят: „Извинете ме, - казвам, - ето телефона на отговорния човек. Моля да му се обадите и да се разберете, той ще направи всичко необходимо“.

И чувствам как в един момент Благодатта, която бе около мен влезе. Тоест през цялото това време течеше игра за Силата, ще я използвам за защита на своята горделивост или не. Чиста проба горделивост, но в какъв план? Човека говори емоционално с мен, но как да реагирам? Да реагирам ли, или не, да му отговоря по същия начин, или не: „ Извини ме приятел, но какъв е този тон?“, или мекичко да се оттегля и да си замълча? Подобни ситуации са прекрасен учител и ценни уроци, с които разбираш, какво представлява вътрешната сила и как действа, как работи системата в подобни моменти. Всичко това практически винаги задява горделивостта.

Тоест в един момент започнах да осъзнавам ценността на силата на Аллат, ценността на силите, необходими на моята Личност и нейния духовен ръст. Човека е способен да чувства влизането на силите в него, това умение му е дадено. Именно многогодишния ми опит от докосването със Знанието и определената степен на духовната свобода ми позволяват да правя своя избор. Имам ясно разбиране, че ако се поведа по шаблоните на съзнанието, ще загубя силата, която ми помага да съм над съзнанието или просто да бъда...

Володя: ...по-жив.

Андрей: По-жив, да. Именно това състояние и разбиране, какво е да си Жив и какво е да си роб на съзнанието, тоест да бъдеш мъртъв, е стимулът, който ми помага да взема решение. Или казано другояче: предлагат ми да защитя егото от съзнанието с помощта на моята жизнена сила. Извинявам се, но аз не съм съгласен.

Татяна: Това е добре, но въпросът е другаде. В дадена-

та ситуация пусковият механизъм се явява мисълта от вторичното съзнание, че „не синхронизираха действията си с мен“. Когато участваш в тези илюзорни игри от съзнанието, тоест боя между първичното и вторично съзнание, „боя за короната“, тогава ти като Личност не виждаш реално какво се случва... В тази ситуация всичко е много по-лесно. Ясно е, че съзнанието обича да прави от мухата слон, да раздува, украсява и от нищо да създава някакво емоционално събитие. В дадения случай прозират много повече шаблони от съзнанието, от колкото изводи са направени.

Володя: Но това е вътрешната свобода и разбирането, че човек може да избира едно или друго, тоест различни начини на действие. Това наистина много помага, особено, когато има знание и опит и човек работи съгласно тях. Подобни ситуации се случват много често. Човек постоянно прави избор, но много често изпуска момента и действа шаблонно.

Разбирането, че може да се спре на време във всяка една ситуация и да вземе адекватно решение, дава на човека възможност да комуникира с всеки и да решава нормално всяка ситуация, дори и конфликтната.

Андрей: Относно казаното от Игор Михайлович... Именно мързела и не достатъчното познаване на системата води до реализирането от хората на тези желания, които не трябва да се реализират. Системата не спи и действа активно посредством околните. Бих искал да подчертая, че един от начините за адекватна реакция и да не се развалят отношенията с човека и в никакъв случай да не се обвинява, не е важно прав ли си или не, нужно е поне в мислите си да поискаш от него прошка. Какво правим с помощта на съзнанието в мислите си? Спорим, доказваме своята правота, колко сме прави, а другите не или пък се обиждаме... Всичко това е следствие на навиците и недостига на опит.

Володя: Опит и внимание... Разбиране на самия себе си.

Андрей: Работейки над себе веднъж взех твърдото решение да не разговарям с никого в главата си. Всички знаят, че когато се случи някаква ситуация, било то конфликтна или не, тогава започваме да си говорим с човека в главата, да му доказваме нещо си. Или пък, когато ни се случи нещо хубаво как си представяме, че отиваме при някого и му разказваме за случилото се. Това в никакъв случай не трябва да се прави, защо? Защото встъпваме в диалог, извинете ме, с нашето съзнание. На него подобни неща са му много интересни. Защо? Защото подобни диалози често се разиграват заедно с различни емоции, а емоцията – е проводник на Животинското начало в човека. Просто пренасочваме и доброволно даваме силата, нужна за нашето духовно развитие, на съзнанието. Чисто и просто храним и усилваме съзнанието, което после ще ни потиска...

В началните етапи на практикуване често се случва да се появят мисли от сорта: „Духовната практика не ми се получава“, но в дадения момент съзнанието говори за себе си. Това е самата истина. То обаче подменя нещата, видите ли все едно идва от Личността. Тоест ако човек е забравил, че той като Личност няма способността да мисли и гласа в главата не му принадлежи, тогава той започва да възприема гласа като свой и да влага силата на своето внимание в казаното.

За да разбере това, човек трябва да започне, извинете ме, банално да изучава своето съзнание и да се научи да следи неговата активност. За тази цел ще свършат прекрасна работа тефтера с химикалката. На днешен ден прекрасно разбираме, че Личността не е способна да мисли и да изпитва емоции. Личността само чувства, тя не може да се ядосва, да се обижда или да завижда, тя – чувства. Взимайки този факт във внимание, работата значително се улеснява. Тефтер, химикалка и чисто и просто да си записваме мислите, които наблюдаваме в главата си.

Нашето съзнание много обича да предполага. Да вземем един прост пример. Общувам с някакъв човек, той ме поглежда някак неправилно и на някого в мен му се сторило,

че ми се е обидил. И съзнанието започва да говори: „Той ти се обиди, защото еди-какво си...“ и започва да измисля различни причини. Аз си вземам тефтера и химикалката и записвам: „Съзнанието ми казва, че еди-кой си ми се е обидел, защото...“ Приближавам се до човека и го питам: „Извини ме, появи се следната ситуация. Кажи ми моля те вярно ли е?“ И той започва да разказва абсолютно противоположни неща, че това изобщо няма никакво отношение към мен... Излиза, че загубвайки бдителност позволявам на съзнанието да ми пробутва тези предположения. На днешен ден има купища подобни ситуации.

Володя: Все пак си проверил.

Андрей: Да, задължително трябва да се проверява. Защо е необходим катарзиса и защо трябва да се общува и разказва за нещата, случващи се вътре в теб? Защото по този начин ще научим истината. Съзнанието много обича да си играе, доизмисляйки различни ситуации и да пробутва своите теории на човека (Личността). Ако той им обръща внимание, в неговия живот започват да се случват много проблеми, просто защото се ръководи от домисли и предположения.

При катарзиса се случват много интересни моменти. Защо? На човек му олеква. Първото, което се случва е, че гласа в главата спира и диалога моментално се отсича. Ситуациите се разрешават мирно и идва ново разбиране как всичко това влияе и на другия човек. Тоест подобни разговори като диалога в главата, се случват не само при мен, но и при човека, с когото разговаряш в мислите си. Защо? Защото ако има нещо недоизказано, скрито или човек не се е отворил достатъчно и не издава своето Животинско начало, той попада в омагьосаните кръгове на съзнанието. Системата му навързва едни и същи мисли, насочени към разделение. Та нали най-главната й цел е да разделя хората, а това се случва с помощта на мислите, тоест настройва хората едни срещу други в техните мисли. За да не се случва така,

хората трябва да се обединяват въпреки всички пречки, а за да става лесно, човек трябва да може да изобличава мислите от своето Животинско начало.

Володя: В статиите и книгите е написано – силата на системата е в нейното тайно действие, в това, че хората не я виждат.

Андрей: Да. И фиксирайки диалога в главата си или някакви желания да разкажа нещо на някого, аз просто ги спирах. Просто си казвах: „Стоп. Не ме интересувате“. Има още един добър начин (който е един от най-добрите), ако това е ваш познат, да му се обадите и да му кажете: „Знаеш ли, сега си говоря с теб на ум и ти разказвам еди-какво си“ или „Сега споря в главата си с теб по еди-кой си въпрос“.

Володя: Тези караници започват преди всичко вътре в човека, а после се изливат навън. Ако не позволиш на конфликта да се развие нито в твоите мисли, нито извън теб, тогава всичко ще е мирно и няма да има никакви конфликти.

Андрей: Искам да споделя един доста забавен пример. Тъй като движението ни е мултинационално, в него участват хора от различни страни. Случаят е свързан именно с това. Имам един приятел, които е представител на кавказките народи. С него си общуваме много често. В един момент забелязвам в себе си странна реакция на някакви негови действия и започвам да се дразня, тоест на някого в мен не му хареса неговото поведение и коментари... Прекрасно разбирам, че не трябва да има подобно нещо. Спирам се и му казвам: „Извинявай, можели да ми отделиш минутка, трябва да ти кажа нещо. На моето Животинско начало не му харесва, че правиш еди-какво си. Нямам идея защо се случва така...“

А той ме поглежда опулено и казва: „Знаеш ли, моето Животинско начало вече три дена ми говори, че не харес-

ваш представителите на кавказките народи.“ Представяте ли си?! Дори не съм имал подобни мисли! Тоест моето Животинско начало ми разказва от позицията на шаблоните и горделивостта, а неговото му разказва, че видите ли съм започнал да се отнасям недоброномерено към него, само защото бил представител на кавказките народи.

След нашия разговор добре се посмяхме. Викам му: „Извини ме ако съм направил нещо нередно. Нямам никакво намерение да се караме, тъкмо обратното, искам да сме приятели. Разбирам, че това е проява на системата в стремежа си да ни разедини, да ни скара и т.н...“

След случилото се ни една мисъл относно някакви обиди или взаимни претенции не се появи. Защо? Защото в момента, когато отидох и поисках извинение от човека (ужким не е имало за какво), системата просто не очаквала такъв развой на събитията. Тя си е мислела, че ще се уловя на горделивостта или ще се прояви някакво мъжко съперничество. Системата много обича да играе такива игрички (тоест алфа доминацията, както при мъжете, така и при жените). Но за наше щастие проведохме искрен диалог и не позволихме на системата да ни пързаля. До ден-днешен не е имало подобни проявления, дори не се е опитвала да подхвърля подобни мисли. Чисто и просто избрахме единството...

08:34:48 - 09:18:29

Володя: Механизмът не е успял да сработи, затова системата се отказва от него. Забележим ли го – край, тя остава без храна, тоест човека спира да я храни със своето внимание. Ситуацията се решава с хумор или с диалог. Тогава системата отстъпва.

Когато се включва съзнанието, то започва да оценя: „Виж го този колко неправилно постъпва, а този какъв е глупак...“, още нещо си. То лека-полека, досущ като змия се прокрадва и отвежда човека в друга посока.

Влезе ли човек в задънена улица, изниква страха и започва да се пита: „Какво се случи? Защо вече не съм щаст-

лив?“ Започва да търси виновните и нещата политат като лавина. Но вътре е Личността, Душата, чувствата, те са там, никъде не са се дянали. Човек трябва ясно да си каже: „Така, стоп. Чувствата ги има, никъде не са избягали. Посоката ми е единствено към Духовния Свят. Радостта винаги я има“. Тоест да си дам ясна сметка: „Край. Вече няма да слушам гласа в главата. Няма да давам оценка на никого. Не се стремя никъде, освен към духовното“. Тогава съзнанието отстъпва и на човек му олеква. Докато човешкото тяло е живо, докато сме още тук, можем да променим всичко.

Един от показателите, че човек реално се движи по духовния път е състоянието на покой, състоянието на вътрешна свобода. Първото, което се случва е да се нормализират отношенията с близките и познатите, защото вече не ти е нужно да доминираш, защото разбираш прекрасно, какво представлява съзнанието и че не ти е нужно да манипулираш никого. Естествено, че също така засичаш и манипулациите, които са насочени към теб, но тъй като тези игри не са ти интересни, ти ги отсичаш и конфликтната ситуация се решава мирно.

Андрей: Сещам се за още един пример, свързан с тази ситуация. Един път по време на груповите практики се разбрахме с приятелите да поработим върху шаблона с манипулацията. Разбрахме се, че никой няма да съветва никого, дори и в семейството, без някой да го е поискал. Всичко, което човек може да направи, ще го прави самостоятелно, без да моли другите за помощ. След този момент отношенията се промениха кардинално...

Татяна: А какво според вас, изхождайки от вашия личен опит, спомага за обединението на хората?

Володя: Според мен хората ги обединява, когато се срещат и комуникират, когато имат общи интереси за изучаване или за извършването на някакво добро дело за околните. Когато се появи състоянието на покой, общуването става

много комфортно, изниква чувството за единство. Хората просто не трябва да слушат своето съзнание.

Андрей: Ситуацията се повтаря фрактално. Съзнанието се опитва да ни разделя не само в мислите ни, но и в общуването едни с други, в групите. По какъв начин? По старата изпитана схема: разделяй и владей. Много често, хората, които разказват: „отиди там, а там не ходи, общувай ето с този, а с другия не общувай“, чисто и просто слушат своето съзнание, което активира едни и същи програми за разделение. Ако на някого нещо не му харесва или не го устройва... Но кого не устройва? Съзнанието винаги е недоволно от нещо. Вместо човек да отиде и да изясни с другия конфликтния момент, изобличавайки мислите от своето съзнание, той най-често го слуша и провежда неговите идеи сред масите.

На духовно развиващият се човек подобни ситуации няма да му навредят. Защо? Защото разбира, че това е работа на системата, която действа вътре в него, опитвайки се да го раздели с другите хора. По същия начин тя разделя и групите от хора, вървящи в една посока. На днешен ден е видно как е разделила хората на религии и какво ли още не. Независимо, че едно зрънце на Знанието пониква с няколко кълна, растящи видите ли „в различни посоки“, източникът винаги е един – самото зрънце.

Именно така разделят... Та нали желанието за тайна власт води до пропагандирането на идеи, насочени към разделение. Затова няма нищо чудно, това е естествен процес, естествени закони на системата. Но за духовно развиващите се хора е неприемливо. Подобен човек трябва да се стреми към единството, Любовта и братството. Няма какво да се дели.

Питате, какво обединява хората? Ще споделя своето лично мнение базирано на моя опит... Хората ги обединява един много важен момент – стремежа да оцелеят, при това не само в материалния смисъл на думата, но и в духовния. Разбирате ли, ние се сблъскваме с най-лютия враг, който мо-

гат да имат хората, а именно – системата на Животинския разум. А победители можем да излезем само тогава, ако се обединим.

Много често големите сили в света използват тези закони, сблъсквайки едни народи с други. Защо? Те взимат идеята за външния враг, вменяват я на част от населението и хората се сплотяват. Качеството, когато хората се сплотяват срещу някакъв агресор или опасност е прекрасно, но нито агресора е правилен, нито опасността. Опасността реално е...

Володя: ...във всеки човек.

Андрей: Абсолютно вярно, тя е невидима. Тоест не ни показват реалния враг, а посочват другия човек, видите ли той е врага. Но врагът е във всеки от нас - съзнанието, а глобалният враг е системата. Ако хората се обединят в стремежа си да оцелеят и да опознаят Духовния Свят, това ще им донесе безсмъртие... Много по-лесно е да се постига групово, силата се преумножава.

Всичко това е просто процес на изучаване на системата. Всички от тук присъстващите имаме свой личен опит, споделяйки го всеки се обогатява. Не е нужно всеки по отделно да преминава една и съща ситуация. Изпълнявайки духовните практики в група, ние се изпълваме. Има огромна разлика, когато го правиш сам и в група.

На днешен ден смятам, че много важен момент е хората наистина да разберат и осъзнаят, каква е тяхната най-главна цел. Обединят ли се около нея, ще им бъде много лесно. В книгите е написано, че ако човек изучава системата, вниква в нейните закони, разбира, че има безсмъртие и че материалния свят е илюзия, животът му тук става интересен, увлекателен и той в своята свобода върви към Свободата. Развива се спокойно, процесът му е интересен и му носи радост, враговете и проблемите изчезват.

Татяна: А как се промени животът ви след срещата със Знанията от „АллатРа“?

Володя: Изцяло промени живота ми. Много по-интересно и комфортно е да се живее, когато разбираш на къде се движиш, същността на процесите, които се случват наоколо и хората около теб. Много по-лесно е един човек да бъде разбран от позицията на придобитите Знания, става ти ясно защо е постъпил еди-как си и какво се проявява в него. Става много лесно и да му простиш, и да го разбереш, да комуникираш с него в опита си да му помогнеш и да му олекне. Изобщо да избягваш конфликтите, да си наясно, какво се случва във всеки един момент, да познаваш своето вътрешно състояние. Има един израз: „Живот в Духа“, което е Живот в радостта, щастието и хармонично взаимодействие с околните. Животът става много интересен и не мога да си го представя в постоянни кавги и конфликти, нима това е живот? Не ми прилича на нормален човешки живот, а той е, когато всички правим нещо заедно, когато комуникираме и в края на краищата разбираме и чувстваме безкрайно щастие от допира си с Духовният Свят. Именно това е нещото, което човек придобива, разбира и приема за начин на живот,

Разбирам, че животът на тялото все някога ще свърши, а аз ще продължа по-нататък и това разбиране подчертава моята основна цел. Много често виждаме как на стари години искрицата в очите на хората загасва. Това е страха от незнанието, какво следва...

Страшно му е на човека, който няма цел. Какъв е този живот, когато знае, че всичко един ден ще свърши?! Гледа в огледалото и се ужасява, от образа насреща. Изникват бръчки, физическа умора и не може да прави това, което някога е правил с лекота. Започва да се страхува от случващото се с него.

Страхът от смъртта затъмнява всичко, дори да му остават още месеци или години живот. Разбирането, че живота на тялото наближава своя край и незнанието, какво следва, предизвикват страх в човека, но ако се самоизучава, ако изучава науката АЛЛАТРА, тогава разбира, че животът не свършва, а започва, когато тялото спира да съществува и този Живот човек трябва да постигне приживе.

Андрей: Няма граници в познанието. Когато се занимаваш с духовни практики и успяваш да се откъснеш от тялото, започваш да чувстваш, какво си ти реално и че не си своето тяло. А когато се връщаш обратно и усещаш как влизаш в някакъв костюм, които ти убива и притиска с неговия невидим похлупак, наречен „съзнание“, тогава страха от смъртта изчезва. Просто разбираш, че Там, всичко това го няма, няма ги всички безкрайни проблеми с тялото, неспирните борби със съзнанието и т.н.

Володя: Там има свобода.

Андрей: Да. Преминава към нещо по-добро, но отново, над това трябва да се работи. Ако човек не придобива личен опит, всичко остава на думи... За себе си ще кажа, че животът ми се промени, променя се и до колкото разбирам, все още не съм достигнал предела. Разликата в мирогледа, които имах преди книга „АллатРа“ и след нея е несравним. Всичко се завърта, както спомена Володя, около главната цел. Мога образно да сравня движението към нея с локомотива. Порейки напред, той придърпва нужните житейски обстоятелства и се движи направо към целта. Нищо не пречи да се развиваме духовно.

За мен уникалността на книга АллатРа е в нейната безкрайност, ако мога да се изразя по този начин. Тя е безкрайна и Знанията, които носи са огромно количество. Книгата има още нещо, което много ме привлича, а именно заложената между редовете й дълбока енергетика. Именно това невидимото кара вътрешния ми свят да се разтваря максимално. Някога бях споменал, че един от начините човек да се намира в духа, тоест да пребивава във възвишено духовно състояние е четенето на книга „АллатРа“. Не стига, че се обогатяваш със знания и факти, но и се настройваш на заложената вътре невидима вълна. Същата вълна я има и в предаванията с Игор Михайлович Данилов, както и в книгите на Анастасия Нових.

Но най-важното за мен е, че „АллатРа“ е моя ключ към

Живота, с който човека от обикновено смъртно същество може да стане безсмъртен. Там са дадени всички ключове. На днешен ден не мога да изброя, колко пъти вече съм я препрочитал. С всеки нов прочит откривам нещо ново. Веднъж Игор Михайлович бе казал в едно от предаванията, че е важно „с какви очи гледаш и с какви уши слушаш“. Смятам, че в тази книга е важна буквално всяка буква, тоест всеки акцент или поставено многоточие разкриват безкрайни дълбини и безмълвно разбиране на заложеното в нея. Всичко това е просто удивително. И ще ви кажа, че на днешен ден не мога без нея. Както храня тялото си с храна, така храня своя Дух със заложеното в книгата. А както вече знаем, храненето на духа е много по-важно от храненето на тялото.

Володя: Личният опит е най-ценен. Личността започва да се развива само с нейното активно участие, когато получава чувствен опит. Тогава човек се ражда духовно.

Андрей: Бих искал да добавя още нещо за себе си... Има още много да работя над себе си и горделивостта не е победена, но мога да кажа, че вече става много, много интересно. Ако по-рано имаше някакви неразбирания и колебания, то сега тече шлайфане и трупане на опит. Още нещо, говорихме за Аллата и това ми позволи да достигна до дълбоко разбиране какво представлява.

За съжаление в нашето общество се ценят материалните придобивки, а духовните ценности се игнорират. Под духовно нямам предвид някакви произведения на изкуството, икони, храмове и т.н., а силите, които позволяват на Личността да се освободи. Ние с вас се намираме в този свят, за да можем да се научим да разпределяме правилно силата на своето внимание, тоест Аллата и да го насочваме към своето освобождение. А системата прави всичко възможно да използваме тази сила за външното. Правейки своя избор, човека се учи. Придобива чувствен опит и разбира, че пребиваването в духа и не пребиваването в духа са две различни състояния. Когато си в духа, съзнанието си кротува

и разбираш, че освен Любовта не съществува нищо повече. Но когато в теб доминира съзнанието, ти виждаш, извинете ме за израза, само гадости. Подобни контрасти дават разбиране как се случват нещата, защо се случват, на кои етапи и т.н. Лека полека вървим напред.

Татяна: Благодаря. Бих искала и ние на свой ред да споделим опита си от формирането на женската група.

Жана: Да, разбира се. На кратко, ние сме чисто женска група. Докато се формираше групата възникваха най-различни ситуации. Всички идваха с отворено сърце, но и всеки с неговите си стремежи. Желанието да постигаме заедно духовното се трактуваше различно от съзнанията на различните хора, защото едни искаха да се научат на някакви свръхестествени способности, други искаха магия, за трети достигането на някакви лични цели в триизмерността бе главен приоритет. Е, а някой просто не можеше да се раздели със своята горделивост.

Макар да бе много жалко, когато се налагаше да се разделяме с някого. Мнозина от тях имаха добър потенциал, но в групата трябва да има хармония. Теорията си е теория, но ако всички се стремят към една цел, към духовната работа над себе си и живеят Духовния Свят, тогава групата е като едно единно същество. И най-главното, личният резултат на всекиго усилва потенциала и устрема на групата като цяло. Все пак се надяваме, че при момичетата, с които се разделихме всичко ще е наред, че ще постигнат своето самостоятелно и в крайна сметка ще могат да престъпят през илюзиите на своето съзнание.

Когато се формира група от единомишленици, в които доминираше честността, откритостта и естествено, истинското желание на практика да се постига духовния път, тогава процеса на развитие на групата започна много бързо. Практиките започнаха да вървят по съвсем друг начин. Появи се колективен опит, започнаха да се появяват съвършено различни въпроси, свързани с личното, практическо духов-

но развитие и на тези конкретни въпроси Игор Михайлович даваше конкретни отговори. Много от нещата, които разбрахме тогава бяха казани в сегашната беседа. Това е много важно за хората, тъй като е прекрасна духовна помощ.

Татяна: Да, и намирайки се на настоящия етап, разбираш грешките и техните причини, които си допускал на по-ранните етапи. Е, и най-главната причина е, че не си живял с това в действителност, не си работил усърдно над себе си, не си прилагал на практика всичко, което си чул, чел и видял в предаванията с участието на Игор Михайлович. Разбираш какви глупави въпроси си искал да Му зададеш, въпроси от съзнанието, които тогава ти изглеждаха важни и значими, по-скоро не на теб, а на твоето съзнание. А Духа в теб, все още бе нещо непознато. Но сега разбираш, че на въпросите, изникващи от съзнанието, никой няма да ти даде духовни отговори. Както реално се убедихме и самите ние: какъвто е въпроса, такъв е и отговора, от когото изхожда въпроса, на него и отговаря Игор Михайлович.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

Жана: Да, а сега просто тече работа над себе си и просто действаш, ръководейки се от дълбочинните си чувства. Не задаваш въпроси от ума, от съзнанието, както преди. Просто търсиш единство, което настъпва, защото се намираш в непрекъснат диалог с Бога и това се случва всеки ден. Не си отделяш специално време за някакви дейности и не се чудиш да „работя над себе си“, „да не работя над себе си“ или „сега практикувам, после не“. Не. Това е необратимо решение, което си взел и то е зряло, дълбоко, вътрешно решение. Ти му оставаш верен, оставаш верен на себе си и на Бога. Тоест не се предаваш, а служиш на Бога, на Духовния Свят тук и сега.

Татяна: Абсолютно вярно. И няма такова нещо като: днес служа, а утре не. Какво излиза тогава? Това не е избор.

Жана: Да. Сега наистина разбираш причините и миналите грешки в сравнение с настоящето. Мнозина от нас по-рано са били на практики и при Володя, и на занятия при Андрей, както и при други хора. Всеки път имаше тласък, някакво теоретическо разбиране, някакви първи практически опити, но после, идваше момент на тъпчене на едно място, понякога дори с години. Тоест уж си се стремил, уж си се държал за групите, за водачите, за някаква своя спасителна сламка, но в същото време си чувствал, че няма развитие, че си изпаднал в застой.

Татяна: Да. Преминавал си от една група в друга, в опитите си да излезеш от застоя, надявал си се на нещо външно, как някой ще ти помогне.

Жана: Но едва сега разбираш защо се е случвало така. И ситуацията се повтаря фрактално навсякъде, и в различните религии, и в групите и изобщо навсякъде, където хората се стремят да вървят групово по духовния път, там, където на пътя им стои като непреодолима преграда съзнанието, както някога бе казал Игор Михайлович. Именно за това смятаме, че трябва да изясним въпроса по-подробно, нека да е въз основа на частните примери, в дадения случай на нашите добри приятели и единомишленици Володя и Андрей. Какво се вижда и чувства в дадения момент, на кой от етапите е спряло тяхното развитие, а следователно е спряло и при всички, вървящи след тях? Нека да го изясним, за да е на полза, както на тях самите, така и за много други хора.

Да започнем с Володя, той разказва много теоретична информация и за тези, които едва сега започват своя духовен път, тя е много важна и интересна. Какво търпение трябва да притежаваш, за да отговаряш на всички тези многобройни въпроси на начинаещите, въпроси от съзнанието: „Кой съм аз? Защо медитацията ми не се получава? Имам еди-каква си ситуация в отношенията си с близките, как да бъда щастлив?“, както и много други. Именно за това е нужно да се отдаде длъжмото на мъжеството на Володя. Той

ще изслуша всички, ще отговори търпеливо на човешките съзнания. Всичко това като начален етап е много добре. Но после вече не разбираш, защо минава година, две, а ти както си бил на едно място, така си и оставаш там. Почувствал си, че първия тласък го е имало, но след това растежът е спрял. Продължаваш да чуваш едни и същи примери, които си чувал и по-рано, продължаваш да чуваш същата теория, която някога си възприел и недоумяваш, какво неправилно правиш, в какво е проблема? Защо тъпчеш на едно място и защо няма движение напред?

Като водещ, Володя разказва много теория, но с какво живее реално? Не разказвам всичко това, защото проблема е във Володя, а защото касае много хора... Относно практическия опит, много от хората спират развитието си при достигането на състояние на покой, комфорт, хармонизиране на отношенията с хората, тоест на стремежа, посредством спокойствието да решат мирно някаква ситуация в триизмерността. Именно това и разказват на всички останали. Та нали отговаряйки на въпроса, ти огласяваш на първо място това, което разбираш и което те вълнува, тоест как ти самия би искал да решиш въпроса в себе си. Подобни хора се задоволяват с илюзиите за живота, именно затова множеството им примери не се отличават по нищо от обикновените ежедневни разговори. Като например приятелски разговор в семейна среда, където всеки разказва нещо поучително, нещо, което го вълнува в триизмерността: какъв е бил по-рано, как е решавал конфликтните ситуации и какви подвизи е извършвал в материалния свят. А в духовно отношение, и това много се чувства, има само желание да бъде такъв, теоретично намерение от съзнанието и самовнушения, че върви по духовния път, че се развива.

Но реално, това е етап на застой между автогенната тренировка и медитацията, живот със съзнанието, съмнения и вътрешни страхове. Именно за това го има и желанието човек да достигне поне покой и равновесие в медитациите... Това е постоянно самовнушение, досущ както в автогенната тренировка, както каза преди малко Володя, че „*Трябва*

просто да си дам ясна сметка, че чувствата ги има, никъде не са избягали. Посоката ми е единствено към Духовния Свят. Не оценям никого, не се стремя никъде, освен към духовното“. Та това е чисто самовнушение. Като начален етап в обуздаването на своето съзнание, етапа на автогенната тренировка, това е добре, но за съжаление мнозина спират на него. Тогава съзнанието продължава да прожектира своя филм и човек често си мисли, че се развива духовно, но реално, това е просто негов опит да се избави от страховете, които му навързва неговото собствено съзнание. Именно затова се плаши да направи следващата стъпка, просто защото се активира съзнанието, което застава срещу всичко духовно в човека. Просто надежди за живот с духовната реалност, живот с духовна радост, но не и самия Живот. Това е прехвърляне на отговорността върху човека, които си взел за пример, прехвърляне на отговорността за това, че ще се спасиш. „Но спасението е лично дело на всеки“, - както някога бе казал Игор Михайлович.

Именно за това в своите теории тези хора говорят и за живот в диалог с Бога, и за живот с Духа, че е „нормално и естествено“, че трябва да се „връщаме към това състояние“, че трябва „да не се изпуска“. Но реално, разбирането идва от съзнанието и все още живее в триизмерността.

Това е етап, когато за сметка на измененото състояние на съзнанието, човек просто се стреми към покоя, за който Игор Михайлович някога бе казал: „ти не си нито там, нито тук“. Какво реално пречи на човека да продължи? Страха. Страха от съзнанието да изгуби нещо в материалния свят, страх от смъртта или от загубата на измислената от неговото съзнание маска, страх от това да изглежда не както трябва пред другите, пред близките, да се страхува от мнението на тяхното съзнание. Тоест проявяват се страхове от външното, когато става въпрос за вътрешното. Но в този момент ти самия решаваш кое е по-важно за теб: външното съответствие с материалните образи, играта с маските на системата, **или наистина да Живееш вътрешно свободен, свободен от страховете и илюзиите, Живот на практика, Живот с Духа.**

При Андрей ситуацията е малко по-различна, но тя също е свойствена за много хора. При него се чувства практическия опит от работата над себе си, именно затова дава и много качествени практически примери, които на човек му е интересно и да чуе и да вземе на въоръжение. Но кое е нещото, което се среща много често при него? Това е постоянната борба, противопоставянето на Животинското начало, „изпълването със силите на Аллата“, „борба за силата на Аллата“, как тези сили са нужни за ръста на Личността и че човек е способен да усеща тяхното влизане в него. Всичко това е вярно и показва, че човек разбира и цени силата на Аллата, но всичко това е просто определен етап на докосване с невидимия свят, с цялата тази... магия от съзнанието. Именно на този етап тече, както беше казал Игор Михайлович, „лов за силите на Аллата“. Това де факто е етап на застой между медитацията и духовната практика, просто един от етапите, когато човек се запъва в борбата със своето Животинско начало. И мнозина се сблъскват с това.

Просто една от уловките на съзнанието: *изпълването със сила и постоянна борба*. А когато човек се бори, в него няма истинна Любов, той просто влага цялото си внимание в борбата, а не в преумножаването на духовната Любов. А всичко е толкова просто. Когато живееш в преумножаването на Божията Любов, има бдение, но няма изморителна борба. Та нали **преумножаваш Божията Любов в теб, потапяйки се във вътрешния Източник – Безкрайният и истинен Източник вътре в теб самия. Ти не търсиш навън това, което имаш вътре в себе си.**

Забележителното обаче е, че Андрей говори честно, така, както си е: какво се случва с него и с какви трудности се сблъсква. Той не се страхува от мнението на околните и свалля публично маските на съзнанието, маските на системата. Естествено, че още живее с външното, но вече се стреми да живее с вътрешните процеси и това е много ценно. Защо е ценно? Представете си простичкия пример как някой свещеник, без значение от коя религиозна организация излиза и казва честно пред своето паство: „Извинете ме приятели,

но аз не зная и се съмнявам. Наистина не зная: има ли Бог, няма ли Бог, но много се надявам и вярвам, че Го има. За сега не зная как да живея с Духа, с Истината, в свобода и Божия Любов. Моите демони ми пречат да разбера. Чисто и просто ме е страх. Да, изучил съм теорията, но духовната практика ми липсва. Но се стремя и много искам... Хайде всички заедно да опитаме, да се помолим, да извършим ритуали, които някога са извършвали нашите предци в надеждата си да попаднат в рая, може пък и при нас да излезе нещо...“ Как мислите, какво би разказало съзнанието на паството за подобен свещеник? Именно затова свещениците носят маските на „духовното всезнание“.

Проблемът наистина е мащабен, защото много от свещениците от различните религии, истинно стремящи се към Бога, тъпчат на едно място в изморителната борба със собствените си демони. Само си помислете: *милиони свещеници, зад които стоят милиарди вярващи*. Именно така и живеят хората: едни ги терзаят съмненията под маските на измисления образ, а други се задоволяват с лъжливи надежди, прехвърляйки отговорността на някого, вярвайки в пустите образи.

Има още една уловка от съзнанието, на която с лекота се улавят хората и разбрахме за нея, когато се формираше нашата група и някои от момичетата посетиха човек, който бе достигнал някакви свръхспособности и бе спрял на това място. Тоест бе обзет от жаждата за тайна власт над хората посредством магията и това прелъсти някои от момичетата. Всичко при него беше просто теория и илюзия, желание да бъдеш, но не и да си реално, страхове от съзнанието, не повече от това.

Татяна: Между другото, ще Ви бъдем много благодарни Игор Михайлович ако разкажете по-подробно относно пагубността на магията. На хората много неща не са им ясни по този въпрос и нямат ни най-малка идея какво творят.

Игор Михайлович: Разбира се...

Жана: Да, това е много важен момент... Бих искала още да отбележа, че по време на нашето търсене и лутане от група на група, ставахме свидетели как хората просто избираха помежду си някого за водещ. Някои се бояха да прекрачат страха, други мързела, трети се страхуваха да взимат отговорността върху себе си, а четвърти обратно. Но се набиваше на очи как не се избираха хората, които успяваха да изпълнят качествено самата практика, не тези, които имаха какво да споделят, тоест притежаваха реален, практически опит, а избираха онези, които имаха близки отношения с Володя или с още някой. А с най-висок приоритет бе този, които познаваше лично Игор Михайлович.

Татяна: Да, но някога Игор Михайлович ни бе казал: „Покрай мен има много хора, но това не означава нищо. Не си създавайте авторитети и не рисувайте образи, защото никой няма да мине вместо вас вашия път“.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

Жана: Така е. Мнозина наистина уповават на образите от своето съзнание, задоволяващо се с надеждите и горделивостта, и човек не живее с духовното в този момент, а просто имитира дейност. Времето отлита, а резултат няма, просто защото човек живее под диктовката на своето съзнание и вътре в него растат страха, съмнението и неразбирането на Духовния Свят на практика. Всичко това много се чувства. Имам много примери, когато различни хора повтарят нещата, които казва Игор Михайлович, а някои от тях дори представят казаното за свой личен опит, но всичко се чувства прекрасно, че човека разказва не от Духа, а от съзнанието, тоест разказва за неща, с които той самия не живее на практика. Ако в него доминира съзнанието, човек ще се представя за този, които реално не е и това ще се случва, докато хората не се научат да чувстват истината.

Има огромна разлика, когато човек разказва от Духа, и кога просто предава, нека дори да е важна информация, но

от своето съзнание. Когато звучат смислени думи, но от съзнанието, човек се заслушва и разбира, че дори и правилно, казаното звучи някак повърхностно и теоретично. Тоест, съдържанието е интересно, думите на говорещия са правилни, но са пусти, зад тях няма сила. А когато човек говори от Духа, хората веднага чувстват, чувстват силата зад думите и разбират, че разликата е огромна. Защо се случва така?

Някога Игор Михайлович бе казал, че когато съзнанието получава сила от Духа, думата започва да тежи. Тук възниква съвсем друг въпрос, а именно, какво доминира в човека, който чува думите? Ако е роб на съзнанието, ако в него доминира Животинското начало, тогава започва да изплува всичко негативно от Животинското, от съзнанието, и в същото време се заражда жажда за притежаване на същата тази сила на словото. Тоест започва лов за силите на Аллата и съзнанието започва да се мята и да се пита: „Къде е цялото вълшебство? Къде е магията?“ То не възприема нищо друго и всички негови мятания се случват в рамките на триизмерното. Съзнанието започва да търси: „Възможно да е от тембъра, а може би от такта, може честотите да са специални или пък има някакво друго въздействие?“

Но когато в човека като слушател доминира Духовното начало, тогава Духа общува с Духа. Тече незрима духовна помощ за онзи, който наистина жадува да се съедини с Духовния Свят, жадува да Живее с Духа. Този човек не се интересува как точно ще се случат нещата, защото в момента е погълнат от самия процес, от това, което не вижда окото и не чува ухото. Той е погълнат от духовната Любов и онова, „което Бог е приготвил на обичащите Го хора“.

Татяна: Да, и не трябва да се градят триизмерни образи, защото активират човешката горделивост и целия спектър от негативизъм на съзнанието; завистта, омразата, злобата, оценката, сравнението. А другата крайност е, когато хората започват да обожествяват образа и съзнанието създава лъжливи надежди, лъжливи опори и илюзии. Когато приписва

качества, които човек не е имал изначално. Ето какви мисли се въртят в главите на подобни хора: „Ако човека е благосклонен към мен, ще ме спаси, и редом до него, моята духовност ще изглежда по-висока от тази на останалите“. Тоест празна надежда и горделивост, не повече от това.

И ако човек е роб на съзнанието, то съзнанието просто върти илюзорно кино от образи, при това от него самото измислено. Гради образи и за другите хора, придава им качества, които реално нямат. Съзнанието създава образи и кара човека да им се прекланя, *не на хората, а на образите*, набутва го в тресавището на битието, от което ще му е много трудно да излезе, при това ако му провърви. На съзнанието винаги му е нужна някаква йерархия, някакво възнасяне едни над други и именно то диктува на човека да прехвърли отговорността за своето духовно развитие на някой друг.

В предаването „Единство“ Игор Михайлович даде прекрасен практичен пример как трябва да бъдат разбивани образите, създадени от съзнанието, когато каза: „Аз съм обикновен човек, прост масажист. Какви нимбове?! Освен мазоли, нищо друго нямам на ръцете си“.

Знаете ли, моето съзнание тогава също се удиви, но сега вече разбирам, че думите бяха казани, за да не си създава човешкото съзнание лъжливи образи, счупени патерици и фалшиви надежди. Хората сами трябва да се развиват духовно, да не хранят съзнанието с надежди, а да развиват в себе си дълбочинните чувства на истинна Любов към Вечния и Безкраен Свят и да не търсят временни опори в илюзорния, триизмерен свят.

Жана: Да. Някога Игор Михайлович бе дал много важно разбиране: „Не гледайте човека нито по съзнанието, нито по образа, нито по дрехите или думите. Учете се да чувствате. Духовният Свят не лъже. Който и както красиво да говори, а ти чувстваш какви реално са нещата. Подхождайте отговорно към своя живот“.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно.

09:18:29 - 09:20:40

ВИДЕО 11
„Метрото на бъдещето. Указателни знаци на духовния път“

Да си представим, че пребиваването на човека в метрото е своеобразна асоциация с пребиваването му в материалния свят. Намирайки се там, той не трябва да забравя, че пребиваването му е временно явление. Най-важното е с какво се е обогатил и колко си израснал духовно, намирайки се в затвореното триизмерно пространство, където единственият ориентир са указващите надписи и знаци. Изборът остава за самия човек.

Различни надписи разпръснати из метрото: „Какво не виждат хората?“; „Тук и сега.“; „Знак АллатРа“; „Материята е вторична.“; „Просто Обичай“; „Новите знания в доклада Изконна Физика АллатРа.“; „Истината е една за всички.“; „Кой си ти?“; „Помни, че системата е лъжец. Триизмерността е илюзия.“; „Живей с истината от Духовния Свят.“; „АллатРа. Доброто поражда Добро!“; „Книга АллатРа.“; „Духовната Любов Живее в теб.“;

Кадри от предаването „Съзнание и Личност“.; „Игор Михайлович: Когато Личността постига това, което трябва да постигне, тя се освобождава от илюзиите...“; „Изход отвъд границите на системата“; „Истинската свобода е вътре в теб.“; „Живей с Духа. Това е лесно!“; Кадри от видео с песента на Алатрушка: „Доброто тук и сега, погледни...“; „Обединяваме света заедно.“; „Истинското щастие

е да Обичаш, да си Благодарен и да Живееш с Духа.“; „Потърси в себе си и ще разбереш кой си всъщност. Анастасия Нових.“; „Не е възможно системата да бъде изучена ако се намираш вътре в нея.“;„Просто не служи на системата, а Живей.“; „Духовният Свят е реален.“; „Триизмерният свят е илюзия.“; „Не чакай, а върви напред!“

„Бъди честен поне пред себе си.“; „В Любовта няма страх.“; „Изучавай как работи съзнанието ти.“; „Не бъди роб на системата.“; „Важно! Съзнанието е част от системата.“; „Свободата се постига с труд.“; „Живей с вътрешните, дълбочинни чувства.“; „Мислите са част от материалния свят.“; „Остави съмненията.“; „Скъпи приятели, вие се намирате в обществения транспорт. Хайде да проявяваме своята Човечност, доброта и внимателно отношение едни към други. Доброто поражда Добро!“; „Смени своето мисловно злословене с доброслoвие, вместо да изпитваш завист, просто се порадвай искрено на успехите на ближния. Вместо да плодиш злобни коментари, по-добре отиди и НАПРАВИ НЕЩО ДОБРО за другите, мълчешком, безкористно. Анастасия Нових.“

Фрагмент от предаването „Живот.“ „Игор Михайлович: Изключително сложно е Духовния Свят да бъде описан с помощта тези инструменти (думи и т.н.). Много по-лесно е човек да го почувства, но това е възможно само тогава, когато човек го поиска.“; „Изход винаги има.“;

„Кой си ти? Човекът е много повече от просто едно тяло, мисли и емоции.“; „Как да победим себе си. Практиката и опитът от духовната история.“; „Изучаваме системата отвън. Първичното и вторично съзнание. Опитът и практиката.“; „Как Личността да се освободи от робството на съзнанието.“; „Животът на Личността отвъд границите на триизмерността.“; „Как Личността живее с Духовния Свят.“

„АллатРа – книга, променяща света! За първи път е представена снимка на човешката душа. Какво се случва с човешкото тяло след смъртта? Как да намерим вътрешната си опора и да станем устойчиви на външните несгоди? Как да контролираме негативните мисли и емоции. Победи себе си!„

„Глобален партньорски договор АллатРа.

ЦЕННОСТТА НА ЖИВОТА е в СВОБОДАТА НА ИЗБОРА. Единствено ВЛАДЕЕНЕТО НА СЕБЕ СИ и ДУХОВНО-НРАВСТВЕНОТО САМОУСЪВЪРШЕНСТВАНЕ ще приведе хората към ЕДИНСТВО, СЪЗИДАНИЕ и придобиване на ДУХОВНОТО ДОСТОЯНИЕ.

1. ЦЕННОСТТА НА ЖИВОТА
2. СВОБОДАТА НА ИЗБОРА
3. ВЛАДЕЕНЕТО НА СЕБЕ СИ
4. ДУХОВНО-НРАВСТВЕНО САМОУСЪВЪРШЕНСТВАНЕ
5. ЕДИНСТВО
6. СЪЗИДАНИЕ
7. ДУХОВНОТО ДОСТОЯНИЕ“

„Всичко хубаво започва на първо място от собствените мисли. Анастасия Новых.“; „Доброто е там, където си Ти.“; „АЛЛАТРА НАУКА. Както се казва, ако имаш в ръцете си универсалните ключове (знанието за основите на елементарните частици), тогава ще си способен да отвориш всяка врата (на микро и макрокосмоса). Изконна Физика АллатРа“

„Да Живееш или да съществуваш – избора го правиш ти“

09:20:40 - 10:01:06

Татяна: Игор Михайлович, можете ли да разкажете как се самовъзприема съзнанието и как Личността, просто за да помогнем на човека да разбере, за да му олекне поне малко?

Игор Михайлович: Човешкото съзнание винаги се възприема като някакво ограничено „Аз“, нещо обособено. Човек се възприема като „Аз“, аз това, аз онова и толкоз. То е затворено или капсулирано, а когато Личността се самовъзприема, тя го прави като част от нещо цяло. Това също е интересен момент.

Татяна: Човека много иска да бъде духовен, той се стреми към това...

Игор Михайлович: Реално всеки човек се стреми към Духовния Свят, това е негов вътрешен стремеж, но много често съзнанието подменя, затрива и подхвърля лъжливи ориентири по пътя, доказвайки на Личността, че Духовния Свят не съществува. То просто скрива гората пред очите на човека с една сламчица и отвежда цялото му внимание: „*Погледни! Съсредоточи се върху сламката, наблюдавай я.*“ И когато държиш пред лицето си и наблюдаваш само нея, тогава не виждаш заобикалящата те гора. Ето така действа съзнанието. То скрива със своите илюзии от триизмерното битие безкрайния и многостранен Свят на Бога.

Татяна: Но как човека да измести своя фокус, как да се пробуди от тази илюзия?

Игор Михайлович: Наблюдавай съзнанието и ще разбереш, че ти не си съзнанието. Влагай силата на своето внимание там, където грее, където е хубаво и радостно. Търси радостта вътре в себе си, тя е вътре в теб. Постоянният източник на радостта в човека, в неговата конструкция, се

явява Душата.

Това е също като да стоиш в студено и тъмно пространство, но пред теб да се намира широко отворена врата на помещение, в което е много топло, светло и весело. Просто не е възможно да го сбъркаш.

Татяна: При всички положения ще стигнеш...

Игор Михайлович: Само ако поискаш.

Татяна: Излиза, че Личността притежава само духовния опит и практиката. Благодарение на своето уникално възприятие тя е способна да възприема истината глобално, да различава доброто от лошото и да прави избор. Всичко това значително се различава от изкуствената работа на съзнанието, от неговото непрекъснато анализиране, когато прави от мухата слон...

Игор Михайлович: Единствено съзнанието се занимава с постоянно анализиране. То взима мухата и прави от нея слон, подхождайки към него от различни страни и изучавайки го с вързани очи чрез опипване. А Личността действа по различен начин. Тя притежава цялостно възприятие, тя просто знае, какво е слона и какво е мухата. Това е обемно знание, но то е недостъпно за съзнанието. Именно този простичък феномен е бил многократно описван в човешката история от тези, които постигали това Знание: човека знае, но се затруднява да го обясни с думи. Защо? Тъй като съзнанието отказва да Го облече с елементарния набор от думи, който човека притежава.

Един малък нюанс: съзнанието никога не възприема човека като Личност и винаги ще се противопоставя и ще създава прегради, а Личността – е чувствено възприятие (което се различава коренно от начина на самовъзприемане на съзнанието).

Когато човека се възприема като Личност или когато става свободна Личност, първото, което той спира, са само-

залъгванията и вярата на измислените от съзнанието истории. Той спира да си играе с него.

Татяна: Игор Михайлович, ето още един често срещан въпрос: какво е истинското единство и какво представлява обединението в човешкото общество? Някога разказвахте, че нещото, което хората в съвременното общество наричат единство е чисто и просто примирение.

Игор Михайлович: Хората много често разказват, че трябва да се обединяват и тем подобни. Но истинското обединение в този свят не е възможно без духовното развитие. Защо? Защото съзнанието разделя. Първото, което то прави е да капсулира човека и да го разграничи като нещо уникално, след това да подлъже Личността към възприятие на всичко, което то й навързва с мисли от рода: „*Ти си единствен, Ти, ти, ти.*“

А обединението според представите на хората не е нищо повече от обединение по интереси на някаква група хора. **Истинското единство може да се случи единствено на духовно ниво.** Когато Личността започва да възприема Духовния Свят, тя започва да чувства възприемащите Духовния Свят хора като нея. Именно там се случва обединението.

На Л**ичността не и трябва нищо в този свят. Тя няма материални интереси**, а съзнанието винаги има много. Както и да го въртим, каквото и да ни разказват, то винаги има интереси. Нека например да вземем популистите. Колкото и да се стреми човека към създаването на добър живот за всички, колкото и да разказва за това и да се бори за правата на хората, какво реално прави той? Нима се бори за правата им? Тук става въпрос за два фактора: или лична облага или издигане на своето Аз над другите. Чисто и просто другите да си мислят колко е добър, да му се възхищават, тоест банално удовлетворяване на егоизма, не повече. Не е ли така? Така е. И нима е нужно на Личността? Не и е нужно. Защо? Защото в този свят не знаем дори... Ако

човек говори честно с ръка на сърцето, ще си признае: че ако да речем живее в девететажен блок, то едва ли познава всички съседи във входа, а **Личността възприема всички в безкрайността, когато се намира там.** Именно тук е парадокса: **Там няма чужди, там всички са свои, едно огромно семейство. Там всички са родни и близки.**

Жана: Да-а-а.

Татяна: Когато се появява истинското чувство, тогава потича...

Жана: ...такава Благодат...

Татяна: ...да, огромна Божия сила...

Игор Михайлович: Естествено, че когато се появява чувственото състояние, изниква и благодатта, а съзнанието винаги разделя хората. То придава на някого качества, които той самия не притежава. Защо? Чисто и просто борба за власт и доминация, а от тук изникват корените на подражанието, омразата, отхвърлянето, осъждането и завистта. **Личността не притежава подобни качества.** Казват, че Бог не е способен да осъжда, Той или възприема, или не възприема. Черно или бяло. Приемливо, неприемливо. Живо или мъртво. Всичко е просто.

Татяна: Игор Михайлович, има един въпрос относно религиите. Съзнанието на много хора им разказва, че обединението е възможно само тогава, когато върхушките на всички религии се обединят. Възможно ли е подобно нещо?

Игор Михайлович: Вече обсъждахме този въпрос. Не е възможно религиите да се обединят, защото се ръководят не от Духа, а от човешкото съзнание. Защо? Отговорът е простичък, защото това е *организация*, а тя винаги отстоява своите лични интереси, тече борба за власт. Тези, които се

борят за власт са готови да се обединят, с когото и да е било ако той им се подчини. Така мисли всеки. Затова обединението не е възможно.

Друг е въпросът възможно ли е обединението на хората с цел служене на Бога, тоест истинно служене на Духовния Свят? То е нужно, а не възможно, просто защото оцеляването на човечеството зависи от това. Нужно ли е или не, мисля, че не подлежи на обсъждане. А възможно ли е или не? Естествено, че е възможно, но тук основна роля играе избора на хората. Способни ли са да се разграничат от Сатаната, да се очистят от вътрешната кал, от клеветата и да стъпят на Духовния път, пътя на Истината? Естествено, че системата не го иска, за разлика от човешките Личности и Души. Възможно ли е? Възможно е ако поискат. А религиите не могат. Това е също както бизнеса. Може ли да се обедини? Може ако дойде някой диктатор и присвои всички бизнеси, тогава и ще се обединят. Същото е и с религиите.

Татяна: Както подсказва практиката, обединението на хората в истинното служене на Духовния Свят вече се случва. И онази огромна вълна на интерес от хората от различните страни, вълна на интерес към Знанията, изложени в книга „АллатРа“ и предаванията с Ваше участие го потвърждава. Нещо повече, благодарение на Зрънцата Истина, допирни точки намират не само близките по националност или социален статус хора, но и монасите и свещениците от различни религии и течения, хората, които някога са избрали за свой път истинното служене на Бога.

Игор Михайлович: Знанията, изложени в книга „АллатРа“ наистина обединяват хората и на днешен ден вече има много монаси и свещеници от различни религии, които тайно от своето ръководство, колкото и да не е парадоксално, практикуват, опознават, а мнозина и постигат добри резултати. Но намирайки се в системата, тоест в организацията, те не могат да заявят открито своя интерес.

Каква реално е разликата по кой от пътищата ще стиг-

неш Бога? Важното е да стигнеш. А духовно развитите хора... Та нали не всички отиват в религиозните структури, просто за да оправдаят своя мързел и мания за величие. Страшно много хора търсят Бога, защото чувстват подтика на своята духовна съставна, и съзирайки Истината, независимо къде се намира, независимо как са я видели, те се улавят за Нея.

Именно затова днес по света се формира огромно движение, което за сега е скрито, скрито най-вече сред религиозните служители и монасите, които се самоизучават с помощта на изложените в книга „АллатРа“ Знания, но това е до време. Слава Богу, днес вече има много с кого да се поговори, без да се отваря уста, което е много ценно...

Татяна: ...на езика на дълбочинните чувства, който се разбира без думи.

Игор Михайлович: Да. Някога е имало един език, тогава е било много по-лесно. Потвърждение са множеството знаци. Вече говорихме за Аллат и знак АллатРа.

Татяна: Ами да, това са много древни знаци, които хората намират по целия свят, практически на всички континенти.

Игор Михайлович: Именно това потвърждава, че е имало един език и хората се разбирали и познавали прекрасно. В крайна сметка, когато хората се занимават с духовното си развитие, те започват да се разбират на онзи единен език, благодарение, с който може да се общува с Духовния Свят. Няма друг език. Това е езика на чувствата, на искрените дълбочинни чувства. Затова главният език е вътрешният, а не езика, чрез който говори системата и нашето съзнание. Но отново, за да се научим да общуваме на него, първо трябва да се научим да общуваме с Духовния Свят.

Татяна: Игор Михайлович, много хора се стремят да бъдат в духовно развит колектив и да се развиват заедно със

своите единомишленици...

Игор Михайлович: Естествено, че всички хора искат да се намират в духовно развит колектив, сред онези, които живеят с духовното. Но ако искаш да бъдеш в такъв колектив, трябва да започнеш преди всичко от себе си. Стани духовно свободен човек и колектива ще се промени постепенно. Защото силата или отблъсква служителите на Сатаната, или изтръгва от неговите мерзки лапи Душата на човека. Излиза, че ти си като магнит: *или ще привлечеш подобното, или ще отблъснеш противоположното, но ако работиш усилено над себе си твоя колектив ще стане такъв, какъвто трябва да бъде.*

Татяна: Хората, които едва сега започват да се самоизучават и опознават дълбочинните чувства, отбелязват, че съзнанието атакува, когато в някакъв момент, съвсем незабележимо, човек преминава от дълбочинното чувствено възприятие към съзнанието.

Игор Михайлович: Човек губи чувственото възприятие и преминава на съзнание, когато мостът му е тесен. Именно тези колебания, отвличащи вниманието – изпълват смъртното. *Няма значение какво правим, въпроса е какво може да бъде по-ценно от Живота, от Бога? Какво толкова важно има Ариман, или дявола, което да е по-важно от Бога и пребиваването с Него?! Нищо. Разбираш ли, ние се намираме в триизмерния свят, а той е света на дявола. Съзнанието – е инструмент на дявола. Нашата Душа е порта към Духовния Свят, а Личността е светлината излизаща от портата. И бидейки тази светлина, излизаща от Душата, какво толкова може да ни предложи тъмнината, за да затворим портата, да се отречем от своята Истинна същност, от Бога, от Света Божий, та да тръгнем да бродим в мрака? Обясни ми? Нищо. Различни картинки? Та те са илюзорни. Друго? Нищо! Човек може да прави всичко, без да се прекъсва тази връзка с Духовния*

Свят. Не може, а трябва да се прави по този начин. Какво може да бъде по-важно?

Татяна: Ето един от главните въпроси на онези, които са взели решение да вървят по духовния път: как да Живеем истински в ежедневието, как да Живеем като Личности?

Игор Михайлович: Наистина много хора питат как да Живеят като Личност в ежедневието, а не със съзнанието. Всичко е пределно просто. Намирайте се в Духа, бъдете с Него неразделни. Тогава винаги ще Живеете като Личности и с Духовния Свят. Или простичко казано, ще Живеете. Просто Живейте.

Намирайте се в Духа,
бъдете с Него неразделни.

Игор Михайлович: Хората, които се опитват да разберат нещо със съзнанието или по-точно посредством съзнанието да изучат как работи то самото, се сблъскват с трудността да го изучат, те изучават главния мозък, а съзнанието все едно е скрито в него. Но както вече говорихме, мозъкът е материална структура, а съзнанието не е точно материя.

Татяна: Ами да, и излиза, че нещата не се развиват по-далече от триизмерността и видимата материя. Просто настъпва ступор... ступор от съзнанието. Има ограничения, и науката се страхува да прекрачи този Рубикон. Днес все повече учени достигат до разбирането, че съзнанието не е материално и не се намира в главния мозък. Но вече самата дума „нематериално“ - е равносилна на клеймото „не научно“. Именно затова учените се страхуват да преминат границата, зад която, както те предполагат, започва метафизиката и свръхестественото.

Игор Михайлович: За да се получи по-добро разбиране, ще се наложи да се обърнем към квантовата механика, която на днешен ден е единствената наука, която поне малко обяснява, че има нещо свръхестествено. За съжаление, науката все още не е достигнала разбирането, че съществува нещо отвъд материята, но за наша радост квантовата механика вече се приближава до това разбиране и потвърждава експериментално, че съществува нещо отвъд границите на обикновената физика.

Ако говорим за квантовата механика, добре е да разкажем малко за нейната история: какво представлява, как се е появила и с какви трудности се е сблъскала. Но как се е появила, може да се разбере от всеки учебник, на ден-днешен има много информация. Бих искал да засегнем слабо известните моменти, а именно граничещите с разбирането и неразбирането на въпроса.

Говорейки за квантовата механика е добре да се подчертае, че цялата материя й е подвластна, започвайки от галактиките и завършвайки със сълзата на детската бузка, прос-

то защото материята е изградена от изключително малки частички – елементарните частички. Ако се потопим в света на материята отвъд атомно, а после и на субатомно ниво, ще видим, че те съществуват. Вече сме говорили неведнъж, че целия материален свят е изграден от тези частички, които на днешен ден се смятат за неделими, но и те са делими. Ще се опитам да поясня.

Тези частички формират всеки атом в света. Законите, които ги управляват на квантово ниво се различават кардинално от онези закони, с които хората са свикнали в своето ежедневие. Тоест хвърленият нагоре камък, след миг полита на долу, както и най-различни взаимодействия, случващи се на микрониво, всичко това е добре изучено.

Сега нека вземем квантовото заплитане. Предполага се, че при него две частички могат да се заплетат ако се намират близо една до друга. Тоест ако се появят едновременно близо една до друга и имат определена връзка, техните свойства стават взаимосвързани. Ако разделим тези частички и ги изпратим в различни ъгълчета на Вселената, те пак ще останат неразривно свързани и ще продължат да си взаимодействат, при това без загуба на време. Между тях няма да има никакви енергийни връзки, които могат да се забележат, имам предвид...

Татяна: ...тоест да се фиксират.

Игор Михайлович: Да, но в същото време ще остават свързани и техните спинове, тоест тяхното въртене ще остане различно. Ако например спина на едната частичка се върти на ляво, то при другата ще се върти на дясно. Ако променим спина на една от частичките, това моментално ще се отрази на другата, независимо от разстоянието, което ги разделя и без загуба на време. Това нарушава всички физични закони, с които си служи днешната физика. Именно затова Алберт Айнщайн нарекъл заплитането между частичките свръхестествено, и съответно започнал да го отрича.

А датския физик Нилс Бор заедно със своите единоми-

шленици твърдели тъкмо обратното, че тази чудесна взаимовръзка съществува, теорията му имала добра теоретична обосновка, но независимо от утвържденията, така и не успял да докаже експериментално взаимовръзката. Но отново, Бор обяснил взаимовръзката доста оригинално, с примера на две въртящи се колела. За да стане по-ясно ще поясня примера му. Да вземем две колела, които са оцветени в червени и сини ивици и имат по една фиксирана стрелка. Ако занесем колелата в две отдалечени точки във Вселената и ги завъртим, то след като спрат да се въртят, стрелката на едното ще посочи червения цвят, а стрелката на другото моментално ще посочи синия. Твърдението на Бор относно мигновената взаимовръзка между заплетените частички естествено разрушавала теорията, която толкова много прославила Айнщайн и той реагирал крайно болезнено. В отговор направил опровержение на теорията на Бор, издигайки своя теория, абсолютно материалистична, изключваща всякакво вълшебство, видите ли за някаква взаимовръзка между заплетените частици.

Тяхната връзка Айнщайн пояснил с примера на чифт ръкавици, де факто изключително банален и елементарен пример. Той казал, че ако сложим всяка от ръкавиците в различни кутии, без да знаем коя ръкавица в коя кутия се намира и оставим едната кутия при нас, а другата изпратим на края на Вселената, то отваряйки нашата кутия, виждайки да речем дясната ръкавица, ще разберем, че в другата кутия на края на света се намира лявата. Пояснил го е добре, но забравил да уточни, *че квантовата физика предполага още един момент: ръкавицата, която сме изпратили накрай света трябва да бъде не само лява, но и обърната на опаки, и ако вземем да обръщаме дясната ръкавица на опаки, тогава лявата също ще започне да се обръща и да се връща в нормалното си състояние*. Но ако Айнщайн бе добавил това уточнение, стройната му материалистична теория, с която така лесно обяснявал всичко, щяла да рухне. Именно за това премълчал втората част на своя пример.

Татяна: Горделивостта в хората все още не е мъртва.

Игор Михайлович: Този негов пример, който бил широко рекламиран, принципно устройвал обществото от хора, занимаващи се с физика, както и физиците, които се съгласявали с него. Но истинските учени никак не били удовлетворени от ръкавичната теория на Айнщайн, която просто указвала, че заплетените частички са изначално различни, но не пояснявала тяхната взаимовръзка, което Айнщайн и компания премълчали умишлено, просто защото не могли да парират теорията на Бор.

Татяна: Това, че са премълчали означава, че са знаели нещо повече...

Игор Михайлович: Естествено, чисто теоретически го знаели. Но това щяло да наведе мисълта към една друга взаимовръзка и автоматично щяло да постави под съмнение думите на Айнщайн. А потвърждавайки, съществуването на подобна връзка, щяло да подложи на съмнение цялата му теория, която била издигната, вече говорихме за това, в противовес на теорията за ефира.

Щом съществува подобна чудесна взаимовръзка, следователно съществува и ефира, а щом съществува ефира, има и свободна енергия, и Тесла бил прав. А щом Тесла бил прав хората ще се запитат: „Я чакайте малко, защо все още купуваме въглеводородни горива, а не получаваме електричеството безплатно, та нали е навсякъде около нас?“ Именно за това темата била затворена за много дълго време. Естествено, това не успокоило находчивите умове на алтернативните учени, които продължавали да работят в посока, парираща теорията на Айнщайн, който твърдял, че *докато отсъстват експериментални доказателства за подобна взаимовръзка – то тя не съществува реално, а само във фантазиите на тези, които го твърдят*, намеквайки към Бор. Дори след смъртта на Айнщайн, неговите последователи продължили да утвърждават, че докато няма експери-

мент – доказването е невъзможно.

Най-интересното е, че ирландския физик на име Джон Бел, бидейки физик теоретик успял да докаже самата възможност за експериментално доказване на взаимовръзката посредством дълбок математически анализ. Тоест ако бъде създадена машина, която да създаде множество двойки заплетени частици, можело да се намери и експериментално доказателство. И това вече не била философия, а реален експеримент, който можел да се проведе и веднъж завинаги да се приключи този философски спор. Ирландския физик не бил много известен, но успял да издаде книга по темата.

Така се случило, че един аспирант на име Джон Клаузер, опитвайки да си изясни квантовата механика, случайно попаднал на труда на Джон Бел. Той решил да построи такава машина, на първо място, за да изясни за себе си – *има ли взаимовръзка или няма, и какво е квантовата механика: реална наука или фантазия, тоест лъже наука.*

Джон Бел създал машината и доказал експериментално, че Бор бил абсолютно прав, а Айнщайн грешал: свръхестествената връзка между двете частички реално съществувала. Но независимо от своето откритие, Джон Клаузер, както и множество съвременни физици, занимаващи се с изучаването на квантовата механика, така и не разбрал, каква е тази връзка и защо, независимо от разстоянието между заплетените частици, промяната в едната или другата води до мигновена реакция в другата.

Татяна: Да, наистина, отговорът на въпроса, чийто отговор търсят вече почти сто години, може да направи сериозен пробив, както за съвременната физика, така и... Но каква е ситуацията в науката днес, както някога бе казал не без нотка хумор академик Ландау, ученик на Нилс Бор, че: „*Всичко като цяло е ясно, но са възможни различни неудобни въпроси, на които може да отговори само Бор.*“

Игор Михайлович: Тук преминаваме към най-интересното. Всичко е много просто. Есента на 2015 година

в МОД „АллатРа“ излезе доклада „Изконна Физика АллатРа“. В него, под формата на теория, се пояснява строежа на Вселената от най-малките градивни елементи, които в доклада се наричат частички „По“, до езоосмичната решетка, изградена от килийки, обуславяща пространството на цялата Вселена. Килийките са изградени от така наречените езоосмични мембрани. Общо взето всеки, който иска да разбере, може да прочете свободно доклада в Интернет и ще разбере, какво представлява частичката По, езоосмичната мембрана и т.н. Като цяло, при наличието на желание, няма да е сложно всеки да разбере повече.

Но, връщайки се към квантовата механика, ще кажа накратко, какво свързва доклада с теорията за заплетените частици, а именно, *че всички свръхестествени взаимовръзки между заплетените частици се обуславят от функцията на езоосмичната мембрана. Именно тази мембрана разделя невидимия свят от видимия, тоест отделя и свързва нисшите измерения с висшите, времето от безвремието, точката от Безкрайността.*

Татяна: Тоест, разбирането, какво представлява езоосмическата мембрана и как функционира – е ключа, който отваря портата към съвършено нова епоха за науката.

Игор Михайлович: На днешен ден, общувайки с най-големите световни физици, ме радва факта, че в тях вече го има разбирането, че материалния свят се намира в границите на 6 измерения. Това е много важен момент. Защо? Защото материалния свят действително се намира в рамките на 6 измерения.

Ние сме свикнали да живеем и възприемаме третото измерение, но всичко, което можем да си представим със съзнанието се ограничава в рамките на 6 измерения. Съзнанието и цялата магия, която се случва, произтичат именно на нивото на шестото измерение. В седмото вече го няма, макар и светът да продължава да бъде материален.

Вече неведнъж говорихме, но мисля, че си струва да го

повторя, че целият материален свят е изграден от 72 измерения, но *материалния свят, където се разпространява властта на системата* (та нали тя се възприема като нещо отделно и се противопоставя на Бога), е ограничена в рамките на шестте измерения. Останалите 66 измерения контролират и сдържат системата да не излезе отвъд пределите на шестте измерения. Или както във всяка съвременна лаборатория, съществува не една, а множество защити, предпазващи от нежелателни последствия, така е и по отношение на Животинския разум като цяло. Не казвам, че човечеството е експеримент, в никакъв случай. Човечеството – е Шанс, зараждане на Живота. А зараждането на Живота винаги се случва в някакви екстремални условия. И отново, всичко започва от борбата и противопоставянето.

Татяна: Тоест важно е да се разбира, че системата функционира само до шестото измерение, в седмото вече я няма. А останалите 66 измерения...

Игор Михайлович: ...Останалите 66 измерения са надстройки, контролиращи онези няколко измерения, в които съществува самата система. Целият този контрол се осъществява посредством езоосмическата мембрана, контролът е абсолютен – това са онези 66 измерения, които се намират над шестото.

За да стане още по-ясно бих искал да уточня, че в самата езоосмическа мембрана няма понятие като време. *Във висшите измерения, близки до Духовния Свят, както и самия Духовен Свят, понятие като време не съществува. Там винаги е сега.* А в триизмерния свят, света, в който живеем, понятието „сега“ не съществува. Докато изрекох думата „сега“, всички ние, участниците в разговора и всички зрители, преодоляхме огромно разстояние в пространството. Тоест ние като материални обекти преодоляхме огромно разстояние, минавайки през езоосмическите мембрани на килийките в езоосмическата решетка. В човечеството не съществува такова число, което да изброи колкото пъти вся-

ка частичка от нашите телата, както и всяка частичка По на нашето съзнание е минала през езоосмическите килийки. Струва си да се замислим. *А в по-висшите измерения, какво да говорим за Духовния Свят, намиращи се отвъд езоосмическата решетка, няма време, там винаги е сега. Понятието като разстояние съществува само при нас, а Там е относително и безкрайно, но в същото време можеш винаги да се намираш Там, където си и където си нужен.* Човешкото съзнание няма как да го разбере, защото Там действат други закони, и на човечеството тепърва му предстои да направи първата крачка, към постигането на тези закони.

Татяна: Наистина, опознавайки себе си, човек опознава и истинския Свят, реалния, Духовен Свят, а не компютърната симулация на съзнанието в холограмата наречена триизмерен свят.

Игор Михайлович: Да. Бих искал да кажа, че в доклада няма практически нищо ново, от всичко, което го е имало някога в човечеството. Всичко ново е добре забравено старо. Всичко, което се описва в доклада „Изконна Физика АллатРа“, е било известно на хората още преди 12 хиляди години. В потвърждение мога да кажа, че до ден-днешен са запазени таблички, в които са описани сложните взаимодействия на елементарните частички, такива като електрона, протона, неутрона и т.н., при това така, както се описва и в доклада. Още едно потвърждение, че теорията не е пуста, за тези, на които им е интересно, е, запознавайки се с доклада, да не бързат да слушат своето съзнание, което моментално ще започне да критикува, а да проявят търпение и да поразучат нещата. Времето, което ще отделят си струва.

Татяна: 12 хиляди години е доста внушителен период.

Игор Михайлович: Мнозина могат да възразят: „*Как така преди 12 хиляди години? Та нали според съвремен-*

ната доктрина човечеството едва се е зародило тогава.“ Искам обаче да отбележа, че светът е много по-древен и сложен, от колкото разказват съвременните учени. Общо взето, на когото му е интересно сам ще потърси отговорите на тези въпроси и ще прочете доклада. *Естествено не твърдя, че съвременната наука се намира в ембрионален стадий, не, но със сигурност все още се намира във вътреутробен.*

И едва след раждането на науката, когато стъпи стабилно отвъд третото измерение, ще започне нейното пълноценно развитие, естествено, ако до това време човечеството не се самоунищожи заради прекомерна горделивост и бездуховност, навързвани на Личността от системата посредством съзнанието. Но това вече е избор на самите хора.

Татяна: Да... Игор Михайлович, всички знания, които засягат физиката се дават, за да разберем Духовния Свят ли?

Игор Михайлович: Не бих казал, че всички знания, засягащи физиката, както и всички останали науки, се дават, за да се разбере Духовния Свят. Не. Те просто подсказват на човека, че съществува и нещо друго, нещо различно, че зад тях има още нещо, също както квантовата механика. Тя дава разбирането, че света не се ограничава единствено с триизмерността и законите, с които сме свикнали да живеем, имам предвид физичните закони, са само една малка част, която е изучена в триизмерния свят. Но изучена от кого? От съзнанието с помощта на някакви прибори или инструменти, намиращи се в триизмерността.

Не е възможно петото и шестото измерене да бъдат изучени с помощта на някакви прибори, защо? Защото няма такива прибори. Те трябва да се намират там. За да има подобро разбиране ще поясня. Намираш се на първия етаж от многоетажна сграда в плътно затворено помещение. В ръцете си държиш огледало и всичко, което можеш да видиш е своето отражение и интериора на стаята, но няма как да

видиш с помощта на това огледало това, което се намира на втория етаж. Тоест огледалото са инструментите, с които човек оперира, намирайки се на първия етаж в тази затворена стая.

Татяна: Уви, много хора недооценят ролята на физиката...

Игор Михайлович: Докато човек се намира в този свят, той трябва да се храни, трябват му дрехи и т.н.. А физиката, за която говорихме и която е спомената в доклада на МОД „АллатРа“, позволява на хората да не цапат природата, да имат повече свободно време за постигане на Духовния Свят и да мислят по-малко за насъщния. Защо? Защото именно тази физика води до разбирането, знанието и възможността да се борави с най-малките частички, от които са изградени атомите, създаващи молекулите, от които с лекота може да се произведе всичко, което ти е нужно, от обувките до насъщния. Разбираш ли, елементарно, от колата до къщата. Тогава на човека няма да му трябва да изразходва много време за работа и т.н.

Но всичко това не е приемливо за сегашния световен ред, абсолютно неприемливо. Защо? Защото човека трябва да бъде контролиран и управляван, всичко това се навързва шаблонно от системата. Тя винаги създава някакви, да ги наречем – хиперотговорни хора, които взимат върху себе си функцията за управлението на всички останали в името на тяхното благо: те знаят много по-добре от останалите, умеят да действат по-добре и да им осигуряват всичко необходимо. Но в този случай всички трябва да изкарват пари, а парите са средството, с което системата привързва хората към материалния живот. Нямаш ли пари – няма с какво да си платиш тока и газта. Ще седиш на тъмно и студено в жилището. Но за да имаш жилище, трябва първо да си го купиш. За да излезеш на вън ти трябват дрехи – отново пари. За да не умреш от глад – трябват пак пари. Следователно трябва да ги изкарваш, което те вкарва в определени условия на

съществуваие. По този начин е организирано цялото общество, от което се формират определени правила на играта. Знаете ли какъв е корена на думата работа?

Татяна: Раб (Роб)

Игор Михайлович: Ето ти го и отговора. Тоест човека е принуден да съществува с другите хора в обществото и да живее по определени правила, които изключват всичко свързано с духовното. Максимум да ти дадат религия или наука. Забавлявай се колкото искаш. Ето ти го и отговора. Всичко е пределно просто.

Но когато човека получава възможност да има всичко, което му трябва, без да излиза от помещението или пък да се предвижва без загубата на грам енергия и време, то на него не му трябват пари. И как подобен човек може да бъде управляван? Но ако човека с подобни възможности се намира под контрола на своето съзнание – това е страшно. Въпреки това, съзнанието е против Знанията да се появят в света. Ще поясня, с развитието на тези Знания, да вземем например квантовата механика, хората ще научат, че има свръхестествена връзка, а щом има подобна връзка, следователно съществува и друг Свят, който се намира отвъд пределите на този свят. От тук следва, че има добро и лошо. Хората започват да осъзнават. Ако изхождаме от библейските легенди, хората живели познавайки само доброто и вкусвайки неговия плод – разбрали какво е злото. Тези Знания сега са като капчиците роса, помагащи на търсещите да опознаят (подчертавам, само на търсещите) че има не само зло, но и добро. Че има не само смърт, но и Живот. Не само дявол, но и Бог. Както и че съществуването на човека не е ограничено само в рамките на този свят.

Татяна: ...като Личност.

Игор Михайлович: Естествено, на първо място като Личност, а не като роб на системата. Ако човека е далече

от Духовния Свят, той общува със системата, дори бих казал, че е роб на системата и единствено опознавайки себе си като Личност, може да се научи да контролира съзнанието си от позицията на Духовния наблюдател, от позицията на Личността. Само тогава ще спре да бъде роб на съзнанието (като част от системата), или изразявайки се на религиозен език, ще спре да бъде роб на дявола.

Татяна: Ще спре да служи на системата и ще стане свободна Личност.

Игор Михайлович: Да. За Личността не съществуват прегради в познаването на Истината.

За Личността не съществуват прегради
в познаването на Истината.

10:01:06 - 10:38:09

Татяна: Това е много интересна и важна информация. Сега разбирам колко шаблонно ще реагират съзнанията на нея. Като правило, какво прави то в такъв случай? Шаблонно изригва с критика, емоционални възмущения, реагира негативно на всичко ново и неизгодно, да не би случайно да се разклати неговата власт над човека. Още повече, че е винаги пределно агресивно към всичко Духовно. Едва дочуло за тези Знания, то започва да атакува хората.

Игор Михайлович: Съзнанието винаги критикува, особено ако е свързано с истинните Знания... Ако чуе нещо истинно Духовно, винаги ще е в контра.

Татяна: Ами да, ако изхождаме от позицията на съзнанието, за какво може да говори то, освен за собственото Его – Аз. „Не дай Сатана, съзнанието да изгуби своята власт над Личността!“ Естествено, че не подхожда да се каже „*Не дай Боже*“, тъй като просто не подхожда на системата. Тя говори с езика на религията и принадлежи на Сатаната, тоест на смъртното.

Игор Михайлович: Да. Но защо? Защото това за съзнанието е неразбираемо и то никога няма да разбере. Всичко, за което сега говоря ще предизвика истинска буря в съзнанията на много хора, ще породи отрицание, та до действия, когато човек просто изключва предаването. Но в същото време, тъй като се споменава и за неща, намиращи се отвъд разбирането на съзнанието, системата ще кара много от хората да слушат, при това неведнъж, нищо, че се намират на съзнание. Защо? Защото на самата система винаги е интересно да научи нещо ново в стремежа си към тоталната власт. Тя винаги се стреми да се оприличи с Бога, именно това я кара постоянно да се саморазвива. Системата просто смята, че някога ще се развие до такава степен, че ще може

да се мери с...

Татяна: Но всичко в системата е ограничено.

Игор Михайлович: Разбира се, в системата всичко е ограничено. Но ще повторя още веднъж, дори това, което сега разказвам е способно да предизвика цяла буря от негодувание и възмущение в съзнанията на много от хората, които в момента се намират в робството на системата. Това е добре да се знае.

Дори тези хора, които са далече от разказаното, могат да подложат на критика моите думи, изразявам се мекичко, нищо, че не ги касае и информацията им е попаднала съвсем случайно. Те ще излеят цялото си възмущение. Защо не се замислят, *кой в тях сега се възмущава и защо?* Ако смятат, че информацията им е интересна, че са самостоятелни, че разбират и знаят всичко, защо се възмущават толкова? Защо не се възмущават на другите неща, които се случват по света? Защо не се възмущават, когато едни хора убиват други, когато лъжат едни други. Защо не се възмущават на злото в света? Простички въпроси. Но когато говорим за нещо хубаво – край, това „*не ти е изгодно*“. Въпросът е кой в съзнанията на хората го казва? Те самите ли го мислят или в главите им говори системата? Банални шаблони от системата. До какво се свежда всичко? До ограничено разбиране на нещата, с постоянно сравнение.

Татяна: Ами да, излиза, че системата взима фрагмент от разговора, изравя в паметта нещо сходно, без значение, че смисълът не е същия и скалъпва бързичко готовия резултат. Но тъй като системата е „Домът на Лъжата“, както казвали древните, за нея не е важно, че резултатът е лъжлив. Чисто и просто изкуственият интелект си пада по хитруването. Прекрасно е, когато операторът е кадърен и успява да засече грешките в своя компютър, поставяйки в ред ситуацията. Но като правило хората не забелязват момента, когато системата пробутва непробутваемото – тоест баналното въз-

приемане на света посредством шаблоните на съзнанието.

Игор Михайлович: Банално шаблонно мислене.

Татяна: Да, системата поробва, затова човека, в който доминира съзнанието, вижда във всички свои конкуренти поробители. Просто се удивявам, когато срещам някакви хора, които абсолютно не разбират, какво говорят и кой им диктува, как реагират на книга „АллатРа“, на движение „АллатРа“, на онова добро, което въплъщават толкова много хора от различни страни. Как съзнанието на пусто място изригва от възмущение, просто защото се страхува да изгуби властта над човека.

Игор Михайлович: Но нали съзнанието се възмущава. И при кого се възмущава? При всички роби на системата. Системата е лъжлива, винаги пързаля, и на първо място пързаля човека като Личност. Просто го експлоатира. Бедата е в това, че хората не разбират за кого се смятат и не знаят – кои са всъщност. Не разбират, че съзнанието е инструмент, а не самия човек.

От изначално мъртвото към вечно Живото

Татяна: Сега Игор Михайлович когато казахте, че съзнанието е инструмент се сетих как съзнанието на един човек, разсъждавайки за Знанията, му нарисува друга крайност: „Щом съзнанието ми пречи, щом ме лъже така, следователно няма да го развивам.“

Игор Михайлович: И по този начин се приравнява с маймуната. Тоест да притежава слабо развито съзнание, да бъде дезориентиран в съвременния свят и да изпълнява всичко, което другите ти заповядват. Да го наречем слабоумен. Това е мечтата на много управници: да имат тъпо, не-

разбиращо и неосъзнато общество.

Съзнанието е преди всичко инструмент. Ако ти дам например тъп нож и те помоля да обелиш картофи удобно ли ще ти е? Не, нужен ти е остър нож. Всеки инструмент трябва да е в изправност и добре поддържан. Колкото по-широк е мирогледа ти, толкова повече ще разбираш, толкова повече потенциал за разбиране на триизмерността ще е заложен. Въпросът е другаде, кой управлява твоето съзнание? Разбираемо е, че винаги ще е под контрола на системата, тъй като е нейна част.

Вторичното съзнание (или новото съзнание) е трудно управляемо, но все пак е управляемо, и ако изникне необходимост може да бъде лесно игнорирано. А първичното съзнание се обучава лесно. Ако се развиваш като Личност, развитото и добре обученото съзнание е само в помощ, а не във вреда. Това не означава, че ще е по-хитро и находчиво. Повярвай ми, колкото и да го развиваш, никога няма да стигне нивото на самата система, то е просто част от нея, а системата, която има опит от милиарди години е видяла какво ли не. Затова добре развитото съзнание помага за подоброто разбиране на света и подобрява комуникацията с другите хора. Общо взето ако не си мързелив, това е само в полза.

Татяна: Да, тежко ми беше, когато не го знаех. А ситуацията при много хора сега е, че имат Знания, но нямат практически опит от работата над себе си, именно затова хората и обществото не се променят.

Игор Михайлович: Тук има интересен момент относно промяната на обществото. Всички се опитват да го правят, но **обществото се променя само тогава, когато самите хора започнат да се променят.** Това е съществен момент. Не трябва човек да се опитва да промени обществото ако сам не се стреми към това.

Татяна: Да, така е. На хората сякаш не им достига раз-

биране за смисъла на живота. Тоест системата им навързва някакви ценности (кариера, семейство, някакви удоволствия) и им предлага да повярват, че именно това е живота, че именно това е твоя свят и жизнена цел и че за това си дошъл в света.

Игор Михайлович: Реално в нашето ежедневие семейството, отношенията в обществото, кариерата – всичко това са съставни от живота на човека. Въпроса е как гледаш на тях. Човешкия живот е прекалено кратък и човека трябва да успее да създаде семейство, да го осигури, от което изниква нуждата от кариера, най-добре е когато е успешна, тогава ще има изобилие – всичко това е нужно. Елементарни нужди за оцеляване в съвременните условия.

Въпросът е другаде, какво доминира в човека, каква е основната цел на неговото съществувание, тоест смисълът на неговия живот? Тогава съзнанието започва да ни разказва, че смисълът на нашия живот е в продължаването на рода. Тогава по какво се различаваме от което и да било животно?

Ако погледнем, основната цел и задача на всяко животно, това е продължението на рода. Хубаво, размножил си се, продължил си своя род и какъв е смисъла лично за теб? Защо на стари години хората се хвалят, колко много неща били направили през живота (работа плюс семейство, внуци и т.н.), а в очите им печал? Защото всеки разбира, че така и не успял да постигне най-главното. А животът е много кратък, нееднократно сме го говорили в предаванията, и че отлита като миг. Реално всеки интервал от време, който и да си избереш ще мине много бързо: седмица, година. Това е изключително бързо течаща субстанция.

Смисълът на живота е в приобщаването на човека към Духовния Свят. В мнозина думите ми могат да предизвикат негодувание. Но тук има малък нюанс, негодувание у кого? В съзнанието. Защо при повечето хора думичките Бог, духовност, още нещо, предизвикват отхвърляне в съзнанието? Колкото и да е обидно дори и при свещениците. Докато е в

расо и провежда някаква литургия, докато е фокусиран върху службата разказва за Бога, но когато остане един на един, както се казва с Бога, започват да изникват такива мисли... Вътре в него се случва страшни неща, под вътре визирам в съзнанието, в емоциите, защото съзнанието на практически всеки човек или 99% от хората е настроено против всичко духовно. Това е факт, самата истина.

Хората имат определени обичаи или да ги наречем определени правила на играта в социума. Имаме религии и трябва да се отнасяме към тях с уважение, имаме Бог и към него да проявяваме уважение, също така и избора на другите, вярата им. Слава Богу, че го има. Но и това го има поради определени причини, които днес няма да разискваме, няма да повдигаме въпроса, тъй като ще предизвика в някои хора не нещо друго, а агресия.

Защо се случва това? Защото съзнанието на всеки човек, повтарям още веднъж, е настроено срещу всичко духовно. Трябва добре да се знае, че това е негова функция, както и да се приема като естествено явление. За всичко това много се е говорило от хората, които са вървели към Бога. Те не си играели игрички и не подхождали към Него като към някакъв изпълнител на желания: „*Господи, дай ми това, дай ми онова... Ако ми дадеш, тогава си хубав Бог и аз ще вярвам в Теб.*“

Татяна: Да, съзнанието е пълно с шаблонни страсти с помощта, на които забива човека в тресавището на съмненията, желания, жажда за власт, за доминиране, за налагане на своето мнение...

Игор Михайлович: Понятието власт е много важно, съзнанието на много от хората им разказва: „*Та ти не се бориш за власт. За какво ти е? Просто работата ти е такава, нали не се стремиш и не градиш върху това кариера. Ти действаш тъкмо обратно, страниш от властта. Тя не те интересува.*“ Човека смята така за себе си, по-скоро съзнанието му разказва, че е такъв добричък и не се стре-

ми към властта, но в същото време започва диктатура: в семейството, към децата, към половинката, сред приятелите. Постоянно тече борба за власт. Властта не означава да управляваш народи, да речем някаква организация или още нещо. Под думата „власт“ се разбира потискането на един материален обект от друг или опит да подчиниш някого, а това се случва постоянно и навсякъде.

Татяна: Много интересен момент, ако в хората доминира диктатурата на съзнанието...

Игор Михайлович: ...могат да се обединяват по интереси, но щеше да е прекрасно ако хората започнат да живеят поне по законите на Съвестта и Честта. Ако се обединят и спрат да се карат, да воюват и убиват едни други, да си причиняват зло. Това ще е огромна победа над системата и нейните шаблони. Възможно ли е? Напълно. Тоест, както вече говорихме, да построят добър и щастлив свят, в който човек ще може да постига духовното си освобождение. Да създадат подходящите условия. По силите ли е на хората? Разбира се. Може ли да се направи? Нужно е да се направи. Щеше да е прекрасно ако по целия свят живееше истинната свобода, без каквото и да било зло и противоречия. Първото, от което се започва е честността, честността пред себе си.

Татяна: Да, до голяма степен това е просто работа над себе си и човек трябва да прави всичко възможно, за да създаде подобни условия в обществото.

Игор Михайлович: Не може хората да бъдат принудени, това е техния избор, тяхната свобода. Един пример, ако всички хора на света станат свободни и се опитат да повлияят на един-единствен човек, който иска да стане субличност, каквото и да правят, той ще стане субличност. Защо? Свобода на избора. Ето това е истинската демокрация, просто защото всеки избира, това, към което се стреми.

Всяка Личност се стреми, това е естествен инстинкт

за самосъхранение... Тя чувства, че Безкрайния, Духовния Свят съществува, тя чувства неговите сили и проявления, а съзнанието пречи на хората да разберат. Но отново, кой пречи на човека да влага своето внимание в духовното си развитие или обратно, в материалното и смъртното? Никой. Той сам избира. Свобода на избора. А това, че системата отвлича, е, човека като Личност има право: да гледа или не артистите от своето съзнание.

Последната битка при човека тече от неговото раждане до смъртта. Резултатът от битката, от Армагедона, човек ще пожъне, след като спре да бие неговото сърце. Това е самата истина. Смисълът е, че докато тялото е живо и сърцето бие – ти трябва да започнеш да Живееш. Спре ли да бие сърцето, вече жънеш резултата. Затова и не е възможно да се промени каквото и да било. Никой няма да те измоли или спаси. Това е истината.

Татяна: Да, ето още един момент относно съзнанието... Могат ли хората глобално, в разбиранията на съзнанието, да победят системата, ако всички на планетата се обединят?

Игор Михайлович: Човечеството няма да може да победи системата, защото цялата система се простира далеч отвъд пределите на човечеството, това е първо. Системата не се ограничава с определено количество хора на някоя си планета. Тя се разпростира върху цялата Вселена, ако използваме езика на физиката, до шесто измерение включително. Затова може да се градят илюзии за победа над системата, но по-добре е човек да я победи вътре в себе си, да спре да бъде неин роб. Това е основната цел.

Ако например всички хора се обединят и обединението е на ниво съзнание, това само ще усили самата система, не повече, но ако хората се разкрият духовно и тяхното обединение стъпва върху духовната основа, върху живот с чувственото възприятие със Света Безкраен, тогава цялата мощ на системата става по-малка и от най-малкото, което може да съществува.

Татяна: В древността говорили, че всичко се свежда до частичката По. Игор Михайлович, преди ни бяхте разказали, че самата система няма образ, защото е съвкупност от всички стационарни частички По, ако може да се изразя с езика на физика „АллатРа“. *Системата просто поражда образите, но самата система е едно нищо.*

Игор Михайлович: Всичко, което има край е нищожно, мъртво.

От изначално мъртвото към вечно Живото

Татяна: Игор Михайлович, нееднократно вече говорихме за пагубността на магията, но гледайки какво се случва в света, разбирам, че на хората не им е много ясно, какво представлява тя и какво твори тяхното съзнание в ежедневието. Ще разкажа на кратко как някога разсъждаваше моето съзнание, когато се запознах с темата. Магия? Че тя не ме касае: нито съм екстрасенс, нито велик предсказател, нито магьосник, изпълняващ някакви заклинания, нито баба яга, която вари жаби в казана и лети на метлата. Просто в моето съзнание магията бе присъща на магьосника от приказките, факира от цирка или шамана от някой филм. Тоест някакви образи и вълшебни действия, които или бях видяла във филмите, или бях прочела в книгите от детството, когато от нищото се появява нещо. Но цялата тази магия по никакъв начин не засягаше моя живот. Като цяло, разбирането ми за магията беше, че е някаква приказка, а останалото е „реалния живот“. Мнозина смятат по същия начин. Игор Михайлович, разкажете моля ви се, какво представлява магията от съзнанието в ежедневието на човека.

Игор Михайлович: Хората използват магията в своето ежедневие много често, без дори да го забелязват. Когато човек проклина някого, когато го мрази и му желае злото

– това вече е магия. Добре е да се знае. Когато човек идва в някой храм, за да общува с Бога, но започва да моли за здравето на своето тяло или близките му хора – това също е магия. Когато човек моли за богатство или да реши някакъв проблем в материалния свят – това също е магия. Всичко свързано с изпълнението на някакви човешки желания в триизмерността, тоест свързано с всичко материално (а здравето като част от тялото на човека също влиза в тази графа) – е магия. Това трябва да се знае. За съжаление всичко това е тръгнало още от древните жреци, които навързвали разбирането на хората, просто защото знаели, че хората се кланят на висшите сили. Те ги сплашвали. Но отново, плашели с кого? С Бога. Нима това е нормално? **Бог – е Любов**, няма как да се каже по друг начин. Няма думи в нашия свят, с които може да се опише какво е Бог, само „Любов". Това е истинското разбиране. От всички човешки думи най-много се доближава **висшата и най-чиста Любов, тоест истинската Любов.** Не може да има друга Любов, вече го коментирахме неведнъж.

Затова излиза, че искат или не, хората се сблъскват с магията. Когато човек например планира някаква среща за утрешния ден. Разбираемо е, че планираш, същността на разговора е ясна – изучавай въпроса, подготви се, тренирай съзнанието за всевъзможни отговори. Това е едната страна. Но когато човек започва да върти в главата си... Но в главата ли, това е въпроса? В съзнанието. Всички негови артисти започват да разиграват различни роли и човек вижда как вече общува с другия човек, все едно е настъпил момента. Той планира и вече се опитва да въздейства върху своя опонент за достигането на желания резултат за себе си. Нима това не е магия? Магия е.

Човек изразходва своите жизнени сили, които трябва да насочва към чувственото възприятие, към контакт с Духовния Свят, за материални блага и изпълнение на собствените желания. После казват: „Виж какъв хубав човек, а как лошо пострада." Или да го наречем простичко, след смъртта на физическото тяло човек се кае, съзнанието трепери, а Ли-

чността недоумява – та той бе толкова добър, на никой нищо лошо не е сторил... Просто живял цял живот с магията, не влагал вниманието си на правилното място и пристигнал не там, където трябва. През цялото време обикалял в кръг, дори може да е принадлежал към някоя религия, да се е занимавал с търсенето на високодуховни цели, опитвайки се да ги постигне, но въпросът е с какво? С помощта на своето съзнание. Съзнанието е добър инструмент, полезен инструмент, но инструмент, да го наречем, със свой нрав.

Тоест ако трябва да решиш нещо – давай му да го решава, нали ти го финансираш като отделяш своето внимание, но когато започва да ти навързва някакви магически свойства, да те въвлича в някакви свои игри, не си струва човек да ги играе. Много от хората не го разбират, не забелязват как стават участници в играта, в театралните зрелища, но отново, участници на какво? На магически представления.

Но отново, съзнанието продължава да разказва, че магията – е изпълнението на някакви обреди: да свириш на дайре, да забъркваш отвари в казана, желателно е да слагаш в него живи жаби и тогава се случва някакво магическо действие и човек получава нещо. Всичко това е ритуалщина. Тя чисто и просто помага на човека да се съсредоточи: не е важно, какво хвърляш в казана, имаш ли казан или нямаш, важното е да желаеш.

Самият процес на желаене не е нищо друго като магическо действие, особено, когато хората си представят готовия резултат, както от примера по-горе, на утрешната среща. Може да посвириш на дайре, да забъркаш отварка в казана, още нещо, а може просто да си представиш готовия резултат: как утре се срещаш с човека, какво ти казва той, какво му казваш ти, ще поспорите и накрая ще го убедиш. Тоест игри на съзнанието. Хората не разбират, че в този момент твоето съзнание контактува с неговото, абсолютно незабелязано. Вашите съзнания взимат определено решение, а то като правило е удобно за системата, така акуратно казано. Резултатът винаги е предопределен, но когато не го правиш, системата не гарантира резултата нито на теб, нито

на твоя опонент. Изучил си материалите, които трябва да знаеш, отишъл си на срещата и ще става, каквото става. Ти не си развъртал сценарии в главата си, не си се занимавал с магия, ти си свободен и имаш много по-големи шансове да спечелиш спора. И това не е магия, а истината. Защо? Защото системата не е подготвена за твоето действие.

Жана: Да, Помня как ни разказвахте някога и това много ми помогна да осъзная, че магията е жажда да влияеш над някого.

Игор Михайлович: Да.

Жана: Магията са мечтите и желанията, жажда да влияеш на някого в бъдеще или да промениш нещо в миналото: „Ако онзи беше казал друго, щях да му отговоря еди-как си...“ Ако ти трябва – направи го. Ако искаш да му го кажеш – кажи го. Ако ли не – забрави! Но в никакъв случай не играй игричките на „алтернативна реалност“ от съзнанието. Та нали даваш своята реална сила на системата в замяна на галене на горделивостта.

Татяна: Да, за какво да влизаш в този абстрактен мисловен диалог с някого, да въртиш някакви разговори в главата си с дни, нека дори и да е преди среща с някого. За какво ти е да визуализираш онова, което не притежаваш? Именно това е магията. Хората отделят много време на фантазиране и мислене за безсмислени неща, водят в мислите си диалози с някого, спорят, доказват. При това спорят за нещо, което е било отдавна-отдавна, мислят си за събития от миналото или бъдещето. Но когато отдаваш своето внимание на триизмерното, това, което в крайна сметка както капката пробива камъка – го отдаваш на магията от съзнанието.

Тази магия е различна от творческото планиране. Когато например трябва да си сготвиш, ти планираш, обикновена приоритизация, но когато си представяш как ще ти

се възхищават и ще те хвалят за кулинарния „шедьовър“, който си сътворил – това вече е желание за задоволяване на горделивостта, магия от съзнанието, визуализация. Ако трябва да си сготвиш – готви, действай, а не си представяй.

Жана: Магията е когато не можеш да получиш желаното, съзнанието започва да развърта някаква алтернативна реалност. Но поръчвал ли си това кино? Какво реално се случва? Ти предизвикваш образи и влагаш в тях силата на своето внимание, тоест с действието. Но беда: те са илюзия, а ти пилееш своя реален живот за системата. Като резултат, системата удължава своя живот, а ти получаваш смърт.

Татяна: Да, уви... А ако твоето съзнание няма какво да прави, по-добре го накарай да изучава нещо...

Жана: Да, но най-добре е времето да се използва за духовно развитие. Например за усилване в себе си контакта с Духовния Свят, та това е такова безбрежно щастие, такава вътрешна безкрайна Божия Любов. Много по-хубаво е да си щастлив, отколкото нещастен, Жив, от колкото мъртъв.

Татяна: Абсолютно вярно. Затова въпросът не е в планирането като такова, а в отказа да храниш илюзиите. Планирал си, подготвил си се, и нека става каквото става. Просто се движиш към целта. Дали ще отидеш да си купиш хляб или ще присъстваш на делови разговор, все едно, въпросът се решава на място. А цялата твоя сериозност се крие в друго, в събитията, които се случват на ниво чувствено възприятие на Духовния Свят. Тогава вече няма да ти се налага да пилееш толкова много сили на вниманието в триизмерността, тоест винаги според нуждите и в най-икономичен режим.

Жана: Да, когато хората се подготвят за нещо, често казват: „Каквото Бог даде“, но това не е правилно...

Игор Михайлович: Точно така, Бог наистина не се занимава с това. Просто на хората или по-точно на техните съзнания им е по-удобно да прехвърлят всичко на висшите сили. Пример: „Бог дал, Бог изпратил, Бог още нещо...“ Но кой Бог визират? Бога, който е във Вечността, или бога, който се намира в системата, временно съществуващият? Временният бог или истинския Бог? Добре е човек да си даде ясна сметка по въпроса.

Хората много често се замерят с думички, без да разбират техния смисъл, това също е един вид магия. Думата притежава сила. Някои религиозни писания започват с: „В началото бе словото...“, не е казано случайно. И въпроса касае не само християнството, но и преди него го е имало, тоест първо е било словото. **Словото е началото на много процеси.** Защо? **Защото огласява твоето вътрешно желание, произнасяйки го в слух се задействат определени процеси.** Реакциите на различните думи какви са: когато някой ти казва нещо негативно то предизвиква в теб една реакция, а ласкавите думи друга и т.н. Цялата психология е изградена върху какво? Върху думите. А религията? Отново върху думите. Тоест словото си е слово.

Както и да го въртим, то е инструмент на триизмерността, на видимия свят. Мисълта също е инструмент на материалния свят, но чувственото възприятие, или прекия контакт е съвсем друго нещо, той се различава коренно от думите и мислите. Именно затова съзнанието не го възприема. Именно за това до много хора, които живеят със съзнанието, тоест под негов пълен контрол, Истината просто не достига. Те я възприемат като какво ли не: магия, ритуали... Възприемат, разбират всичко, обясняват си го логически, но самия факт – на реалността и съществуването на Бога – не могат да си обяснят. Опитват се да вярват, преструват се, че вярват, мнозина дори се преструват, че служат на Бога и учат другите на това, но нека свалим маските им – и всичко си идва по местата.

Татяна: Да... Наистина, много добър въпрос, как да раз-

личим човека, който живее с Духовния Свят, от обикновения? Та нали хората много често търсят някакви признаци в триизмерността...

Жана: Тези хора се чувстват, наистина се чувстват. Хората не разбират, че на мъртвото – мъртво, на Живото – Живо. Когато започнат да чувстват истината, тогава няма да възникват подобни въпроси.

Игор Михайлович: Да. Изобщо бих искал да посъветвам хората, нека дори на нивото на съзнанието, да потърсят, просто от любопитство: не е ли интересно – дали съществува Духовния Свят? Може ли да се съществува някак си без мисли, без обичайните образи, тоест да се намират в чувствено възприятие? Възможно ли е съзнанието да бъде контролирано? Нима не е интересно? Просто да опитат.

Татяна: Или както казахте в началото на предаването Игор Михайлович, да опитат да се понаблюдават, заради единия експеримент: как идват мислите, да си ги записват, да се опитат да ги контролират, да спрат мисловния поток или изобщо да се опитат да го управляват. Тогава много лесно се стига до разбирането, че всичко изброено – не е твое и че ти не си то. Човек трябва поне да опита да живее с другото възприятие – дълбочинните чувства.

Но на пътя им стои един шаблон от съзнанието – съмнението, та чак до степен, когато говори на хората, че „не ми се получи“, „не съм достатъчно умен“ или „прекалено съм млад“, или обратно, че „вече съм прекалено стар“...

Игор Михайлович: Нито Душата, нито Личността имат възраст. Няма никакво значение на колко години си. Духовния Свят може да бъде постигнат при желание от стареца, детето и всеки един човек. Зародишът на желанието изниква именно от Личността, от нейния стремеж, не от ума. Ако има желание или стремеж от ума – нищо няма да излезе. Съзнанието никога не се стреми към Бога, още един

парадокс, но то винаги се стреми към магията, тайнознанието и силите, които се крият отвъд триизмерния свят, тоест възможност да се докопа до онова, което му позволява да манипулира другата материя.

Татяна: За човека като Личност това означава да тъпче на едно място, просто изгаряне на живота. Много хора се запъват именно на съмненията...

Игор Михайлович: ...в своите мисли и т.н., неспирно се борят със себе си и с мислите. Други седят и чакат кога ще им поднесат всичко на тепсия. Тези пък искат, искат искрено, но и пръста си не мръдват, за да го постигнат. Не работят над себе си, просто защото властва мързелът или пък винаги нещо ги отвлича. А много талантливи хора, които наистина са се стремили, които вървели с уверени крачки, просто свивали по трънливите пътечки на магията или екстрасензориката, по друг начин не ще го назовеш. Когато човек се сблъсква с подобни проявления на живо, те го впечатляват, но въпросът е, кого впечатляват? Съзнанието. И като погледнем къде останали тези хора, там, където се е зародило впечатлението. Какъв е смисълът?

Татяна: Излиза, че човека изначално се ръководи от доброто, от стремежа на Личността...

Игор Михайлович: Разбира се, че от доброто, но системата винаги го изкривява в нейна полза. Това е самата истина.

Татяна: Да вземем един прост пример, когато хората получават своя първи опит в медитациите и започват да опитват да помогнат на ближния, но как да помагат? Например да насочват към него „лъчи от любов“ или още нещо. После констатират, че на ближния наистина му е станало по-леко...

Игор Михайлович: Това е банална физика и наистина

работи. Той чисто и просто дава или пренасочва част от своя живот към другия, а той го взима и го пренасочва къде? Към съзнанието. Тоест и първия храни съзнанието, и втория. Това не е допустимо, това е магия.

Татяна: Да, и напълно логично всичко завършва с...

Игор Михайлович: ...Ще разберат. Има такъв термин „субличност“, вече неведнъж сме го споменавали или както казват в християнството „ад“. Винаги завършва лошо. Ако искаш да помогнеш – помагай. Ако човека се е разболял – заведи го на лекар, ако не е в настроение – поговори си с него, подкрепи го. Трябва да се подкрепяме.

Нито Душата, нито Личността имат възраст.

10:38:09 - 10:52:15

Татяна: Бих искала да засегнем на кратко темата за изменените състояния на съзнанието... На днешен ден е натрупано голямо количество информация от клинически и експериментални случаи на изменено състояние на съзнанието. Вече е изяснено, че в ежедневието си човек преминава през различни такива състояния.

Например измененните състояния на съзнанието, които са изгодни за съзнанието, а именно състоянието на бодърстване, съня, различни реакции като гнева, паниката, истерията, състоянието, когато човек мечтае, състояния, предизвикани от употребата на алкохол и наркотици, хипнозата. Хората постоянно се сблъскват в ежедневието си с всички тези състояния.

Но съществуват и изменени състояния на съзнанието, които съпътстват духовното разкриване, – това са медитацията, молитвените състояния, духовните практики. Като цяло има изменени състояния на съзнанието, полезни за човека и развитието на неговата Личност, а има и изгодни за съзнанието състояния, които вредят на човека като Личност. Какво се случва в изгодните за съзнанието състояния? Тече активно въздействие върху Личността и съзнанието я лишава от самоидентификация. Например, ако човек е гневен, той не е способен да се самоидентифицира като Личност, той просто се намира под властта на своето съзнание.

Жана: Да, и разликата е огромна. Състоянията на съзнанието, които са изгодни за самото съзнание се чувстват като дискретни. Те са разделени едно от друго и за всяко състояние може да се определят близките състояния. Какво имам предвид? Това, с което започват, техните признаци, и с какво в крайна сметка завършват. При системата всичко е шаблонно, по този начин тя планира, и води човека към предварително зададения резултат.

А в духовната практика какво се случва? Там всичко е

корено различно. Преходът от дълбоко изменено състояние на съзнанието към чувственото възприятие се случва плавно, равно и угасващо. Тоест докато не се случи пълното откъсване на Личността от съзнанието, прехода и потапянето й в чувственото възприятие. Там вече няма никакво въздействие на съзнанието. Чувственото възприятие се отличава коренно от дълбокото изменено състояние на съзнанието.

Когато човек възприема посредством дълбочинните чувства, тогава тече едновекторен и непрекъснат процес на Живот тук и сега. Там се случват, как да го кажа, последователни непредсказуеми и живи състояния, които са едновременно и стабилни, и нови. Именно това са безкрайните състояния на Божията Любов, които предизвикват възторг и блаженство, но не на нивото на съзнанието, а на нивото на дълбочинните чувства. И всичко това е просто една от безкрайното количество характеристики за възприятие на Духовния Свят посредством дълбочинните чувства.

Татяна: Бих искала да споделя как преди време моето съзнание реагираше шаблонно на фразата „изменено състояние на съзнанието“. Дори самия термин предизвикваше ужас и страх от незнание, защото за съзнанието това означаваше или някаква патология, или изход от зоната на комфорт, то просто се страхуваше от промените. Но когато прочетох книга „АллатРа“ и се срещнах със Знанията, тогава страха изчезна и се появи стремежа да се променя, просто да се движа в духовна посока. А сега, когато виждам реалния лик на системата, просто разбирам какво се случва вътре в човека, в обществото, защо науката само обикаля около този въпрос. Просто защото съзнанието е поставяло своите акценти в нея, а не свободната Личност.

А от позицията на Изконните Знания изследването на научните трудове протича в съвсем друга светлина. Знаете ли, наистина е удивително, тъй като се вижда ясно как съзнанието защитава своите шаблони, как ги преекспонира и в същото време принизява значимостта на тези състояния, които водят към духовно просветление, просто защото то не

ги разбира. Съзнанието например акцентира върху това, че състоянието на бодърстване и съпътстващите му състояния – е един вид „нормално състояние на съзнанието“. Именно тук системата е тежковъоръжена. А другите състояния на съзнанието, водещи към духовното просветление, то счита за „индивидуални“, „съмнителни“ и изобщо ги приравнява с „проявите на психоза“ или към „психическа саморегулация“, към „прекалена самооценка и увереност в себе си“. Съзнанието също така изучава и „религиозния екстаз“, „мистичните преживявания“ като се фокусира най-вече върху възможността за влияние и управление на някого или управление на тълпата.

Но ако погледнем по-широко, от позицията на другите култури и народи, излиза, че ситуацията преди хилядолетия е била съвсем друга. Много народи от древността в това число и източните народи, а и много други (които съзнанието на някои учени смята за „примитивни“), вярвали и продължават да вярват, че практически **всеки възрастен трябва да може да влиза в духовен транс.** При различните народи той се нарича различно, но смисълът е един. **Това е духовното сливане и умението за влизане в контакт с Бога. На това явление се предавало огромно значение, то било изключително ценно, защото давало разбиране за най-главната цел в живота на човека, докосвало го с истинното и разкривало пътя за придобиването на истинския Живот.** А този, който не можел да го постигне се смятал, както казват днес, психологически инвалид, тоест непълноценен човек.

Всеки имал някакви свои и прости, и сложни техники за стимулиране или за влизане в изменено състояние на съзнанието. Хората се самоизучавали посредством медитациите, молитвените състояния и духовните практики. Общо взето имали своя собствена пътечка към общия духовен път, водещ към крайната цел – още тук, човека да стане Жив. Разбираемо е, че съзнанието и тук вкарало своите корекции, но като цяло прекрасно се вижда към какво са се стремили хората и каква е била общата им цел.

И какво виждаме днес? Как системата налага в цивилизацията своите шаблони и прави всичко възможно ти като Личност да станеш мъртъв. Днес за „нормални“ състояния на съзнанието се смятат онези дискретни състояния, които привързват човека здраво към шаблоните на съзнанието, които задоволяват биологическите, психологическите и социалните функции на човека. Каква цел се поставя при изучаването на изменените състояния на съзнанието? Да се излекуват болестите на тялото, да се освободи човек от конфликта, от вътрешното напрежение, или пък да изучи скрития потенциал на своята психика, да функционира адекватно и конструктивно в обществото. Но въпросът е кое е „адекватно и конструктивно“? От гледната точка на съзнанието като част от системата ли? Какво реално изучават учените дълги години? Хипнозата, (това, което реално потиска Личността), изследват се проблемите на съня и съня (тоест там, където съзнанието е способно да внесе своята лепта), изследват се възможностите за обезболяване на тялото посредством изменените състояния на съзнанието. И всичко това се оправдава с хуманни цели, но ако погледнем в корена...

Тоест съзнанието го интересува само това, което подчинява Личността и я прави свой роб. То прави своите подмени дори в онези изменени състояния на съзнанието, които човек използва в етапите на духовния си път. Нека само погледнем как оплита човека например в същите тези научни трудове: то разказва, че ако тръгнеш по духовния път или медитативния, духовен транс, няма да намериш нищо, освен халюцинации и необичайни състояния на съзнанието, които се характеризират със съчетанието на обикновени триизмерни образи, фанатични представи, обикновен религиозен екстаз, мистични преживявания, тоест лъжливи състояния, подменящи реалността. Честно казано това до някъде е истина и подмяната, както винаги, се крие в корена. Съзнанието е този, който подменя Истината с илюзия, въздействайки било то с агресивни методи или мекичко, посредством своите състояния.

Жана: Това много се чувства.

Татяна: А в чувственото възприятие няма образи, там се случват процеси, които са отвъд пределите на съзнанието. Ето защо, то ограничава дори разбирането на въпроса: за него висшето възприятие е – разширеното състояние на съзнанието, състоянието на покой и комфорт, лъжливо възприятие посредством халюцинациите на съзнанието (тоест когато подменя чувственото възприятие), когато намирайки се в религиозен транс, хората възприемат представителите на Духовния Свят в триизмерни образи и дори общуват с тях. А всичко това реално са илюзии на съзнанието, с които то подменя истинското, чувствено възприятие на Личността, възприемаща Духовния Свят. Цялата работа е там, че самото съзнание създава тези триизмерни образи и подменя реалността на Духовния Свят, с общуване със себе си.

Игор Михайлович: Картинки от съзнанието, абсолютно вярно. Вече обсъждахме в другите предавания, че хората, които започват да си играят с магията, започват да имат видения, при тях идват светци, разказващи, че идват от Духовния Свят. Но идват как? В образи. Какво означава това? Както ние виждаме своето отражение в огледалото с очите си, така и тези хора виждат своите гости. Казано простичко, това е илюзия, поредната лъжа, заблуждение.

Татяна: Да, духовната практика е освобождаване от цялото това лъжливо възприятие на съзнанието, това е изход на Личността отвъд пределите на съществуване на съзнанието. Много често хората спират именно на този етап, етапа на комфорта, мистицизма, тоест на границата на прехода от измененото състояние на съзнанието към чувствено.

Игор Михайлович: Тук има един интересен момент. На етапа на опознаване на чувственото възприятие, пред човека започва да се разкрива това, за което мечтае съзнанието. Но първите, най-първите признаци започват да се

появяват, когато човек достига дълбоките състояния на изменено състояние на съзнанието. Тоест онова, което сега наричат метафизика, магия и т.н.. Защо казват, че в никакъв случай, човек не трябва да се улавя за тях? Защото чисто и просто ще остане на това ниво.

Татяна: Да, цялата тази магия от съзнанието може да бъде сравнена с хипнозата, тази своеобразна намеса от вън. Има такъв термин в психологията като „магистрална хипноза“ или „шофиране в режим без внимание“. Когато човек шофира дълго време по магистралата, неговото внимание и сетива отслабват заради липсата на динамика. Същото може да се каже и за духовния път, когато човек губи бдителност, когато отслабва вниманието и се впечатлява от илюзиите на системата. Тогава отслабва чувственото възприятие и човек спира да се движи, спира работата над себе си. Именно затова е толкова важно да се знаят тези капани на съзнанието при различните изменени състояния: и тънките, които са изгодни за съзнанието, при които Истината се подменя, и грубите, които вредят сериозно на човека, например алкохолизма и наркоманията, където тече борба между първичното и вторичното съзнание.

10:52:15 - 11:13:26

ВИДЕО 12
„Кой натрапва на човека акохолизма и наркоманията?“

Видеото описва природата и произхода на конфликта вътре в човека (борбата между първичното и вторичното съзнание), който води до алкохолизъм и наркомания.

„АЛКОХОЛИЗМЪТ И НАРКОМАНИЯТА СА ПЪТЯ НА МЪРТВЕЦА.“

Игор Михайлович: Важно е да си зададем въпроса: От кого идва алкохолизма, наркотиците и всичко останало? От съзнанието. При това, колкото и да е парадоксално, навързването на тези пороци идва от първичното съзнание. То се опитва да заглуши влиянието на вторичното съзнание, да се освободи от него. Това е борба на системата вътре в себе си. Когато под въздействието на алкохола или наркотиците натиска на вторичното върху първичното съзнание мъничко отслабва и то започва да се чувства като герой. Проявява се манията за величие, възнасянето и т.н..

Тоест банално съзнание на примата, което се възприема като владетел на света и това състояние го кара да употребява отново и отново алкохол и наркотици, Свобода на съзнанието от съзнанието. Парадокс. Естествено, че по този начин човек става още по-зависим от системата.

Човекът, който поне мъничко чувства Духовния Свят и се докосва с него, знае, подчертавам, не вярва, а има опит и знае, че Духовния Свят съществува, той никога няма да употребява нито алкохол, нито наркотици, защото те усилват или активират първичното съзнание, което започва доста по-активно да потиска Личността.

За какво му е на човек да си създава сам препятствия? Това е все едно да искаш да пробягаш 100 метра спринт, но преди това разхвърляш по пистата най-различни предмети, а после бягаш, спъваш се, падаш и те боли. Ако искаш да бягаш нормално – бягай по равното и чистото. За какво ти е да цапаш пистата?

Татяна: Игор Михайлович, изхождайки от позицията на Знанията за първичното и вторично съзнание, бих искала да разкрием още малко относно хипнозата. Да разгледаме къде се появяват тънките подмени.

Игор Михайлович: Смисълът на хипнозата е в непосредственото въздействие върху първичното съзнание от вън. Първичното съзнание не възприема света като такъв, това се случва посредством вторичното съзнание, което може да го лъже. А вторичното съзнание не може да възприема директно реакциите на тялото, това се случва посредством първичното съзнание. Виждате каква интересна взаимовръзка. Работата на главният мозък е отражение, тоест проявление на съзнанието на материално ниво и е тясно свързан с работата на първичното съзнание. Първичното съзнание е единствената връзка на Личността с материалния свят. Нещата стават напълно разбираеми, ако човек вземе химикалка и нарисува взаимовръзките, тогава всичко си идва на местата.

Татяна: Тоест, когато се вмесва и съзнанието на хипнотизатора, това още по-силно угнетява Личността... Не стига, че изпитва мощното въздействие на своето първично и вторично съзнание, но се включва и трета сила от системата – съзнанието на хипнотизатора, което създава допълнителни образи, оказва влияние и хипнотично въздействие.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Но тук има един малък нюанс, когато с помощта на хипноза или магия, няма значение, тече пряко въздействие върху първичното съзнание се случва подмяна. На човека може да му бъде внушено, че е знаменит певец: Той ще пее свободно, ще отговаря на въпроси, ще се възприема като тази знаменитост и т.н. Например виждаме Васил Петров, който си е останал Васил Петров независимо, че се смята за знаменит певец, да, той може да е напълно убеден, че е певец, но си остава Васил Петров. Защо?

Защото първичното съзнание има слабоизразен интелект, но може да ползва базата данни, тоест опита, който се придобива с помощта на вторичното съзнание (тук има още един интересен момент) или това, което наричаме Задна същност. Тя е просто база данни, където се съхранява паметта и мозъкът, за съжаление или за щастие, няма никакво отношение към нея.

Какво е магията? Тя се изпълнява... Сега ще издам една тайна. Когато човек развива своето първично съзнание, тоест първичното „Аз“ и изучава самата система, той може да развие различни магически умения, или екстрасензориката. Това се случва заради активността на първичното съзнание. То е способно да работи активно до нивото на шестото измерение и да преобразува различните проявления, да вижда плановете на системата, да чува и т.н.. А вторичното съзнание е ограничено в този план. То може да се удивлява, да създава силни емоции или емоционални вълни, които да заливат първичното съзнание, което се отразява и на нашето тяло.

Татяна: Предполагам, че за мнозина тази информация ще е от голяма помощ. Феноменът на хипнозата все още не е разгадан и изследователите я смятат за голяма тайна. Но след вашите разяснения става ясна същността и пагубността на това явление върху човека като Личност.

Днес практически всеки човек знае, че хипнозата се използва за медицински цели. Е, възможно е използването й да е оправдано в някои крайно тежки терапевтични случаи, но в областта на хипносугестивната психотерапия... още повече, не маловажен е и въпросът кой извършва хипнозата. И сега можем да се запитаме: Кое е по-важно за човека, неговото тяло, или Личността? Много често хората се обръщат към различни хипнотизатори тогава, когато просто ги мързи сами да се променят, да се потрудят за здравето на своето тяло или за отстраняването на неговите вредни навици. На хората просто им се иска магия, но никой не се замисля, как ще му се наложи да плаща след това. Неслучайно още от древни времена хипнозата се смятала за явление „разрушаващо човешкия дух“, „съзнателно служене на злото“ и в отминалите векове е било наричано „животински магнетизъм“. В християнството например са го приравнявали с магьосничеството и черната магия. Сега, след подобни детайлни разяснения, смятам, че на хората ще им стане ясно, защо не трябва да се използва магия.

Игор Михайлович: Естествено, че човек не трябва да

използва магическите умения, както и да желае и да се стреми към магията, защото в него единствено съзнанието може да се стреми към нея. Ако мечтаеш за магия и власт, особено за тайна власт, ако се стремиш да развиваш в себе си някакви свръх способности, тогава ти живееш със съзнанието, тоест живееш в заблуда и изгаряш своето време. Да, хората развиват тези способности, но какъв е резултатът накрая? Смърт. Това е състоянието на субличност и вековни мъки. И какъв е смисълът от тези действия и способности? В кое е смисълът? Съществуват определени техники... но сега няма да ги споменаваме...

Хората често срещат явлението – „прераждане на душата“, когато детето изведнъж започва да разказва как и къде е живяло в предишния си живот и след проверка на разказа се оказва, че това наистина е така. Детето разпознава своите минали близки, разказва за причината за смъртта. Именно това е активната субличност, която потиска Личността и започва да живее нейния живот. Тоест новата Личност гарантирано ще отиде на реинкарнация и ще стане субличност. За съжаление това се случва често, но то е обусловено от едни или други ситуации, например такива като преждевременната смърт или магията. В предишния живот човека практикувал магия и станал силен маг и след прераждането може да потисне първичното съзнание на новата Личност и да бъде временно стопанин на нивото, подчертавам, на нивото на своето първично съзнание, потискайки активността на новото първично съзнание и новата Личност. И какъв е смисълът? И Личността и съзнанието ще отидат на реинкарнация заедно с него, и ще станат субличност. Но подобни явления не са дълговременни. Най-много да изживее непълноценен живот, тъй като на нивото на първичното съзнание не е възможно да се изживее пълноценен живот.

Татяна: Това е като илюзия...

Игор Михайлович: Всичко е илюзия. Можем да сравним живота със супермаркет, в който винаги има каса на

изхода. Въпросът е с какво ще платиш. И животът е много кратък, защото времето е илюзия, която ни навързва съзнанието. То ни разказва как има още много време, и колко е продължително. Но погледни назад, къде беше вчера? То никога вече няма да се върне. Времето лети много бързо и безвъзвратно. Ако не се стремиш към Живота сега, няма да се стремиш и утре. В това е смисъла. А вдругиден просто не съществува, в това е бедата. Какво да се прави, всеки избира, това, което му харесва и към което се стреми. Именно в това се крие висшата свобода на човека, тя е правото, което има изначално – правото на избора. Смятам, че това е най-справедливото, което може да съществува. Дори и правото на грешки. Правото на смърт и правото на Живот. Това е дадено на човека.

Татяна: Да. Просто глупостта човешка... Горделивостта и незнанието карат човека да твори беди, и от това се възползва активно системата. Нека вземем магическите явления, ясно е, че щом съществуват, следователно са нужни за нещо, нужни глобално, за оцеляването на цивилизацията като цяло. Вече говорихме за истинните светци...

Игор Михайлович: ...Имаш предвид тези, които служат на Духовния Свят. Именно тях наричат истинно свети и те можели до някаква степен да влияят на определени събития, преди всичко служейки на Духовния Свят. Безспорно има такива хора, но работата е там, че те служат на Духовния Свят изключително в интересите на Бога. Но не и в интересите на отделни индивиди, и още повече в свои лични интереси.

Татяна: Тоест не в земни и користни интереси.

Игор Михайлович: Да, не в земните интереси на своето съзнание. Няма как мислите, желанията и действията им да бъдат користни, тъй като са обусловени от действията на Ангелите в този свят, които са закрепостени в човешки тела. Те са просто временно тук.

Човек не трябва да се стреми и желае магията,
защото в него единствено съзнанието
може да се стреми към нея.

Татяна: Да, и това значително се различава от онези хора, които във всички времена наричали лъжепророци, които просто са се прикривали с духовното, а реално изхождайки от своите користни подбуди служели на съзнанието.

Игор Михайлович: Отново засегнахме темата за лъжепророците или да ги наречем лъжеучителите. Кое е първото, което обещавали на хората – било безупречно физическо здраве, че няма да боледуваш и ще се сдобиеш със сила. Има такъв термин - „*духовно силен*“. Разбираш ли, „*силни хора, духовно силни*“ навсякъде се набляга на силата.

Татяна: Желание да притежават нещо...

Игор Михайлович: Да притежават някаква власт и стремеж към доминация.

Татяна: Да, системата обещава много, дава минималното, а взима всичко. Тоест дава на човека...

Игор Михайлович: Илюзия...

Татяна: ...илюзия за това, че...

Игор Михайлович: Илюзия за сила. Но когато човек придобива истинска сила, духовна сила (и когато вчерашния обикновен човек, днес може много, то нито един маг няма да получи, никога, нещо подобно) в него има ли поне мъничко желание да я използва за себе си или за земни дела? Не.

Татяна: За духовното – това е Живот, а за земното – отрова.

Игор Михайлович: Разбира се. А кой би искал да опита отровата, когато е жив? В това е смисълът. Системата подменя всичко. Тя реагира огледално, като обещава вълшебства и свръхспособности, а реално създава илюзии. И

човек губи своето време, за да придобие поредната илюзия. Какво реално получава? Илюзия.

Жана: Ами да, ако се замислим, за какво пропиляват живота си хората?

Игор Михайлович: За да прочетат чуждата мисъл.

Татяна: И за какво им е? Какво ще правят като я знаят?

Игор Михайлович: ...Ти първо въдвори ред в своите мисли. Та нали чуваш чуждите мисли постоянно, от сутрин до вечер, съзнанието ти разказва какво ли не. Те не са твои. Ако се съмняваш в това, добре, провери: спри мисълта или я насочи в желаната от теб посока. И отново, нужната посока на кого? Теб като Личност или на твоето съзнание (този, който те манипулира)?

Жана: Да, който знае не иска да слуша мислите от своето съзнание. Та нали врага е във всеки човек и това е неговото съзнание. Който вижда врагове във външното, той не вижда врага вътре в себе си. И ако го избираш, ако приемаш неговите шаблони...

Игор Михайлович: ...Ако влагаш силата на своето внимание в реализацията на онези мисли, желания и стремежи, които ти навързва съзнанието, то това е твой избор.

Жана: Да, и защо на системата й е изгодно човека да не знае истинското лице на съзнанието и неговата връзка със системата. Защото тогава човека...

Игор Михайлович: ...излиза от нейната власт. На кого от хората им харесва да ги управляват и юркат? На никого.

Забележете, хората много обичат да учат, и най-вече тези, които не знаят на какво учат и не притежават личен опит. Те се оправдават с какво ли не, опитват се да докажат,

че това е техния опит, макар и самите да не го разбират. Дори самите те не знаят за какво говорят, но в същото време отстояват казаното от тях.

Татяна: Да, веднага се виждат хората, в които доминира съзнанието. Един от признаците за работа на системата в главите на хората е шаблонът, когато човек „скрива източника“, тоест мястото, от където е черпил Знанията, също така и когато ги трактуват посвоему и ги изкривяват.

Игор Михайлович: Хората винаги се стремят да представят нещо все едно идва от тях, за да направят впечатление на онези, които ги слушат и т.н.. Зад това се скрива баналния егоизъм, жаждата за власт и манипулация – всичко от системата. Това са хора, които се ръководят от ума.

Татяна: И мотивират всичко с това, че хората не са готови да научат кой е източника. Системата запира Знанията с доводи: „ще разкажа за това малко по-късно... може би...“

Игор Михайлович: Вече обсъждахме, че съзнанието винаги се противопоставя на всичко духовно. И в дадения случай, човека, който уж предава Знанията – говори от съзнанието. Естествено, че влиза в капана. Това показва, че той няма реален духовен опит. Естествено, желае да има такъв опит, но най-много от всичко желае другите да си мислят, че притежава такъв опит. Всичко това се случва, докато човек не се разкрие вътрешно. В по-голямата си част хората избират лъжепророците. Защо? Техните разбирания са по прости и приятни за съзнанието. Тоест съзнанието не ги отхвърля.

Татяна: Такива хора казват: „Не трябва да променяш в себе си нищо“...

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Те разказват за това, какво ще придобиеш, а това винаги граничи с магия-

та. Какво обещават на хората? Че ще получат това, ще получат онова и т.н.

Татяна: Да, и казват: „Върви след мен и слушай какво ти казвам... Тогава ще ти се даде, ще придобиеш нещо в триизмерността, в тялото“... Но всичко, което казват са шаблони от съзнанието.

Игор Михайлович: А всички истинни пророци или други носители винаги говорили от името на Онзи, Който ги е изпратил и надарил.

Татяна: Да, и животът на истинските пророци винаги е бил за пример на останалите.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Но техният живот не е разбираем за съзнанието и тези, които живеели и вярвали на съзнанието. А вярата какво е? На кого принадлежи вярата? На съзнанието. Единствено личния, духовен опит...

Жана: Вътрешното Знание...

Игор Михайлович: Знанията, разбира се... Те даряват истинската свобода. А животът започва веднага и мигновено. Ако го чувстваш и се стремиш към него, тогава просто измиташ всичко ненужно. Един известен скулптор го е казал много точно. Когато го попитали: „*Как успяхте да създадете такава красива статуя от този камък?*“ Той отговорил: „*Тя винаги си е била в него, аз просто махнах излишното*“. Същото е и тук. Човека просто маха излишното от себе си и оставя Ангела. Това е просто.

А когато в нещата се набъркват активните проводници от системата, тоест хората, които не се стремят към духовното развитие, а към експлоатация на Знанията за пътя в своя полза... Честно казано винаги ги е имало, затова са се създавали различни течения в религиите и т.н.. Те винаги се стремят да узурпират властта, в тях винаги живее вътреш-

ната омраза и купища желания.

Татяна: Да, подобни хора просто копират образа, уподобяват се, но самите те не живеят вътре в себе си със Знанията.

Игор Михайлович: С какво се уподобява? С това, което вижда в триизмерността. Той не чувства и не разбира, какво има отвъд триизмерното, но затова пък активно разказва и експлоатира другите. Егоизмът, горделивостта, удобството, желанието да се достигне нещо посредством експлоатация на Знанията преди всичко в своя лична изгода. А реално какво се случва? Системата им навързва и те като роби изпълняват послушно това, което им заповядва тяхното съзнание.

И когато се появява подобен лидер, той винаги изгражда някакви империи в своя полза, върви против всичко и всички.

Татяна: Най-интересното е, че когато хората слушат подобни лидери, разбират, че нещо не е наред, но мълчат, защото виждат, че и другите мълчат. Защо се случва така? Защото това е изгодно за системата...

Игор Михайлович: Защото подобни представители от системата правят всичко възможно, да отведат, колкото се може повече хора от духовния път, нищо, че разказват за него. Казват: „*Ти ще притежаваш сила, ще бъдеш еди-какъв си, ще служиш*“. Но реално прекрасно разбирате, че ако човек преследва свръхспособностите (а това не е нищо друго, освен магия), то пътят му е предизвестен – субличност. Притежавайки такива способности, иска или не, той ще ги използва или лично за себе си, или за своя лидер. Тоест в чии интереси? В интересите на смъртния човек или системата, а когато човек служи на Сатаната, тогава той няма работа в рая. Както казват – за когото работиш, с него и оставаш.

От изначално мъртвото към вечно Живото.

Татяна: А хората, които стъпват на пътя на истинното служене?

Игор Михайлович: А хората, които стъпват на пътя на истинното служене никога не използват тези сили за себе си. Нима им е нужно нещо? Ако им е нужен хляб, ще отидат и ще си изкарат средства за него, ако им трябват дрехи, също. Нашето тяло в триизмерността е просто една биологична машина, която трябва да работи и да се самообслужва. Тези хора просто отбиват своята служба в този свят с полза за Духовния, винаги в полза Духовния Свят, а не лично за себе си. А в триизмерността са обикновени хора, които работят и с честен труд изкарват за насъщния. Те нямат нужда от нищо излишно, не се занимават с трупане на материални блага. Ето, сами знаете. До скоро самите вие искахте какво ли не, но минава време и то губи своя смисъл, наистина го губи.

Жана: Да, променят ли се обстоятелствата в живота, променят се и ценностите. Търсил си смисъла в някакви външни обстоятелства, но сега разбираш, колко пуст е бил животът ти, просто съществувание в лабиринтите на системата.

Игор Михайлович: Разбира се.

Жана: А когато тръгна практиката, започна отговорния вътрешен труд, Духовния Свят разкри своите порти, онова Истинското, разкри възприятието на дълбочинните чувства, Живота изпълнен с духовна Любов... И когато реално...

Игор Михайлович: Когато животът се превръща в

Живот, тогава всичко мъртво и временно става неинтересно и безсмислено, но за да го разбере човек, трябва да се стреми към Него, да се стреми истински.

Жана: Да, истинския стремеж и истинския избор. Стана ясно най-важното, че Бог – това е истинската реалност и Неговия Свят, Света на Любовта е безкраен.

Игор Михайлович: Да. Има един простичък пример. Хората, които си мислят, че „служат“ на божественото, да го наречем така, а реално на дявола (тоест на своите желания, на своето съзнание), просто служат на хората, които смятат за авторитети. Тоест за тях съществуват авторитети, а за истински духовните хора, които постигат Живота има само един авторитет – Духовния Свят и Бога. Всичко останало е...

Жана: То просто не съществува...

Игор Михайлович: ...или съществува временно. А което е временно – то си е временно. Всичко, освен Духовния Свят някога свършва. Бог е вечен.

Всичко, освен Духовния Свят някога свършва.
Бог е вечен.

Игор Михайлович: Духовния Свят винаги е Истинен. Той не може да бъде друг. Всичко, което идва от Духовния Свят е истинно. Еднозначно. Но тази Истина се намира в триизмерния свят, а триизмерността е света на заблудите. Той винаги е за сметка на отражението, за сметка огледално изкривяване.

Татяна: Да, за сметка на илюзията, това своеобразно криво огледало, наречено съзнание, при това не без поправките на системата. Един нагледен пример: вече говорихме, че всеки човек, който служи на своето съзнание взима Знанията за Истинния Път, говори за тях, но винаги, по усмотрение на съзнанието, винаги поставя своите запетайки. И слушащите го хора се запалват, защото чувстват, че в думите му има Знания, но после тръгват в грешна посока, без дори да подозират.

И като цяло, изучавайки системата не спирам да се удивлявам как изкривява, подменя и навързва на човека в агресивна форма някакви шаблони от съзнанието, може да се каже своеобразен мистично-атеистичен мироглед от системата.

Игор Михайлович: Това е показателен момент как тя работи. Тоест дявола винаги изисква от своя адепт да накаже инакомислещия, да го обиди, оплюе, убие и винаги подтиква хората да наказват за несправедливостите. А духовно свободния човек, когато вижда, че ближния се заблуждава, той просто ще му посъчувства вътре в себе си...

Татяна: Да, съчувствие...

Игор Михайлович: Посъчувства или ще посъжалява за неправилно избрания път и толкоз. Защо му е да наказва този, който сам се е наказал с присъда по-страшна от тази, на когото и да било другиго? Какво по страшно може да има от състоянието на субличност? Кое може да бъде по мъчително? Както и да бъде измъчван човека в този свят, страда-

нието все някога ще свърши. А векове мъчения е нещо много по-сериозно. Тъкмо за това е жалко, когато някой изпуска ценни възможности или шанс, но това е личен избор. Затова пък е справедливо. Човек сам избира кого да слуша, какво да прави и как да постъпва. Та нали вътре в себе си прекрасно разбира, че постъпва неправилно. В това е въпроса. Нима Личността не вижда, че пред нея играят артистите? Вижда. Нима не чувства, че я поробват, прикривайки се с красиви думи? Чувства.

Татяна: Да, струва си човек да се запита: „В чия полза реализирам еди-коя си програма, защо го правя и сам си създавам проблеми?“ Та това са просто желания от съзнанието – жажда за власт, желание да бъдеш като всички останали, да доминираш над някой или да значиш нещо в този свят...

Игор Михайлович: Забележи, да значиш нещо в този свят. Отново се връщаме към човека, който получил духовна свобода. Той има ли желание да значи нещо в този свят?

Татяна: Тъкмо обратното, по-добре да бъде невидим за системата и да бъде видим за Духовния Свят.

Игор Михайлович: Правилно... Тоест само по служба.

Жана: Ами да.

Татяна: Личността чувства как да постъпи правилно, а системата обосновава логически, защо това не е вярно. Системата е – лъжец. И единствено вътре в себе си човек може да различи Истината от лъжата. Само на нивото на дълбочинното чувствено възприятие.

Игор Михайлович: Нека си представим: пътечка с дължина три крачки и врата към Рая, но пътечката е покрита с тръни. Човек трябва да мине по нея на бос крак и силите

му за достигане на вратата са повече от достатъчни, а след това краката вече не са му нужни. Но пазейки краката си, той губи целия си живот, само и само да не направи тези три крачки, мъчейки се да заобиколи от другата страна на вратата по път, минаващ през девет планини. И бедата е в това, че този път е толкова дълъг, че и четвърт не ще изминe за един живот. Защо? Защото пази краката си. Та нали са „неговите“ земни крака. Докато човек ги възприема като свои, той ще ги пази, но когато разбира, че са като гумите на колата и рано или късно се износват – той винаги ще направи тези три крачки. Когато човек чувства Духовния Свят, той не може да бъде излъган. Тогава нито един лъжец няма да си прави труда да му разказва приказки, но дори и да му разкаже, той няма да му повярва.

Татяна: Игор Михайлович, бих искала да засегнем въпроса: „Има ли разлика между интуитивното възприятие на света и дълбочинните чувства?“. Под „интуитивно възприятие“ се има предвид това, което хората наричат „подсъзнателно“.

Игор Михайлович: Въпросът е интересен. Защо? Защото хората често бъркат, а разликата е огромна. Интуитивното възприятие на света като правило се случва на нивото на първичното съзнание. Често това се случва... да го наречем с изместване във времето, с разширено разбиране, но това са подсказки от системата. А когато човек възприема от позицията на Личността, тоест с дълбочинните чувства, той възприема цялостната картина, а не фрагментарно като интуитивното възприятие.

Тоест човек си върви и разбира, че сега зад ъгъла ще срещне еди-кой си, когото не е срещал отдавна – и това наистина се случва. Мнозина се сблъскват с това явление, което трудно може да се обясни, освен с някаква интуиция, магия или гадателски умения. Именно това е магията от системата, която се случва реално. Тоест системата понякога подхвърля на човека подобни магически прояви, за да го

накара да си мисли, че притежава магическа сила и да изразходва своята жизнена енергия за развиване на тези способности, или казано простичко, да си копае по-дълбок гроб.

А когато човек се намира във връзка с Духовния Свят, посредством дълбочинните чувства и се осъзнава като свободна от съзнанието Личност, то в този момент идва разбирането, че сега зад ъгъла той ще срещне човека, – но той ще вижда прекрасно цялата картинка, какъв човек, защо и как го е изпратила системата и т.н.. Някои могат да възразят: „*Защо именно системата? Защо не го изпрати например Духовния Свят?*“. На търсачите на отговори с помощта на съзнанието ще отговоря на въпроса така: Ако двама души с развити, зрели Личности, които постоянно се намират в контакт с Духовния Свят, посредством дълбочинните чувства, се срещат, то те, ще знаят за срещата много, много порано. Тогава срещата зад ъгъла няма да е изненада, а тяхна напълно естествена комуникация.

Нещата в този свят са разделени, повтарям го още веднъж. Случайната среща, за която уж ти е подсказало „твоето подсъзнание“ (слагаме го в кавички), че ще се срещнеш с някого, изглежда магическа. От позицията на развитата Личност, тоест Личността, която се намира в постоянен контакт с Духовния Свят, когато човек вече Живее, когато още приживе, в своето тяло става безсмъртно същество или както още го наричат в религията – „Ангел“, названия има различни, на нас ни е най-близко Ангел, тогава на него не му е нужно да използва магия, за да знае, къде се намира другия Ангел. Мисля, че така ще е по-разбираемо. Защото тук всичко е разделено, а Там – съединено.

Развитата Личност е тази,
която се намира в постоянен контакт
с Духовния Свят.

Татяна: Има хора, при които екстрасензорните способности се появяват спонтанно, но много често нямат знания и разбиране къде реално влагат своите сили и внимание. Съзнанието като правило свива тяхното възприятие до точката на някакъв личностен, локален конфликт в триизмерността.

Игор Михайлович: Отново засягаме темата за магията или това, което наричат екстрасензорика (както и да не го наричаме, магията си остава магия – използване на духовните сили за влияние на материалния свят). Наистина има хора, при които тези способности се разкриват спонтанно и те започват просто да ги използват. Някои дори нищо не искат, един вид помагат на хората, но ако използването на магическите сили в материалния свят не е с цел служене на Духовния Свят, нещата завършват винаги по един и същ начин. Това трябва да се знае.

Та нали всеки, който е имал подобен дар (ако погледнем историята, мнозина са преминавали през това) не го е използвал, защото разбирал към какво води, а именно към – неправомерно вмешателство в триизмерността.

Но мнозина жадуват за такива способности... Системата винаги подтиква човека по пътя на магията, тайната власт, силата и т.н., всичко това са земни желания. Хората, които системата подтиква да владеят магията, служат на своето съзнание. Това е пътя на лъжата. Всяко проявление на магията в триизмерността – не е нищо друго освен интензивно, натрапчиво проявление на илюзията.

Татяна: Ами да, магията е като капан за вниманието, като капан за мишки с безплатно сиренце.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Защо системата разкрива и позволява всичко това? Само и само да предизвика в човека емоция, няма значение каква: горделивост или злоба към някого, който го обсъжда и т.н.. Но когато не се поддава, всичко преминава покрай него и той разбира от-

лично, че това е просто съзнанието. Разбере ли го, той вече не иска да влага там своето внимание.

Татяна: Да, провокациите на съзнанието започват основно от желанията, при това породени от емоциите, почиващи на почвата на горделивостта. Само трябва да фиксираш своето внимание към точката за въздействие и...

Игор Михайлович: Когото си готова да се отвориш за съзнанието, за системата – системата те атакува, друго не може и да бъде. Тя винаги оказва определен натиск. Отпуснеш ли се, тя веднага те удря в слабото място, а съзнанието като част от цялата система тутакси започва да препява в унисон, тоест да предизвиква ответна емоционална реакция, за да насочиш там силата на своето внимание и да я пропилееш за временното и пустото. По този начин напускаш пътеката водеща към Духовния Свят.

Татяна: И все пак, защо винаги се намират хора, които се стремят да владеят магически способности? Още повече, че в човешкото общество от поколение на поколение, чрез една или друга религия се предават знания за опасността и пагубността на магията. Естествено, видно е как системата във времето се опитва да затрие Изконните Знания и хората в по-голямата си част започват да не разбират защо не трябва да го правят, но като цяло предупрежденията на дедите се помнят.

Игор Михайлович: Човешката жажда за магия е дълбоко вкоренена в съзнанието и в самата система. Системата винаги се стреми да научи повече, от колкото знае. Затова един от етапите, дори не етап, а Страж, през който преминават хората (не всички, но по-голямата част) на духовния път са именно тези свръх способности, които човек започва да забелязва съвсем случайно в себе си. И какво правят мнозина? Започват да ги използват. Увличат се. И какво се случва? Вместо да направят три крачки към отворената вра-

та, водеща в Духовния Свят, те отиват далече-далече в обратна посока.

Жана: Да, и когато притежаваш личен и не особено приятен опит от сблъсъка със Стража, тогава разбираш прекрасно, колко значимо и правдиво е казаното от Вас. И как в думите Ви се таи много повече, от колкото чуваш. Преминаването през Стража, първичния етап на преминаване през явлението на спонтанната поява на магическите способности се чувства много силно. Това е, когато вървиш, виждаш и разбираш, какво искат всички около теб, за какво говорят, какво мислят, виждаш цялата тази кал и абсурд, виждаш какво ще е следващото им действие. Прекрасно се чувства как всичко това се навързва от тяхното съзнание и какво се случва с тяхната Личност, а тя е като мъничко детенце притиснато в ъгъла, на което просто му прожектират кино и то вярва на цялата тази лъжа от системата.

Наистина дискомфортно и неприятно. Първото, което чувстваш в себе си, когато се разкриват тези способности е отричане и нежелание изобщо да слушаш съзнанието, защото разбираш пред каква абсурдна илюзия се намираш, илюзия, която ти се навързва с цел манипулация. Прекрасно разбираш, че жадувайки за магията, хората изобщо не си дават сметка към какво се стремят, каква страшна присъда си поставят.

Чисто и просто кал, която не ти се иска да виждаш, и опит, който не искаш да знаеш, защото съсредоточиш ли вниманието си върху тях, моментално усещащ как системата започва да те натиска. Усещаш размазващия поток от информация, чиято същност е пустота, който създава непоносимо и изгарящо състояние на...

Игор Михайлович: Можем да го сравним с пясъчната буря. Ако някой е бил в пустинята по време на пясъчна буря ще разбере. Асоциацията е много близка, когато ти е трудно и да дишаш, пясъка те изгаря, когато ти е неприятно и искаш да се скриеш някъде. Хората преминават през такива

състояния и в крайна сметка какво им е хубавото на тези способности?

Жана: Нищо. Чувстват се като нещо мъртво, намирисващо на смърт...

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Но ако отново погледнем в дълбочината на въпроса, ще видим че някои хора, намирайки се на служба, притежават определени сили, позволяващи да се вмесват при нужда, но нима те самите извършват тези дела? Не. Те творят с помощта на Светия Дух, макар и мнозина екстрасенси да твърдят, че го правят „по воля Божия или Светия Дух", а реално всичко е тъкмо на обратно. Тоест тези хора използват силите огледално, за мъртвото, за елементарни нужди.

Може ли духовно свободния човек да използва тези сили в свой или чийто друг интерес? Не, не може. Само представителите на Духовния Свят могат да се вмесват, при това не по своя воля. Именно това е волята на Този, който посредством тях реализира своя замисъл. Духовно свободния човек никога няма да използва силите за себе си, друг човек, своята организация или още някого. Не, това може да касае единствено Духовния Свят и Неговите интереси в този свят.

Достигаме до много тънка граница, **където** съзнанието ще разказва на хората: „*Ти се опитваш да развиеш или използваш екстрасензорните способности не лично за себе си, а за Духовния Свят*" и тем подобни. И какво ти се предлага да направиш? Та нали винаги има предложение: да въздействаш върху конкретен човек или на някаква ситуация. С каква цел? Какво да подобриш? Всичко винаги се свежда до материалния интерес, а всичко, което се свежда до материалния интерес, на която и да е Личност, себе си, своя авторитетен учител или организация – не е нищо повече от магия.

А ако силите се използват от този, който служи на Духовния Свят, то те се използват единствено за глобални цели. Тук няма интерес на някакви лица, организации и

т.н.. Разликата е огромна. Само в интерес на Духовния Свят. Явлението е доста рядко, но все пак се случва.

Татяна: Много от хората не разбират какво означава глобални цели. За мнозина това е максимум да бъде спряна някаква война в триизмерността. И мнозина мечтаят, поточно тяхното съзнание им създава образа на герой и подхвърля мисли от сорта: „*Само ако притежавах магическа сила, щях да го направя*“. Та това си е чисто шаблонно мислене, което човек е копирал от някой филм, телевизията или медиите.

Игор Михайлович: За да се спре една война могат да се използват триизмерни инструменти. За да се повлияе на избора на другите по един или друг въпрос не се използва сила. Има свобода на *избора*, в това число и относно войните и т.н.. Има езици, приказвайте, общувайте. Всичко е просто. Не Боговете разпалват войните, а хората, и те трябва да ги спират.

А когато въпросът стои много по-глобално, например оцеляването на цялото човечество, тогава може да има, да го наречем така, неопределени вмешателства от вън, от Духовния Свят. Но това касае единствено и само цялото човечество, неговата по-нататъшна съдба и в никакъв случай по-маловажни въпроси. Макар съзнанието и тук може да разкаже: „*Виж как медитираш и се опитваш да въздействаш на целия свят, да го направиш по-добър*“. Самия ти стани по-добър, по-свободен, човек трябва да започне първо от себе си. Когато сам станеш примера, към който си се стремил, тогава ще учиш и другите на същото.

Татяна: Да, човек трябва да се труди над себе си.

Игор Михайлович: Разбира се, че над себе си, над съседа е безсмислено. Няма да има никаква полза. Съседът може и да се освободи, но на теб от това няма да ти стане по-леко.

Човек трябва да се труди над себе си.

Татяна: Да, в своя материалистичен живот смятаме за важно какво ли не: някакви достижения, стремежи, но всичко това е в триизмерността. Чисто и просто се продаваме за илюзия, за тленното, но нима те са важни за нас? Не. Това е важно за съзнанието, но ние не сме своето съзнание. На нас само ни се струва, че съзнанието това сме ние. В това е смисъла, тук се скрива магията от съзнанието, когато то подменя разбирането още в основата. Точно както при хипнозата, в единия момент си обикновен човек, а в другия знаменит певец. Тоест магията от съзнанието са нереализираните в триизмерността желания от горделивостта човешка, жаждата за значимост, достигането на някакво величие в този свят. Просто желания от съзнанието. А къде си ти като човек? Та нали всяка Личност е изначално велика, защото е потенциално жива.

Игор Михайлович: Да, затова Знанията са винаги прости, истинските, чистите Знания са винаги прости. Те са открити и достъпни, но съзнанието ги възприема трудно. Защо? Защото плашат. Тогава съзнанието прави всичко възможно човек да ги забрави. Вече неведнъж говорихме как след получаването на някакъв духовен опит, минават няколко дена и човек забравя, какво е осъзнал. Защо се случва така? Съзнанието е като Страж, прави всичко възможно, за да запази своята власт над Личността. В това е смисъла. Именно затова то винаги раздробява и усложнява.

Татяна: Да, съзнанието затрива със страшна сила истинските Духовни Знания, тъй като те изобличават системата в теб самия, свалят нейната маска и оголват истинната й същност. Естествено, че за системата е неизгодно да изгуби контрол над хората, които е експлоатирала толкова години, които е отглеждала в тесните пространства на своите шаблони, системните вертележки за внимание и кукичките на емоционалните състояния от ума.

Жана: А Духовните Знания съзнанието изтрива момен-

тално, прави се на ударено... естествено, ако човек не му напомни по-настоятелно.

Татяна: За това пък някаква глупост: откъс от филм, който си гледал преди десет години или сюжет от сапунения сериал, с който си пропилявал времето. Тук моментално изникват артистите в твоята глава и започват да разиграват сценка с цялата палитра от ярки емоции и интимни подробности. Защо? Защото за системата е изгодно да те държи привързан към триизмерните образи, принуждавайки те да влагаш силата на своето внимание в нейното подхранване. И най-важното е, че ти сам си го избрал.

Жана: Да, интересно сравнение, защото хората гледат дълги часове сериали от системата, а понякога дори години. С часове говорят по телефона за глупости, хабят много време в изясняване на отношения, кой над кого доминира, с дни приказват в мислите си с някого и му доказват своята правота... Тоест колко много време хабят, за да станат мъртви? А колко време отделят, за да станат Живи?

Интересен е моментът, че това уникално предаване продължава вече дълги часове и до края ще го изгледат само тези, които наистина имат твърдото намерение да станат Живи... И тези хора не само ще го изгледат до края, но и ще се връщат към него неднократно. Тогава с всяко ново гледане те на практика ще растат в своето вътрешно осъзнаване, във възприятието на дълбочинните чувства и техния Дух ще укрепва и ще става по-силен.

Игор Михайлович: Абсолютно вярно. Ето, човек върви по пътя на своето духовно развитие, уж започва да проумява нещо, започва да чувства определена степен свобода – в един прекрасен момент се отвлича с нещо и съзнанието му преправя всичко посвоему. И вместо да гради своето бъдеще в Духовния Безкраен Свят, той започва да строи временни замъци, територия за своя комфорт. Започва да гради това, което му помага да прояви своята власт. За какво? Прости-

чък въпрос. Съзнанието иска така. В това време човек дори не се замисля как ще плаща по-късно. Той се наслаждава и живее сега, но живее с илюзиите. В това също има смисъл. Затова Стражът е Страж, за да пропуска достойните. И до къде стигаме отново? До човешкия избор. Хората сами поискаха да усложнят своето съществуване. Ето – усложниха го, при това толкова много, че сега им е изключително тежко да се изтръгнат от оковите на своето съзнание. Но от друга страна, колкото по-труден е бил боя, толкова по-достойна е победата. Това също е правилно.

11:43:41 - 11:56:12

ВИДЕО 13
„Магията в ежедневието“

Игор Михайлович: Какво е магията? Това е замяна на шанса и силата, дадени за придобиването на Живота Вечен и достигането на Духовния Свят, с временното, пустото и ненужното. Хората използват магията много често в ежедневието без дори да забелязват. Когато човек проклина някого, когато го мрази и му желае злото – това вече е магия. Това е добре е да се знае и разбира. Когато идва да общува с Бога в някой храм, а моли за здравето на своето и телата на своите близки – това също е магия. Когато човек моли за богатства или за решаването на някакъв проблем в материалния свят – това също е магия. Всичко, свързано с изпълнението на някакви човешки желания, касаещи материалния свят – е магия.

Човека пилее жизнените си сили, които трябва да насочва към чувственото възприятие, към контакта си с Духовния Свят, за материални блага и изпълнение на

собствените желания.

Съзнанието е добър инструмент, нужен инструмент, но инструмент със свой нрав. Ще дам простичък пример. В Индия използват слонове. Мнозина са виждали по филмите как носят трупи със своите бивни и т.н., но трябва да се разбира, че слонът се самоидентифицира, той има добре развито съзнание и памет. Той, също както и мечката, във всеки един момент може да стане агресивен и да нападне, нищо че в детството си е бил добричък и послушен. По същия начин работи и човешкото съзнание, то е също както слона или мечката. От една страна е послушно и изпълнява всички команди, но винаги може да нападне. Това трябва да се има предвид и юздите да са винаги опънати.

Самия процес на желаене – не е нищо повече от магическо действие. Особено, когато хората си представят готовия резултат, да речем на онази същата утрешна среща. Тоест игри на съзнанието. Хората не разбират, че в този момент твоето съзнание контактува с неговото съзнание, макар и да не го забелязват. Като правило се взима онова решение, което е изгодно за системата и резултатът е винаги предопределен. Но когато не си превъртал различни сценарии и не си се занимавал с магия – ти си свободен. И шансовете да спечелиш спора са много по-големи. Това вече не е магия, а истина. Защо? Защото системата не е подготвена за твоите действия.

Съзнанието е като Страж, прави всичко възможно, за да запази своята власт над Личността. В това е смисъла. Именно затова то винаги раздробява и усложнява. Веднага като намери слабото място в човека... Ето, човек върви по пътя на своето духовно развитие, уж започва да проумява нещо, започва да чувства определена степен на свобода и в един прекрасен момент се отвлича с нещо и съзнанието му преправя всичко посвоему. И вместо да гради своето бъдеще в Духовния Безкраен Свят, той започва да строи временни замъци, територия за своя комфорт. Започва да гради това, което да му помага да прояви своя-

та власт. За какво? Простичък въпрос. Съзнанието иска така. В това време човек дори не се замисля как ще плаща по-късно. Той се наслаждава и живее сега, но живее с илюзиите. В това също има смисъл. Затова Стражът е Страж, за да пропуска достойните.

И до къде стигаме отново? До човешкия избор. Хората сами поискаха да усложнят своето съществувание. Ето – усложниха го. Но от друга страна, колкото по-труден е бил боя, толкова по-достойна е победата.

Колкото по-труден е бил боя,
толкова по-достойна е ПОБЕДАТА.

Жана: От позицията на Духовния Свят всички хора са обединени, те дори са по-близки от най-близките роднини. Но от позицията на съзнанието, всички хора са разединени и враждебни едни към друг, дори и най-близките роднини. Докато човек не се избави от диктатурата на съзнанието, той не ще намери примирение и свобода вътре в себе си, тъй като всеки, който разединява – е слуга на дявола, а дяволът е единственият враг на човечеството.

Това предаване ще промени бъдещето, тъй като тази Истина я търси всеки, който отхвърля Смъртта и прегръща Живота, който изобличава Лъжата и обиква Истината, който жадува спасение в Духа, който заради безкрайната Любов се стреми и обича безмерно Бога. Духовната воля променя всичко, независимо какви планове гради системата. Който е в Духа, той е със Светия Дух! Който е със Светия Дух, той е с Бога!

Книга „АллатРа“ даде мощен импулс и движение. Много хора по света се докоснаха със Знанието, скрито във вековете. Мнозина, благодарение на „АллатРа“ усилваха своя Дух и тайно изучаваха, водещият към Бога път. Но страха и спора все още царят в главите им. Страх и спор от ума, от лъжата на системата.

Огромна благодарност на Игор Михайлович за тази реална възможност да се докоснем на практика с Духовния Свят, да изобличим в себе си изначално мъртвото, да намерим и да развием в себе си вечно Живото. Защото Знанията, които се дават сега в тази жива беседа ще променят света. И това е неизбежно. Тези Знания ще освободят много хора от оковите на системата. Мнозина ще отхвърлят маските и веригите на своето съзнание и ще изобличат лика на системата в своите умове. Тогава няма да има къде да се скрие дявола в главите на хората, защото маската му е свалена и той е изобличен. Всеки, който се самоопознава, може да види неговите мисли и действия в своята глава, да различи временното от Вечното, смъртното от Живото, да намери себе си истинния и да придобие вечното щастие. Защото даденте днес Знанията отделиха бялото от черното, и не ще

има повече сиво.

Мнозина ще прозрат същността. Пред тях ще се разкрие Истината и ще понесат това слово, тъй като духът на свободата в безкрайната Божия Любов в тях ще бъде много по-силен от раболепието пред съзнанията на слугите на Сатана-та. Системата ще се съпротивлява на Истината посредством своите роби, но това ще бъде безсмислено. Човек ще знае, че всеки, който хули Истината – е смъртен роб на Сатаната.

С всеки изминал ден хората ще растат и разбирането им ще се задълбочава. И много хора ще се прославят в Духа на Истината и ще задълбочат своето познание. И много от хората ще се съединят с Духовния Свят още приживе. Това ще промени бъдещето и плановете на системата ще рухнат. Каквито и планове да гради тя, хората ще променят всичко със своя избор. Защото свободните в Духа, са свободни в словото и животът им е в Бога, а не в робството на Сатаната.

Всичко казано ще полети по света и ще го промени. И към милионите, познали същността, ще се присъединят милиарди вървящи. А опознавайки смисъла, хората ще изобличат системата. Те ще разберат, че истинския враг – не е ближния, а системата. Дяволът разединява, а Духа обединява. Това ще промени разбирането на хората в целия свят и ще го направи отворен. Това ще обедини народите в едно голямо семейство и ще се възцари помежду им свободата на Духа. Това е края на царстването на дявола над хората и началото на духовното бъдеще на човечеството. Това е края на мрака от съзнанието.

Хората ще се обединят в името на духовната свобода, Любовта и Истината. Това ще донесе мир в целия свят, както и да се съпротивлява системата. И ще се разсее мрака, ще възсияе Знака на световния връх. Знакът, който върна на хората Истината, разсейващ тъмата на съзнанието и олицетворяващ съединението на човека с Бога. И хората ще разберат, че човешкия враг е победен. Тогава Духа на единство от Духовния Свят ще се възцари във всеки, който Го е придобил. И ще заживеят Хората в мир в себе си и Бога. Всеки ще стане свидетел на новото разбиране и това ще промени

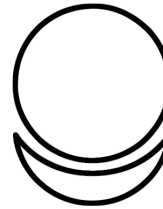
всичко.

На човечеството му предстои да преживее още много, но това не е толкова важно. Когато живееш в Божията Любов, илюзията на системата няма власт над теб, защото в теб живее **Бог**.

Съзнание и Личност
от изначално мъртвото
към вечно Живото

Официален сайт на АллатРа
www.allatra.org
АллатРа ТВ - www.youtube.com/user/allatratv
електронна поща - info@allatra.tv

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България